

Nữ Hoàng Tốc Độ Và Vua Xa Lộ

Contents

Nữ Hoàng Tốc Độ Và Vua Xa Lộ	1
1. Mở Đầu~	2
2. Chap 1: Chuyển Trường	3
3. Chap 2: Trường Mới	4
4. Chap 3:phần Ca :v	5
5. Chap 5: Tham Gia Hội Học Sinh	7
6. Chap 6: Dốc Tử Thần	8
7. Chap 7:chào Hỏi	9
8. Chap 8:chuyển Lớp	11
9. Chap 9:bạn Gái	13
10. Chap 10:học Sinh Mới	15
11. Chap 11	16
12. Chap 12: Tổ Tình	19
13. Chap 13	21
14. Chap 14: Rắc Rối	24
15. Chap 15	26
16. Chap 16	28
17. Chap 17:tai Nạn	31
18. Chap 18:hiếu Lãm	34
19. Chap 19	36
20. Chap 20	39
21. Chap 21	42
22. Chap 22	45
23. Chap 23	48
24. Chap 24: End ~	51

Nữ Hoàng Tốc Độ Và Vua Xa Lộ

Giới thiệu

Cuộc chiến giữa thiện và ác vẫn chưa bao giờ kết thúc, khi những sinh linh bé nhỏ ra đời cuộc chiến c

1. Mở Đầu~

Nữ Hoàng Tốc Độ Và Vua Xa Lộ

Nguồn : MyVip.Wap.Mu

Tác giả: Jenda Ami

Edit+reup: Chóe

Thể loại: Truyện teen, Tình cảm học đường, Hành động, ...

Rating: K+

Cảnh báo: @.@

Tình trạng fic: Hoàn thành 100%

Cuộc chiến giữa thiện và ác vẫn chưa bao giờ kết thúc, khi những sinh linh bé nhỏ ra đời cuộc chiến đó lại tiếp tục. Cuộc chiến giữa những siêu quậy tinh nghịch với những thế lực chống đối, không phải cuộc chiến để bảo vệ một đất nước nào đó mà là một cuộc chiến tình yêu học đường. Một cái kết mới sẽ được mở ra, vòng quay định mệnh lại bắt đầu.

Profile:

*Nó - Hoàng Ngọc Băng Di - (16t) sinh ra trong một gia đình bình thường chỉ đủ ăn đủ mặc. Gia đình có mở 1 shop thời trang nhỏ nên từ nhỏ nó đã hứng thú với nghề thiết kế và đã cho ra đời nhiều bộ sưu tập danh tiếng. Tính tình nóng nảy nhưng đối xử rất tốt với bạn bè, yêu chính nghĩa, cực kì ghét thể loại nhà giàu chỉ sống dựa vào tiền ba mẹ và danh tiếng gia tộc. Rất giỏi võ và không ngại giúp đỡ kẻ yếu, vô cảm với con trai đặc biệt là những kẻ trắng hoa thay bồ như thay áo hay những tên hot boy dương dương tự đắc. Sở hữu vẻ đẹp hồn nhiên, đôi mắt nâu trong veo, đôi môi hồng mọng nước và mái tóc màu hung xoắn dài, cao 1m65, IQ 180.

*Vương Trần Thy Thy (16t) tiểu thư gia tộc Vương Trần đầy danh tiếng, chủ nhân tương lai của tập đoàn đá quý Ruby. Tuy là tiểu thư nhà giàu nhưng lại có lối sống rất giản dị, hòa đồng với mọi người xung quanh và đặc biệt chơi rất thân với nó. Cũng giống như nó cô ghét thói kênh kiệu, khinh người, ghét bọn con trai lăng nhăng, chỉ được cái mã bề ngoài. Khá giỏi võ, hay cùng nó đi giúp đỡ những người yếu đuối, thường bị ức hiếp, giúp đỡ những người nghèo. Sở hữu nét đẹp quý phái, dịu dàng của con gái Châu Á, làn da trắng sứ không tí vết, đôi mắt đen lầy thu hút và mái tóc dài óng ả, cao 1m67, IQ 180.

*Võ Gia Khánh Huy (17t) mệnh danh là hoàng tử lạnh lùng, thiếu gia tập đoàn Mô tô Sky. Sinh trưởng trong gia đình giàu có lại sở hữu vẻ đẹp lạnh lùng, lạnh tử nên rất được bọn con gái lẫn tiểu thư danh giá yêu mến. Tuy vậy lại rất ghét những cô gái lăng lơ, cậy thế gia tộc ức hiếp kẻ khác và thể loại con gái chuyên gây rắc rối cho người khác. Khuôn mặt điển trai, đôi mắt hổ phách đỏ rực, mái tóc nâu được cắt tỉa cầu kì, cao 1m75, IQ 180.

*Nguyễn Hoàng Thế Bảo (17t) bạn thân của Khánh Huy, thiếu gia tập đoàn trang sức SM. Sở hữu nét đẹp tây lai với chiều cao 1m73, khuôn mặt điển trai, vóc dáng chuẩn không cần chỉnh, mái tóc bạch kim cùng đôi mắt xanh biển bắt mắt. Tính tình khá trẻ con, vui vẻ hòa đồng với mọi người nhưng khi nổi giận thì lại vô cùng đáng sợ. Rất giỏi võ và cũng giống Khánh Huy, ghét bọn con gái lăng lơ hay bám theo trai đẹp, những tiểu thư kiêu kì, chảnh chọe luôn cho mình là nhất trên đời.

*Đỗ Ngọc Trân (16t) tiểu thư công ty chứng khoán mới nổi trên thị trường. Bà là nhà kinh doanh khá tài ba, mẹ là người mẫu có tiếng trong giới showbiz nên từ nhỏ rất được nuông chiều. Tính tình kiêu kì, chua ngoa, rất ghét kẻ nghèo và sợ chạm tay vào vật dơ bẩn. Là hot girl mới nổi trong trường nhờ biết cách trang điểm và ăn mặc.

*Thái Bảo Anh (16t) người mẫu nhí trong làng thời trang nhờ vẻ đẹp như thiên thần với đôi mắt tím thu hút, cao 1m70. Tiểu thư tập đoàn thời trang Angel đứng đầu danh sách nước với vô số những nhà thiết kế nổi tiếng, trong đó có sự cộng tác của nó dưới tên Black Angel. Tính tình nhu mì, hiền lành, nụ cười tươi như hoa nhưng bản chất thật sự thì chưa ai biết được. Biết được chút ít về, thêm trí thông minh đáng mơ ước với IQ 160, luôn biết cách để mình trở thành tâm điểm của sự chú ý.

*Lưu Gia Khanh (17t) biệt danh Ken, con lai Việt-Úc, anh nuôi của nó. Là vua mô tô nổi tiếng với tay lái điêu luyện, chưa từng thua bất cứ ai, cũng là người diu dắt nó đến với mô tô. Rất yêu thương nó bởi tính tình cương trực, bướng bỉnh của nó và là chủ mưu trong mọi âm mưu quậy phá của nhóm. Body chuẩn, từng là người mẫu nam của 1 tạp chí chuyên nói về mô tô nên rất được con gái quan tâm, thay bồ như thay áo. Chỉ đối xử tốt với nó và Thy Th

2. Chap 1: Chuyển Trường

Sáng tinh mơ, những giọt sương còn nhẹ đọng trên vòm lá xanh non, trong căn phòng nhỏ, cười con gái xinh đẹp như thiên thần đang say nồng giấc ngủ. “Reng Reng” Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang vọng khắp cả phòng, nó chẳng màng mở mắt ra, chỉ đưa tay rá soát trên bàn tìm chiếc đồng hồ quả lắc quý giá phá hỏng giấc ngủ đẹp của nó. Nắm chắc chiếc đồng hồ trong tay, nó chẳng thương tiếc mà ném thẳng vào tường, tiếng chuông dứt hẳn, nó lại tiếp tục giấc mộng đẹp đang dang dở. Tiếng bước chân vội vã vang lên trên cầu thang, “cách” khóa cửa được mở ra, ập vào mắt người phụ nữ đứng tuổi là 1 cảnh tượng không còn gì để nói. Giấy trắng vút vương vãi khắp phòng, chiếc đồng hồ mới mua hôm kia bị vỡ tan tành dưới đất, chăn mềm tung tóe khắp nơi, nó vẫn say nồng giấc mà chẳng hay biết gì. Người phụ nữ sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt tức giận bước đến cạnh giường nó, bà nhẹ nhàng ngồi xuống ghé sát miệng vào tai nó

— CHÁY NHÀ RỒI. Tiếng hét chói tai lọt thẳng vào tai nó khiến nó giật mình tỉnh dậy

— Cháy rồi cháy rồi, mau dập lửa đi. Nó hốt hoảng chạy xung quanh la hét om sòm

— Trong vòng 10 phút nữa con mà không dọn dẹp đồng hồ này thì khỏi ăn sáng, mẹ xung61 dưới đây. Mẹ nó mỉm cười bước ra ngoài, toan định đi xuống thì bà sức nhớ gì đó nên quay lại. Mai con bắt đầu đi học đấy, tốt nhất lần này đừng quậy phá, không thì tiền tiêu vặt của con xem như sung công quỹ.

—Meeee..... Tiếng nó hét trong vô cùng náo nức trong khi mẹ nó thì ngoảnh mặt làm ngơ mà bước đi.

Nó uể oải đứng dậy vào toilet làm VSCN, xong đâu đấy lại phải ra dọn phòng cho ngăn nắp nếu không chắc sẽ không sống yên với mami yêu dấu của mình rồi. Nhìn đồng giấy cuộn tròn trên nền gạch mà nó phát nản, chả là tối qua nó thức khuya tranh thủ vẽ mẫu thiết kế mới nhưng nghĩ mãi chẳng ra thế là đành vo nát giấy vút lung tung. Dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ nó thay đồ bước xuống nhà ăn sáng, chiếc váy trắng xếp li điệu đà trông nó chẳng khác gì nàng công chúa cả. Sau bữa ăn nó lại chạy vội ra ngoài, hôm nay nó có hẹn với nhóc bạn thân nhất của mình đi chơi nên không thể trễ hẹn được, dù gì mai nó chuyển trường cũng phải chào từ biệt 1 tiếng cho phải lễ chứ. Đến công viên nó chọn cho mình 1 băng ghế trống dưới tán cây cổ thụ, đeo headphone vào và bắt đầu chờ đợi. Đôi mắt nó mơ màng lim dim, miệng khẽ nhắm theo giai điệu bài nhạc khiến bao người bị hấp hồn. Bất ngờ từ phía sau 1 cô gái xinh đẹp trong chiếc váy ngắn thiên thanh ôm chặt lấy nó khiến nó suýt ngạt chết.

— Thy Thy buông tớ ra, tớ biết cậu yêu tớ nhưng tớ không thể. Nó gỡ tay Thy ra giọng trêu đùa

— Con nhóc này, hôm nay chọc luôn cả tớ sao? Thy cốc yêu vào đầu nó, nhóc bạn này của cô lúc nào cũng tinh nghịch hồn nhiên như vậy đó.

— Thy nè, nếu như mai tớ không còn học chung với cậu thì cậu có buồn không. Nó nhìn thẳng Thy hỏi, đôi mắt thoáng nét buồn.

— Tớ sẽ không buồn đâu, vì cậu có chết cũng không thoát được tớ mà. Thy mỉm cười bẹo má nó

— Cậu... Muốn chết lắm phải không. Nó gạt tay Thy ra, lao vào cù lét cô nàng.

Cả 2 hồn nhiên rượt đuổi khắp công viên, tiếng cười trong veo vang vọng khắp nơi, tiếng cười hồn nhiên nhưng rất hiếm thấy. Mai nó phải chuyển trường, nó không còn học chung với Thy nữa nên hôm nay phải

_ Không... Thy Thy, sao cậu ở đây. Nó này giờ lo cúi người phủ bụi trên váy nên khi ngược lên thấy Thy Thy thì ngạc nhiên vô cùng

_ Tổ đã bảo cậu có chết tổ cũng lôi cậu lại cho bằng được mà, lên lớp thôi. Thy mỉm cười lôi nó lên lớp.

Nó đâu biết rằng chỉ hành động nhỏ của 2 người đã đồn tin biết bao kẻ, chỉ mới ngày đầu đi học thôi mà bao nhiêu chuyện thú vị đã diễn ra, xem ra trường học mới tạo cho nó 1 động lực không hề nhỏ rồi. Nó và Thy Thy nhanh chóng lên phòng hiệu trưởng để nhận lớp, sau khi chào hiệu trưởng xong tụi nó lại nói gót giáo viên để đến lớp. Ra hiệu cho bọn nó đứng ngoài cô giáo vào trong để ổn định.

_ Các em hôm nay lớp chúng ta có 2 học sinh mới, các em cho tràng pháo tay để chào đón 2 bạn đi. Cô giáo vừa nói vừa vỗ tay kêu tụi nó vào.

Cả lớp xôn xao nhốn nháo vì không biết học sinh mới như thế nào nữa, tiếng xì xầm bàn tán vang lên hệt như cái chợ. Nó kéo Thy Thy bước vào, khẽ cúi đầu chào mọi người, vẻ đẹp hồn nhiên của 2 đứa khiến đám con trai chết sững người đi. Bọn con gái thì ganh tị nhìn nó và Thy Thy bằng ánh mắt hình viên đạn.

_ Chào mọi người, mình tên Hoàng Ngọc Băng Di, rất mong được mọi người giúp đỡ. Nó mỉm cười giới thiệu khiến bao chàng trai suýt lẫn đùng ra xỉu vì nụ cười ngây ngất lòng người của nó.

_ Mình là Vương Trần Thy Thy. Thy Thy hững hờ giới thiệu, cô ghét những ánh nhìn không thiện cảm đang chìa thẳng vào người

_ Bạn là tiểu thư tập đoàn Ruby sao. 1 giọng nam sinh khe khẽ vang lên khiến cả lớp ngỡ ngàng

Thy Thy chỉ khẽ cúi đầu rồi kéo nó về phía cuối lớp. Chọn chỗ này đơn giản vì nó tránh được sự chú ý của mọi người lại có thể dễ dàng quan sát được xung quanh. Nó thì chẳng có ý kiến gì, đến lớp chủ yếu là bày trò quậy phá chứ nó chẳng ham hồ gì học tập hết. Quảng cái cặp lên ghế nó thản nhiên úp mặt xuống bàn mà ngủ, ngày đầu tiên đi học thôi thì cứ để cho cả lớp yên bình, sau này từ từ rồi quậy phá cũng không sao.

End chap~

4. Chap 3:phần Ca :v

Tiết học bắt đầu, vị giáo viên già nhanh chóng bước vào, nghe lũ bạn kháo nhau thầy giáo nổi tiếng nghiêm khắc với học sinh nên khi thầy vừa bước vào cả lớp là im như hén ngoan ngoãn đứng chào, duy chỉ có nó vẫn thản nhiên úp mặt xuống bàn mà thôi. Thầy giáo thấy thế thì tức giận đến bàn giáo viên lấy 1 cục phấn dài nhắm hướng nó nằm mà chọi, đây là cách mà thầy trừng trị học sinh của mình, đặc biệt là thầy ném rất chính xác chưa bao giờ sai lệch cả. Học sinh nào mà bị thầy tâm tia là y như rằng đầu đau ê ẩm vì lực ném không hề nhẹ, cả lớp run sợ tiếc thay cho 1 bông hoa đẹp sắp bị bão táp vùi dập. Thy Thy bất giác mỉm cười, ở góc độ của cô chụp lấy viên phấn thật chẳng khó khăn gì, nhưng cô biết cô chẳng cần tốn công sức mà ra tay đâu. Nó từ tốn ngẩng đầu lên, nhanh chân xoay người 1 góc 180 độ bật người lên dùng chân đá ngược viên phấn trở lại trong sự ngạc nhiên của mọi người trừ Thy Thy. Viên phấn bị đá vỡ nát 1 phần, phần còn lại bay ngược nhằm hướng trán của vị giáo viên già mà cắm vào khiến ông suýt ngã ngược về sau, đầu đau ê ẩm, sưng to bất thường.

_ Thưa thầy phần là để viết bài chứ không phải để chọi, mong lần sau thầy rút kinh nghiệm. Nó háng giọng mỉa mai

_ Em... Em... Thầy giáo già tức giận lắp bắp. Ông còn chưa mắng nó mà nó dám trả treo với ông trước rồi

_ Em nhớ quy định ngành giáo dục thì giáo viên đâu được nói lắp, mà thôi không sao thầy chỉ dạy toán nên chắc không ảnh hưởng lớn đâu, mà thầy cũng nên sửa đi, để vậy không hay đâu. Nó mỉm cười tiếp tục nói, nó biết ông thầy đang vô cùng tức giận, đã thế thì chọc cho ông khỏi dạy luôn.

_ Em được lắm, hôm nay lớp nghỉ. Ông giáo đỏ mặt nhìn nó rồi bước thẳng ra khỏi lớp

Cả lớp vội vàng reo mừng, phần thì được nghỉ phần thì chứng kiến cảnh đối đáp khiến ông giáo phải cứng họng. Trước đây chỉ có ông ta là dám chửi học sinh, nặng nhẹ học trò thôi, nay có người trừng trị lại ông

ta thật là sướng trong người. Hơn nữa ai nấy cũng thăm nể phục nó, cái thái độ ngang bướng nhưng vô cùng dễ thương của cô gái này. Nghỉ được 2 tiết toán, kế tiếp là đến giờ giải lao nên nó kéo Thy Thy xuống căn tin để giải quyết cái bụng đói meo của mình. Đi chưa được giữa đường thì tiếng loa vọng lên “Mời em Hoàng Ngọc Băng Di lên phòng hiệu trưởng gấp.” Nó thở dài ngán ngẩm, chẳng lẽ vừa mới quậy chút xíu mà đã bị kỉ luật rồi sao, kéo Thy Thy đi lòng nó hồi hộp khôn cùng. Đám học sinh thấy vậy thăm tiếc thay cho nó, ai biểu ăn gan hùm mật gấu chọc phải Phần Ca làm gì chứ. (Thấy hay chọi phần nên được gọi là Phần Ca). Đám học sinh nữ thì hả hê vô cùng, đơn giản là nó đẹp nên chúng ghét, nó mà bị kỉ luật nhẹ nhất cũng là đình chỉ học có thời hạn, khỏi gặp mặt mắc công chướng mắt. Đẩy nhẹ cửa phòng hiệu trưởng nó bước vào, lễ phép cúi đầu chào, bên cạnh là Phần Ca đang hả hê nhìn nó. “Vừa già, vừa xấu, vừa tiểu nhân, biết vậy khi nãy mình giết luôn cho đỡ lảm chuyện” Nó chau mày suy nghĩ.

— Băng Di, Thy Thy, 2 đứa ngồi đi. Thầy hiệu trưởng chỉ tay vào bộ sô pha giữa phòng nói

— Thưa thầy, thầy gọi bọn em có việc gì? Nó ngạc nhiên hỏi

— À chuyện khi nãy trong lớp em... Thầy hiệu trưởng ngập ngừng

— Thưa thầy, thiết nghĩ em không làm sai. Nó mỉm cười trả lời

— Em là học sinh mà dùng phần ném vào giáo viên thì bảo không sai à, ai dạy em kiểu đó hả. Phần Ca tức giận hét

— Thưa thầy, con mắt nào của thầy thấy em dùng tay ném phần vào thầy ạ. Nó ngây thơ hỏi, đôi mắt xoe tròn long lanh nhìn thẳng Phần Ca

— Em... Em còn xảo biện... Em không dùng tay... Phần Ca lắp bắp nói

— Vậy thì phải rồi, Băng Di không dùng tay thì sao ném phần trúng thầy được, chính thầy cũng thừa nhận rồi mà, vậy thì kiện cáo làm gì. Nhưng ngược lại em thấy thầy dùng phần ném vào học trò, chuyện này thầy giải thích thế nào. Nếu thầy hiệu trưởng cần có thể hỏi các bạn trong lớp em. Thy Thy mỉm cười tiếp lời, cô biết ông thầy này khi tức giận sẽ không nói rõ chữ, vậy thì chỉ cần để ông ta thừa nhận hành vi của mình thôi.

— Em... Em... Phần Ca lắp bắp nói không nên lời

— Bọn em như thế nào ạ? Thưa thầy giáo viên nói lắp lại có hành động thô bạo với học trò xem ra không thể tiếp tục công tác được nữa rồi. Nó mỉm cười đe dọa, đừng ai không đừng, đừng đến Hoàng Ngọc Băng Di nó thì không im chuyện thế đâu.

— Thôi được rồi các em có thể về lớp. Thầy cũng có thể viết đơn xin nghỉ rồi đó. Thầy hiệu trưởng lạnh lùng nói

Nó và Thy Thy cúi đầu lễ phép chào rồi đi ra ngoài, Phần Ca vẽ mặt tức giận đầy sát khí nhìn theo 2 vóc dáng nhỏ từ từ khuất xa. Lần này không chỉ không trị được kẻ ương bướng như nó mà còn bị nó quay lại trị ngược khiến ông mất việc thật sự không đáng chút nào. Hổ thẹn Phần Ca cấp cập đi thẳng ra khỏi trường trong tiếng reo hò cổ vũ của bọn học trò. Vừa mới vào trường đã khiến 1 giáo viên khó chịu bị đuổi việc, xem ra khả năng mưu mẹo và miệng lưỡi của 2 đứa nó không thể xem thường được rồi. Và chỉ trong 1 buổi sáng hôm ấy cái tên Hoàng Ngọc Băng Di và Vương Trần Thy Thy đã nổi tiếng khắp cả trường, 2 đứa nó nghiêm nhiên thành đề tài bàn tán khắp nơi. Cả trường người thì tán phục, kẻ tán dương, người khác thì dè bỉu, nói chung chê khen điều có cả. Nó mặc kệ, chỉ cần lấp được cái bao tử trống rỗng của mình là đủ, ai muốn nói gì thì nói nó không quan tâm. Khó nhất là Thy Thy, nổi tiếng là tiểu thư của 1 tập đoàn lớn, con nhà gia giáo thế mà bị nó liên lụy thành đề tài bàn tán. Nào là “Tiểu thư Vương gia nghe đâu ngoan hiền lắm mà”, “Tiểu thư tập đoàn lớn mà quậy kinh thế”...bla...bla. Thy Thy nuốt khan, cô ức chế vô cùng, chẳng lẽ tiểu thư nhà giàu thì phải dịu dàng, hiền thực quý phái sao, bắt cô nũng nịu kiểu đó thà kêu cô chết sướng hơn. Chưa xử lí xong bữa trưa thì phiền phức lại kéo đến “Hội học sinh thông báo mời 2 em Hoàng Ngọc Băng Di và Vương Trần Thy Thy lớp 10A1 lên văn phòng hội có việc gấp.”. Tiếng loa thông báo vang vọng khiến nó đang ngấu nghiến ăn pizza thì suýt mắc nghẹn, với lấy chai nước trên bàn nó tu ừng ực như kẻ chết khát, chẳng biết phiền phức gì lại đến với 2 đứa nó nữa. Cả căn tin ngoài đầu nhìn về bàn nó như nhìn 2 sinh vật lạ vậy, mà không lạ sao được, học sinh mới chuyển đến ngày đầu tiên bị mời lên văn phòng những đến 2 lần cơ đấy.

End chap

~

5. Chap 5: Tham Gia Hội Học Sinh

_ Băng Di, cậu có kế hoạch gì chưa? Thy Thy khẽ liếc sang nó hỏi

” Rầm” nó tức giận đứng dậy, tay đập đổ cái bàn trước mặt mình khiến mọi người xung quanh giật mình kinh ngạc, biết nó không sợ ai nhưng hành động đáng sợ này thì lần đầu tiên họ thấy ở con gái. Trái với vẻ ngoài xinh xắn, đáng yêu thì tính tình nó lại mạnh bạo, đáng sợ đến vậy, vẻ mặt nó đỏ lên trông thấy.

_ Băng Di, CẬU NGHĨ SAO MÀ PHÁ HOẠI THỨC ĂN THẾ HẢ. Thy Thy tức giận hét lên khi cả bàn ăn bị nó làm đổ tung xuống đất

_ Oh sorry my baby. Giận quá mất khôn, để tớ lấy cái khác cho cậu nhé. Nó mỉm cười giả vờ hối lỗi rồi quay đi

“Xin nhắc lại mời 2 em Hoàng Ngọc Băng Di và Vương Trần Thy Thy lớp 10A1 lên phòng hội học sinh có việc gấp” Tiếng loa thông báo vang vọng lần 2. Ngay lập tức 1 chiếc giày thể dục đen bay thẳng vào chiếc loa gần đó khiến nó lung lay như sắp rớt, mọi người lại 1 lần nữa trở mắt ngạc nhiên, chẳng biết ai dám ngang nhiên phá hoại tài sản nhà trường như thế. Và ngạc nhiên hơn khi thấy nó thản nhiên đến nhặt chiếc giày đi vào, vâng người gan hùng dám phá hoại tài sản nhà trường đó chẳng ai khác ngoài nó hết. Thy Thy mỉm cười khoát vai nó, cô thầm nghĩ “Nhà trường tốt nhất là dẹp hết mấy cái loa thông báo đi, không thì lại tốn tiền mua loa mới nữa”. Toàn thể học sinh được 2 đứa nó dẫn đi từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, chẳng biết ngôi trường này còn có thể được bình yên trong bao lâu nữa khi 2 tiểu yêu này xuất hiện. Từ đằng xa, 1 cô gái xinh đẹp bước đến, nhìn chiếc loa sắp rơi rồi nhìn 2 đứa nó mỉm cười. Nó thấy ớn lạnh liền quay lại phía sau thì ập vào mắt nó người con gái mà nó vừa cứu ban sáng, nụ cười của cô ta rất đẹp nhưng có cái gì đó quỷ quyệt vô cùng.

_ Chào 2 bạn, mình là Dương Nhật Linh, UVBCH hội học sinh trường, rất vui được làm quen với 2 bạn. Nhật Linh mỉm cười đưa tay ra chào nó.

Nó khẽ mỉm cười bắt lấy tay cô, nó muốn xem cô nàng này đang muốn giở trò gì với nó và Thy Thy đây. Nhật Linh bất ngờ kéo mạnh nó về phía cô, khẽ thì thầm vào tai nó 1 điều gì đó khiến nó chau mày suy nghĩ. Thy Thy thấy hành động kì quái của cô nàng kia liền giằng nó và Nhật Linh ra, ánh mắt khó hiểu nhìn Nhật Linh.

_ Thế nhé, gặp lại 2 người sau, mình đi trước đây. Àk cảm ơn vì khi sáng đã giúp mình. Nhật Linh mỉm cười ma mãnh quay đi.

_ Đây cậu quen cô ta sao? Thy Thy nhìn chằm chằm nó tra hỏi

_ Hồi sáng đi học thấy cô ta bị du côn ức hiếp nên giúp thôi. Nó nhún vai trả lời

_ Mà cô ta muốn gì ở chúng ta? Thy Thy tiếp tục màn tra hỏi

_ Cô ấy muốn mời chúng ta vào hội học sinh. Nó mỉm cười khi nhớ về câu nói của Nhật Linh

_ Vậy cậu tính như thế nào? Thy Thy vẫn tiếp tục màn tra khảo

_ Cậu nghĩ xem, trước giờ chúng ta cũng chỉ quây trong lớp, hội học sinh kia muốn rước họa thì chúng ta đến góp vui thôi. Mà nếu chúng ta gia nhập hội học sinh thì chúng ta có thể giúp đỡ những người bị ức hiếp, vụn cả đôi đường không hay sao. Nó mỉm cười đắc ý.

Thy Thy gật đầu mỉm cười, chắc chắn trong đầu nó lại có trò vui gì rồi, lần này thì cứ ngồi im mà xem tuồng thôi. Trước giờ Thy Thy ít khi nhúng tay vào mấy chuyện quây phá, danh tiếng của cô đa số là do nó mà ra. Sau giờ học nó và Thy Thy ghé qua phòng hội học sinh để gặp gỡ mọi người và tiếp nhận công việc mới. Tuy nhiên lúc đến thì cả hội đều đi vắng chỉ có Nhật Linh trực vì thế 2 đứa nó chỉ biết được công

việc của mình mà thôi. Hội học sinh lập ra để bảo vệ quyền lợi cho học sinh, người trong hội học sinh có quyền và tiếng nói ngang bằng với các giáo viên. Người trong hội được tuyển chọn khá gắt gao, ngoài học giỏi ra còn phải thường xuyên tham gia công tác xã hội, tài ăn nói, thuyết phục và nhiều biệt tài riêng. Tầm ảnh hưởng của hội rất cao, đặc biệt là rất công bằng, dù là con nhà nghèo hay gia tộc quyền thế hội đều căn cứ theo luật mà xử. Được biết hội trưởng và hội phó là đàn anh lớp trên, 2 người họ thường hay vắng mặt nhưng các hoạt động của trường họ đều nắm vững. Họ chưa từng ra mặt với học sinh cả trường, chỉ những người trong hội và giáo viên biết được mặt họ, còn lại công việc tiếp xúc với học sinh do các ủy viên phụ trách. Nó và Thy Thy còn được Nhật Linh khuyến mãi thêm vài thông tin thú vị, đó là hội trưởng và hội phó đều là hot boy của trường, nhưng quan trọng 1 đều là nên cẩn thận với hội trưởng bởi anh là người lạnh lùng, kĩ tính.

Dương Nhật Linh (16t) con gái hiệu trưởng trường Star, ngôi trường mà nó và Thy Thy đang theo học. UVBCH hội học sinh. Xinh đẹp, tài năng, tính tình hiền lành, hòa đồng hay bênh vực kẻ yếu thế, nói chung là theo chính nghĩa giống nó và Thy Thy. Cao 1m63, IQ 170.

End chap ~

6. Chap 6: Dốc Tử Thần

Rời khỏi hội học sinh nó và Thy Thy nhanh chóng về nhà, mấy hôm nay ba mẹ nó đi công tác xa nên nó đành qua nhà Thy Thy ở cùng, dù gì thì ba mẹ cô nàng cũng hiếm khi lui tới nhà riêng của con gái mình. Ba mẹ Thy Thy cũng rất quý nó bởi tính tình thẳng thắn, cương trực và tài năng, nó cũng từng giúp thiết kế mẫu trang sức trong bộ sưu tập của Ruby.

_ Băng Di, tối nay đến Dốc Tử Thần không? Thy Thy khẽ hỏi nó

_ Cũng được, lâu lắm rồi tớ chưa đến đó. Nó mỉm cười đáp lời.

Cả 2 đứa vội vàng rời khỏi chiếc giường êm ái vào toilet thay quần áo. Nó mặc 1 chiếc áo da đen bó sát người, quần short jeans trắng, thắt lưng màu da nổi bật, bộ đồ không chỉ tôn lên vóc dáng chuẩn như hot girl còn có thể giúp nó dễ dàng trong việc di chuyển. Đôi boot cao gót, cổ ngắn màu đen để lộ đôi chân dài thon nhỏ, chiếc mặt nạ đen nửa mặt khiến nó trở nên lạnh lùng và huyền bí hơn. Thy Thy mặc áo pull trắng có chữ Angel đen trước ngực, quần da đen ngắn bó sát tôn lên thân hình quyến rũ, chiếc áo khoát da màu xám cột ngang eo trong rất cá tính. Cô đi boot đế bằng, cổ cao đến tận gối, phía trên trang trí bằng cánh dơi cách điệu, đôi hoa tai bằng đá ruby sáng lấp lánh ẩn sau mái tóc đen được uốn nhẹ phần đuôi. Khuôn mặt diêm lệ được che bởi chiếc mặt nạ nửa mặt màu trắng quyền quý. Thay đồ xong cả 2 xuống lấy chiếc BMW rồi lao thẳng ra ngoài với vận tốc kinh hồn, theo hướng Tây tiến thẳng ra ngoại ô thành phố, nơi có trường đua lớn nhất nước mang tên Dốc Tử Thần.

Dốc Tử Thần là 1 đường đua được xây dựng cách đây rất lâu, kể từ lúc 2 đứa nó chưa ra đời, nơi đây đã tạo ra những tay đua chuyên nghiệp và danh tiếng. Sở dĩ được gọi là Dốc Tử Thần vì đường đua xây dựng cách mặt đất 100m, trông như đang chạy trên đồi núi, mặt đường hẹp với nhiều khúc quanh hiểm trở và không có rào chắn. Những tay đua chưa đủ kinh nghiệm sẽ không bao giờ dám chạy trên đó, chỉ 1 sơ suất nhỏ là mất mạng như chơi. Cũng chính vì vậy mà không ít người nổi tiếng chỉ sau 1 cuộc đua, cũng không ít người chẳng có cơ hội nhìn ánh sáng mặt trời lần 2. Xe đua ở đây đều là những loại mô tô độc đáo, có 1 không 2 trên thị trường và đa số được sản xuất từ nhiều hãng danh tiếng. Đặc biệt trường đua này cấm các loại xe tự ý thay đổi kết cấu tham dự vì sẽ rất nguy hiểm nếu không điều chỉnh tốc độ được. Nó và Thy Thy biết đến trường đua này khi vừa tròn 5 tuổi dưới sự chỉ dẫn của anh nuôi nó Lưu Gia Khanh, tay đua cự phách 1 thời. Chỉ 2 năm sau đó nó và Thy Thy đã trở thành chủ nhân của đường đua này và tham gia nhiều cuộc chiến khác nhau, đó cũng là lúc Gia Khanh thoái vị từ bỏ đường đua. Đến giờ nó đã gần bó với đường đua hơn 10 năm trời, chấp nhận thách đấu hàng trăm lần nhưng chưa bao giờ thua cuộc. Danh tiếng của nó và Thy Thy được cả trường đua biết đến với tên gọi Black Angel (nó), White Angel (Thy Thy); tên gọi dựa theo mặt nạ bọn nó đeo chứ chẳng ai biết được thân phận thật sự 2 đứa nó.

Dạo gần đây do tình hình không được ổn, quậy phá nhiều nên nó bị cấm túc ra ngoài vào ban đêm, đó là lí do 2 tháng gần đây nó chưa từng xuất hiện tại trường đua. Và cũng vì vậy nhiều tin đồn rộ lên, nào là nó muốn thoát vị, nào là 2 đứa nó trong 1 lần đua bị tai nạn qua đời...bla...bla nhiều vô kể. Chiếc BMW đỗ ngay bên ngoài trường đua, quàng chìa khóa cho bảo vệ nó và Thy Thy lặng lẽ bước vào. Dù đã cố gắng không gây sự chú ý nhưng 2 chiếc mặt nạ đã thu hút hàng loạt ánh nhìn ngạc nhiên. 2 cô gái bí ẩn, xinh đẹp với 2 tính cách hoàn toàn trái ngược nhau trong khi điều khiển xe đua.

— Đại tỷ, nhị tỷ, 2 vị đến rồi. Người thanh niên với mái tóc hung đỏ bước ra chào 2 đứa nó

— Kan, lâu rồi mới gặp em. Nó mỉm cười chào Kan

— Dạo này có gì vui không nhóc. Thy Thy vu vơ hỏi, tất nhiên ý của cô là có ai khiêu chiến hay không thôi.

— Có mấy tay đua mới nổi muốn khiêu chiến nhưng em đã dọn dẹp xong rồi. Kan lạnh lùng trả lời

— Nhóc vẫn nhanh nhẹn như xưa nhỉ. Nó véo má Kan nói

— Đại tỷ quá khen, có muốn đua không, hôm nay có bạn của em tham gia. Kan ngại ngần mở lời.

Thật sự thì mới được bọn nó tham gia cuộc đua e rằng hơi khó, chỉ những người vượt qua Kan thì mới có đủ tư cách thách đấu mà thôi. Cũng không hẳn cuộc đua nào nó cũng ra tay, có khi nó đẩy hết cho Thy Thy lo còn mình thì chỉ ngồi uống rượu. Nếu không thách đấu mà mời nó cùng trên đường đua thì còn khó hơn lên trời, ngay cả Kan cũng hiếm khi mời được nữa là.

— Bạn của Kan, kĩ thuật hẳn không tệ. Thy Thy đá đểu hỏi

— Họ từng là cao thủ, mới trở lại đường đua cách đây 1 năm nhưng ít tham gia giải đấu. Kan nhanh nhẹn trả lời.

— Vậy sao không đua. Nó mỉm cười thích thú rồi cùng Thy Thy đi lấy xe.

Lâu rồi không đua nên hôm nay nó muốn thư giãn chút mà, với lại nó muốn thử xem người bạn của Kan có năng lực như thế nào mà cậu nhóc này chịu khó mở lời giùm như thế. Kan vui mừng khi được sự đồng ý của 2 đứa nó, anh chàng vội chạy đi báo với bạn của mình, đồng thời cũng vào trong lấy xe ra để chuẩn bị cho cuộc đua. Tiếng loa thông báo kế tiếp là cuộc đua của Black Angel nên không khí trường đua náo nhiệt hẳn lên, đây là cơ hội mở mang tầm mắt của những tay đua mới vào nghề, hiếm khi Black Angel chịu biểu diễn mà. Buổi tối hôm nay vô cùng thú vị khi nghe có đến 5 chiếc xe tham gia, trong đó có 3 chiếc thuộc Black rồi, còn lại thì chưa rõ danh tính.

Kan – Hoàng Thiên Trường – (17t) em họ của nó, từ nhỏ đã mê xe đua, chơi game tốc độ. Gia đình giàu có nhờ hoạt động trong thế giới ngầm và kinh doanh bar. Trường đua Dốc Tử Thần cũng có phần vốn của họ góp vào. Mang vẻ đẹp lãng tử với mái tóc hung đỏ, đôi mắt màu khói thu hút và dáng người cao khỏe. Tính tình lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng lại đối xử rất thân thiện và nhiệt tình với bạn bè. Được mệnh danh là Vua sát gái với tốc độ thay bộ đèn chóng mặt, không ít cô nhiều lần suýt tự vẫn vì bị đá. Là người biết thân phận thật sự của nó và Thy Thy, cao 1m78, IQ 175.

End chap~

7. Chap 7: chào Hỏi

Sau khi chuẩn bị xong 5 chiếc mô tô khủng đã có mặt sẵn sàng tại vị trí xuất phát, cả trường đua hò hét cổ vũ tinh thần trước khi xuất trận của Black Angel. Hẳn là cũng không thiếu phần cá cược của các đại gia tầm cỡ để xem con xe nào sẽ về đích đầu tiên trong cuộc đua này, hoặc là chiếc xe nào sẽ là tể vật của Dốc Tử Thần. Đa số những tay đua cùng nó vì mong muốn vượt mặt nó nên bất chấp tốc độ kinh hoàng mà hiến thân xác mình trên đường đua nguy hiểm. Nó cười trên chiếc Suzuli AEM Carbon Fiber Hayabusa màu trắng được chế tạo từ sợi carbon nên khung xe nhẹ hơn rất nhiều so với các xe cùng loại. Do tính chất nhẹ nên nó dễ dàng lướt nhanh trên đường thẳng nhưng sẽ gặp khó khăn trên các khúc cua do trọng lượng

xe không đủ, nếu tay lái không điều luyện thì sử dụng chiếc xe này sẽ rất dễ gặp ông bà. Vận tốc tối đa trong xe có thể lên đến 300km/h và giá bán cũng vô cùng đắt đỏ 200.000\$ nên hiếm ai có thể sở hữu được mẫu xe đua tuyệt vời này. (nhà nó không giàu nên tiền mua xe dựa vào những bản thiết kế của nó mà ra). Xe của Thy Thy là chiếc VFR750R thuộc hãng Honda danh tiếng với khối động cơ lên đến 748 phân khối. Đây cũng là mẫu Sportbike đường phố đầu tiên của Honda được trang bị hệ khung nhôm trụ kép và gấp sau dạng đơn. Kan chạy chiếc CBR900RR kết hợp các yếu tố trọng lượng nhẹ và khả năng vận hành vượt trội của những mẫu xe 600/750 phân khối, nhưng công suất lớn hơn. 2 người bạn của Kan 1 thì chạy chiếc CR51, đây là mẫu xe từng mang lại nhiều chiến thắng cho Honda tại các giải đua danh tiếng thế giới; người còn lại thì cưỡi trên con Kawasaki Concours 1400 với tốc độ kinh người.

“Sau đây là giải đua được mong đợi nhất hôm nay, thật may mắn vì có sự tham gia của cả Black Angel và White Angel. Đồng thời còn có Kan tay đua xếp vị trí thứ 3 và 2 tay đua mới nổi Evil, Devil. Liệu 2 tay đua này có thể chiến thắng được huyền thoại Dốc Tử Thần hay không? Nào chúng ta cùng tập trung xem cuộc đua gay cấn này” Sau tiếng loa thông báo là phát súng nổ lên, cả 5 chiếc xe rú ga lao vút trong màn đêm, tiếng gầm rú vang vọng trong không trung, khói ngập tràn trên đường đua. Tiếng hò hét cổ vũ vang lên khắp nơi, ai cũng đặt hết niềm tin vào nó và Thy Thy, 2 nữ huyền thoại trong 1 thời gian dài. Chiếc vệ tinh mini bay lơ lửng trên không trung theo sát 5 chiếc xe trên từng chặng đường đua, hình ảnh thu lại được phát trên 1 màn hình phẳng. Dẫn đầu là nó và Thy Thy, 2 tay đua vẫn giữ phong độ với kỹ thuật điều luyện mà ít ai có thể học được, theo sát sau là 2 chiếc xe của Evil, Devil và Kan theo sau cùng. Đây là lần đầu tiên Kan phải chạy ở vị trí sau cùng và cũng là lần đầu có người theo sát nó như thế, cuộc đua ngày càng thú vị, gay cấn. Phía trước là đoạn cua gắt mệnh danh Vực Thần Chết, hầu hết các tay đua không đủ trình độ đều không dám vượt qua khúc cua này bằng tốc độ cao đâu. Và đây cũng là khúc cua đã tước đi hàng ngàn mạng sống của các tay đua khi cả gan thách đấu với Black Angel, trong đó chưa tới nửa số được đầu chính thức với nó. Gần khúc cua nó cho xe giảm tốc độ xuống khoảng 1 phút xong lại tăng ga đột ngột tạo nên lực ma sát giữa xe với mặt đường, chân chống thẳng xuống đường đua làm trụ, tay trì chặt tay lái quay 1 góc hợp với khúc cua, bánh sau tạo nên 1 lực ma sát dài trên đường đua, nó vượt qua khúc cua đầy ngoạn mục. Bất ngờ từ phía sau, xe của Devil vượt mặt Thy Thy với tốc độ chóng mặt, với tốc độ đó nếu xử lý không khéo thì sẽ rớt xuống vực chết thảm hại. Tuy nhiên kỹ thuật của tay đua này rất tốt, tay lái nói lỏng để cổ xe được tự do, cách thắng gấp tạo hiệu quả ma sát chẳng kém gì nó, xe của anh cũng dễ dàng qua khúc cua trong sự kinh ngạc của nhiều người. Xe của Thy Thy, Evil, Kan cũng từ từ qua khúc cua, đơn giản là họ chỉ muốn đua cho vui chứ ít bao giờ có ý nghĩ liều mạng giống nó cả. Cả 2 xe của nó, Devil thẳng tiến trên đường đua và chạm đích cùng 1 lúc trong sự ngạc nhiên của người xem; sau đó là Thy Thy, Evil và Kan cũng lần lượt về đích.

Nó gạt chân chống trao chìa khóa xe cho Kan, chiếc mũ bảo hiểm được tháo ra, mái tóc dày xoăn nhẹ tung bay trong làn gió đêm lạnh lẽo, đôi mắt băng lạnh chẳng chút cảm xúc, không biết nó đang nghĩ gì trong lòng. Tiếng xì xầm bàn tán vang lên, từ nay trên Dốc Tử Thần lại xuất hiện thêm 2 tên mới đáng sợ không kém gì Black Angel. Kan mang ra 1 chai Grant's, nó nhấc ly rượu sóng sánh trên tay, nhẹ nhàng uống cạn rồi quay đi. Bất ngờ 1 bàn tay nắm chặt lấy cánh tay của nó, lực bàn tay vững chắc nên nó cũng không muốn tổn công giằng co chi, chỉ quay lại nhìn người kia với ánh mắt sắc lạnh.

_ Tôi biết tên cô được chứ? Tôi là Võ Gia Khánh Huy. Chàng thanh niên mang biệt danh Devil nhẹ nhàng hỏi nó

_ Black. Nó hồ hững đáp, thường thì nó ghét màn chào hỏi vô bổ này

_ Thôi nào Black, đừng lạnh lùng thế chứ. Thy Thy khoác vai nó mỉm cười, nói chung trong mắt cô Khánh Huy không đến nỗi tệ, đẹp trai, cao ráo, lại thích tốc độ, nếu nó có thêm người bạn như thế không phải sẽ hay hơn sao.

_ White cậu khiến tớ nổi cả da gà đây, bỏ tay ra đi, gớm quá. Nó khẽ nhăn mày cau nhàu

_ Võ Gia Khánh Huy tôi sẽ ghi nhớ tên anh, hy vọng sẽ gặp lại. Kan, bọn chị về. Thy Thy mỉm cười đáp trả rồi kéo nó quay đi, bây giờ cũng đã quá 12h khuya rồi không về e là mai cả 2 khối đến trường luôn chứ chẳng chơi.

Chiếc BMW lao vút với tốc độ chóng mặt bỏ lại 2 chàng trai đang ngẩn ngơ tiếc nuối, chẳng qua họ chỉ quan tâm 2 cô gái này là ai mà có kỹ thuật điều luyện đến vậy, chứ họ chẳng có ý gì khác cả. Kan vỗ vai

2 người bạn mình mỉm cười, đây là lần đầu tiên anh thấy họ thần thờ vì nữ nhi như thế. Mà cũng chẳng có gì lạ, anh cũng từng thần thờ như vậy khi thấy nó lượn lơ trên đường đua kia mà. Dù gì cũng là chị họ, cũng là bạn thân, anh sẽ tìm cách để mấy người này làm bạn nhau.

— 2 chị ấy học Star đó, muốn thì điều tra đi. Kan nhẹ nhàng nói

— Cái gì, là học sinh sao. Thế Bảo (Evil) há hốc mồm ngạc nhiên.

Trước giờ con gái đam mê tốc độ vốn đã hiếm, đằng này lại còn là 2 cô gái trẻ đang học chung trường với anh mà anh không hề biết. Đã vậy 2 cô nàng này cũng làm mưa làm gió trên trường đua này hơn 7 năm rồi, vậy thực sự bọn họ là người hay quý mà đáng sợ đến thế. Huy nghe tin nhếch môi cười, trong địa bàn của anh thì đường nào anh cũng phải tìm ra 2 cô gái bí ẩn kia, đặc biệt là Black – cô gái có đôi mắt tuyệt đẹp.

— Ak mà khoan, cậu gọi chị vậy 2 cô đó học năm cuối sao. Bảo quay lại hỏi Kan

— Năm nhất, còn lí do gọi chị thì bí mật. Kan nháy mắt tinh nghịch rồi khoát áo đi thẳng.

Nó và Thy Thy cũng về rồi có ở lại đường đua cũng không còn hứng thú gì nữa, thôi thì đi về để mai tiếp tục kế hoạch mà Kan đã vạch ra.

Sáng hôm sau, nó và Thy Thy vừa đến trường thì lại bị lôi lên phòng hiệu trưởng mà chẳng có lí do gì cả. Đi học 2 ngày bị mời đến 3 lần đúng là số con bọ, đáng ghét hơn là hôm nay nó chưa gây chuyện gì mà lại bị kêu rêu như thế, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra. Vừa bước vào trong phòng thì nó thấy Nhật Linh đang ngồi uống trà ở sofa, thầy hiệu trưởng già vẫn đang cắm cúi làm việc. Hắng giọng 1 cái nó gật đầu chào rồi ngồi xuống bên cạnh Nhật Linh, thầy hiệu trưởng buông bút đến ngồi đối diện cả bọn, khuôn mặt nghiêm nghị khiến nó hơi lo.

— Theo yêu cầu của hội trưởng thì các em phải chuyển lớp trong hôm nay. Thầy hiệu trưởng chậm rãi nói

— Sao bọn em phải chuyển lớp? Thy Thy ngạc nhiên hỏi lại, đang yên đang lành lại phải chuyển lớp

— Chỉ là muốn các thành viên hội học chung nhau thôi, các cậu không cần lo. Nhật Linh mỉm cười giải thích

— Vậy chúng em sẽ chuyển sang lớp nào? Nó lại hỏi

— 11A1, Nhật Linh sẽ dẫn các em lên lớp. Thầy hiệu trưởng vui vẻ trả lời

— Vậy tụi em xin phép lên lớp. Nó không hỏi thêm gì nữa, chỉ khẽ cúi đầu chào rồi đi ra.

End chap~

8. Chap 8:chuyển Lớp

Thật ra nó không quan trọng mình học lớp nào vì mục đích chính của nó đến trường không phải để học mà là để quậy phá. Nhưng nó biết chuyện nó chuyển lớp không phải là tự nhiên hay do hội trưởng đề nghị mà là 1 ai đó ra tay xếp đặt, nó cũng muốn xem ai cả gang liều mạng học chung với nó như vậy. Trước giờ trường chưa bao giờ có chuyện để học sinh nhảy lớp, đây là ngoại lệ đầu tiên nên khiến cả trường xôn xao. Chẳng ai biết thể lực nó như thế nào mà có thể ảnh hưởng như vậy, gây sóng gió ngày đầu tiên đi học mà không bị kỉ luật lại được gia nhập hội học sinh, sang ngày thứ 2 thì nhảy lớp học. Nó và Thy Thy trở thành 2 cái tên được quan tâm nhất, không chỉ khối 10, 11 mà cả đàn anh đàn chị 12 cũng biết, ai cũng mong 1 lần xem mặt 2 cô bé này. Nó và Thy Thy theo bước Nhật Linh đến lớp học, cô cũng vì vậy mà phải chuyển lớp nó, ngoài mặt thì cô nghe ý kiến của hội trưởng nhưng cô biết 1 thể lực khác tác động vào. Mặc kệ mọi chuyện, dù gì cả 3 cũng tốt nghiệp lâu rồi, học lớp nào mà chẳng được cơ chứ. Không đợi cô giáo giới thiệu cả 3 nhanh nhẹn bước vào trong ánh mắt trầm trồ của mọi người. 3 đứa bọn nó không chỉ học giỏi mà còn xinh đẹp tuyệt vời nữa. Bọn con trai thì đỏ rập trước nụ cười tinh nghịch của cả 3, bọn con gái thì liếc mắt ganh tị. Riêng bàn cuối có 2 người đang úp mặt ngủ ngon lành, chẳng màng chuyện gì đang xảy ra.

— Băng Di, Thy Thy, Nhật Linh xuống đây đi. Kan bắt ngờ đứng dậy vẫy tay trong cái trống mắt ngạc nhiên của bọn con gái.

Trong lớp này Kan cũng thuộc top hot boy với vẻ lạnh lùng, đào hoa, ít cô gái nào khiến anh chàng chủ động mở lời thể mà ba đứa mới vô lại... chẳng biết bọn nó thuộc thể loại gì nữa chứ. Nó mỉm cười bước xuống ôm chầm lấy Kan làm bọn con trai đổ ầm ra té xỉu, bọn con gái thì cầm tức, có gì thì cũng đâu cần thể hiện tình cảm công khai trước mặt mọi người thể chứ. Đẳng này bọn họ còn phải thêm ngạc nhiên khi Kan cũng chủ động ôm chặt cô gái vừa mới chuyển đến này.

“Thứ lẳng lơ” tiếng 1 đứa nữ khề xì xầm

“Chắc chẳng quá 1 tuần đâu, Kan mà” Tiếng thứ hai vang lên

“Tội nghiệp thiên thần bị rơi vào tay ác quỷ” Tiếng con trai sụt mướt theo

_ Chị em hai người bớt tình cảm đi, làm như lâu lắm không gặp vậy. Thy Thy hắng giọng nói rồi kéo Nhật Linh xuống chỗ nó và Kan.

Lúc bấy giờ cả hai mới chịu buông nhau ra mỉm cười tinh nghịch, mọi người trong lớp thì ngất lên ngất xuống, bị hai chị em nhà này vờn đầu tim quá mà. Hai người con trai đang ngủ kia nghe tiếng ồn cũng ngược đầu dậy xem ai đến mà làm cả lớp xôn xao như thế. Vừa nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của nó là Khánh Huy dơ mắt vài giây, anh cảm thấy như đã gặp cô gái này ở đâu rồi, đặc biệt là đôi mắt sáng như sao trời vậy. Thế Bảo cũng mỉm cười nhìn ba cô gái mới đến, danh tiếng của hai đứa bọn nó anh đã nghe qua chỉ chưa được chiêm ngưỡng thôi, còn Nhật Linh thì anh đã quá quen mặt rồi, bởi họ thường gặp nhau trong hội học sinh mà.

_ Dù gì cũng học chung với nhau hay mọi người chơi chung nhóm đi cho vui ha. Kan đề nghị

_ Ý kiến hay đó, Băng Di, Nhật Linh, hai cậu nghĩ sao? Thy Thy reo lên

_ Xuống căn tin rồi tính, ở đây chắc lát nữa tở chết vì mấy ánh mắt đó mắt. Nó khề kêu la

Cả nhóm nhanh chóng ra ngoài nhưng địa điểm lại không phải là căn tin trường mà là sân thượng, nếu xuống căn tin thì cả bọn sẽ không được yên ổn nên tìm chốn bình yên là tốt hơn cả. Thy Thy và Thế Bảo xung phong xuống căn tin mua đồ để cho bọn nó lên sân thượng trước. Thật ra thì lúc đầu nó định đi chung với Thy nhưng do Bảo nói hai đứa con gái khó khuôn đồ nên đề nghị đi thay. (từ đây về sau chỉ gọi tên thôi nha, không kêu chữ lót nữa ^^). Lúc bấy giờ Huy mới nhìn Kan rồi đá mắt sang nó bảo giới thiệu, anh có 1 nghi vấn trong lòng với cô gái mới quen này.

_ Đây là Hoàng Ngọc Băng Di, chị họ của mình, nhỏ hơn chúng ta 1 tuổi. Người đi cùng Bảo xuống căn tin là Vương Trần Thy Thy. Còn đây là Võ Gia Khánh Huy, bạn thân của em, người còn lại là Nguyễn Hoàng Thế Bảo. Kan nhanh chóng giới thiệu

_ Băng Di biết đi mô-tô chứ. Huy nhìn thẳng vào nó hỏi

_ Tôi nhát lăm, không phù hợp với tốc độ. Nó lắc đầu trả lời, nó biết Huy đang muốn thăm dò nó

_ Hai người đừng lo về xe nữa, Di, đây là hội trưởng, anh Bảo là hội phó đó. Chúng ta chung hội, chơi chung nhóm thì tuyệt quá rồi. Nhật Linh huých tay nó nói

_ A thì ra người cậu nói nổi tiếng lạnh lùng là anh ta sao? Thy không biết từ đâu nhảy ra hỏi khiến cả nhóm giật mình

_ Không chỉ lạnh lùng mà còn rất được bọn con gái hâm mộ nữa đấy. Bảo chen vào tiếp lời

Mọi người nhanh chóng bày đồ ăn ra, ngồi quây quần bên nhau nói chuyện rôm rả. Riêng Huy thì không nói gì, chỉ âm thầm quan sát thái độ của nó, rõ ràng thấy nó rất quen lại còn là chị của Kan nên khiến anh nghĩ đến cô gái có biệt danh Black Angel. Nó thì nhận ra được Huy đang nghĩ gì nên mọi cử chỉ, hành động nó đều phải cẩn thận, lúc mới gặp mặt là nó đã nhận ra hai người con trai tối qua đưa cùng nó, chẳng biết hên hay xui mà cả nhóm lại học chung với nhau. Khề lòi Kan ra 1 góc khuất và nháy mắt Thy Thy để đảm bảo không ai nghe lén.

_ Nói chị biết, em bày trò này đúng không? Nó gằng giọng hỏi, ánh mắt đầy sát khí

_ Hihi cuối cùng cũng không giấu được chị. Kan gãi đầu cười trừ, khuôn mặt baby trong vô cùng dễ thương

_ Em có ý gì hả? Nó vẫn không lung lự trước thái độ nai tơ của Kan

_ Em biết chị ghét bọn con trai có vẻ ngoài với thứ lẳng nhăng nhưng em đảm bảo 2 người đó không như vậy đâu. Với lại làm bạn với họ cũng đâu có mất gì đúng không. Kan vội vàng giải thích, nói thật dù là em nó nhưng anh chưa bao giờ dám chọc giận nó nếu không muốn chiều diêm vương sớm.

_ Liệu hồn em đây. Nó mạnh tay cốc vào đầu Kan rồi đi lại chỗ cả nhóm

Kan mỉm cười chạy theo nó, vẻ mặt hào hứng trông chỉ muốn đập 1 phát mà thôi. Nó biết Kan muốn gì, biết sự sắp đặt này đều mong muốn tốt cho nó nhưng thật sự nó cảm thấy ác cảm với hot boy. Lấy bản vẽ mang theo nó chọn 1 góc yên tĩnh để vẽ, nó còn phải lo cho bộ sưu tập sắp tới, với lại cảnh đẹp thế này không thiết kế thì uổng phí quá. Mọi người tiếp tục ăn uống chẳng thêm quan tâm đến nó, thói quen này Thy và Kan đã biết quá rõ còn ba người còn lại cũng được báo trước rồi. Nhưng ngoài hai người thân của nó thì còn lại chỉ biết nó với danh nghĩa nhà thiết kế tập sự, họ cũng được cảnh báo không được lại gần nó khi thiết kế nếu không muốn chết.

End chap~

9. Chap 9:bạn Gái

Tối hôm đó nhận lời mời của Huy, cả nhóm đến trường đua Dốc Tử Thần để xem mấy chàng trai đua, đây cũng là cách để Huy xác định những mối nghi ngờ của anh. Hôm nay nó đến với tư cách người được mời và không biết tí gì về xe đua, thế nên nó chọn 1 bộ váy điệu đà không hợp với không khí. Chiếc váy voan màu đen dài đến gối, bên trong thiết kế quần sooc nhỏ để tiện cho di chuyển, eo thắt nơ trắng, cổ đính đá cùng màu sáng lấp lánh. Nó mang đôi giày cao 5 phân màu đen hở mũi, đeo 1 chiếc bao tay thiết kế cách điệu màu trắng, mái tóc được cột hờ 1 phần trông vô cùng dễ thương. Sợi dây chuyền cánh dơi đỏ, đôi hoa tai chữ BA và chiếc vòng bạc to bản như công chúa bước ra từ thế giới cổ tích. Thy mặc 1 chiếc váy màu trắng thiết kế tương tự nó, thắt eo bằng lụa tím và đôi cao gót 5 phân cũng tím nốt. Mái tóc đen dài cột cao, trang điểm bằng 1 chiếc nơ với ruy băng dài, hoa tai WA màu đen, vòng đá ruby đỏ rực trên tay. Theo đúng hẹn Kan đưa xe đến rước 2 đứa, lần đầu tiên có đứa ăn mặc điệu đà để đến trường đua như 2 đứa nó vậy. Vừa bước vào trong hàng loạt ánh mắt ngoái lại nhìn ngắm, chẳng biết tại sao 2 hot girl lại có thể đi lạc đến chốn này chứ. Nhiều người định đến làm quen nhưng thấy Kan hộ tống thì lại dừng ý nghĩ đó, được Kan đích thân hộ tống hẳn thân phận 2 đứa không hề tầm thường. Huy vừa thấy nó thì sững người lại, anh biết nó đẹp nhưng không ngờ lại sắc nét đến vậy, đúng như câu người đẹp nhờ lụa mà.

_ Cô nghĩ cô đang đi tiệc sao mà ăn mặc thế hả. Bảo bắt ngừng hét lên

_ Thế mặc váy thì không được vào trường đua sao? Thy phụng phịu hỏi, về khoảng đóng kịch thì cô nàng thẳng thắn

_ Không phải chỉ là... Bảo lúng túng gãi đầu, ánh mắt lên nhìn Thy

_ Hôm nay các cô sẽ ngồi sau xe chúng tôi, ăn mặc thế sao được. Huy vội giải thích

_ Tôi không ngồi đâu, tôi sợ tốc độ lắm. Thy vờ sợ hãi

_ Bọn tôi mời các cô đến chỉ vậy thôi, không ngồi thì đến làm gì. Bảo kiên quyết hét lên

_ Anh vừa phải thôi nha, làm như tôi thích đến đây lắm vậy. Thy bắt đầu thút thít khiến Bảo lại lần nữa rơi vào bối rối

_ Mọi người đua đi, tôi với Thy ở đây xem cũng được. Nó mỉm cười đỡ lời

_ Anh Bảo, anh cũng đến đây sao, hay em ngồi sau xe anh nha. Một cô gái chen vào giữa Bảo và Thy làm bộ nũng nịu

_ Anh Huy, trước giờ em vẫn hay ngồi sau xe anh mà. Một cô gái khác cũng chen vào phá đám

— Trân, Anh, hai người đừng khiến tôi ngứa mắt nữa, Bảo và Huy mời 2 bạn của tôi chứ không mời 2 người. Nhật Linh tức quá vội lên tiếng

— Cô đến khi nào mới được lên tiếng ở đây hả, nên nhớ anh Huy là bạn trai tôi nhé. Bảo Anh tức giận quát ầm lên khiến ai nấy cũng nhìn về.

Bảo Anh vốn là người mẫu nhí trong làng thời trang, danh tiếng của cô nó ít nhiều biết đến bởi nó có quan hệ hợp tác với mẹ của cô. Từ lâu nó đã chẳng ưa cô nàng này vì tính tình kiêu kì, chẳng chọc nhưng vì chưa lần nào chọc đến nó nên nó không ra tay mà thôi. Điều khiến nó không ngờ là cô ta lại là bạn gái của Huy, thì ra Huy cũng là loại con trai đó, thứ con trai mà nó ghét cay ghét đắng.

— Vậy hai anh chở bạn gái mình đi, bọn tôi ngồi sau không tiện đâu. Nó mỉm cười khuyên bảo

— Biết điều thế tốt đó, thứ hèn mọn sao sánh được với bọn này. Ngọc Trân tiện thể chen vào sỉ nhục

— Hai cô vừa phải thôi, bọn tôi quen 2 cô khi nào mà 2 cô đi đâu cũng hét ầm lên thế. Bảo bực tức đẩy Ngọc Trân ra xa khiến cô nàng xém ôm lấy mẹ đất dụi hiền

— Thôi đi, bọn tôi không đến đây để xem các người tình tứ. Thy quát thẳng vào mặt Bảo và Huy rồi kéo nó đi mất.

Linh hừ lạnh 1 tiếng rồi cũng bỏ đi, cuộc vui tự dừng bị 2 con kì đà cản mũi nên cô cũng chẳng còn tâm trạng, cũng giống bạn mình, Linh ghét thể loại ông à ông ọ trước mặt con trai. Kan vội vàng đuổi theo chiếc xe nó đang lao vút đi, Huy và Bảo định đuổi theo nhưng bị hai cô nàng này bám riết nên không kịp, cả hai tức giận thẳng tay đẩy 2 con rắn này ra rồi lấy xe về nhà. Nó điều khiển chiếc BMW lao vút trên đường tối, cảm giác tức ngực, muốn nôn choáng lầy tâm trí nó. Linh ngồi sau mà cũng thấy ngạc nhiên, chẳng phải nó ghét tốc độ sao, nhưng kĩ thuật lái xe và vận tốc hiện tại thì nó hệt như tay đua chuyên nghiệp, chỉ khác là giờ nó lái ô tô. Chiếc xe dừng lại ở 1 bãi biển, nó toang mở cửa xe bước ra nôn thốc nôn tháo, Thy và Linh vội chạy ra đỡ lấy nó. Kan cũng vừa đến nơi, chạy kịp nó quả không hề dễ dàng, có lẽ nó gặp chuyện gì nên anh mới có thể đuổi kịp. Đầu nó ê buốt, cảm giác buồn nôn vẫn chưa hề dứt, ngực có cảm giác nhói nhói, nôn được 1 lúc mất nó mờ mắt rồi rơi vào bất tỉnh. Cả bọn sợ hãi vội vàng đưa nó nhập viện, chẳng biết nó bị gì mà lại ngất như thế.

Trong phòng cấp cứu, nghe tin nó ngất, Huy và Bảo vội vàng chạy đến, vẻ mặt lo lắng. Nó vào trong phòng được hơn 1 tiếng nhưng vẫn chưa có tin tức gì hết khiến cả bọn sốt hết cả ruột gan. Thy cũng không biết nó bị gì, ngay từ nhỏ chơi với nhau cô biết rõ nó không hề bị tim, cũng chưa bao giờ như lần này. Đèn phòng cấp cứu tắt, vị bác sĩ bước ra, cả bọn vội vây lại hỏi.

— Bác sĩ, chị cháu bị bệnh gì vậy? Kan vội vàng hỏi

— Cô ấy bị sốc thôi, chắc do xe chạy quá nhanh gây ra. Ai là người nhà theo tôi làm thủ tục cho cô ấy. Bác sĩ nói rồi đi thẳng. Kan vội vàng bước theo, anh biết bác sĩ giấu anh điều gì đó, nó là tay đua chuyên nghiệp làm gì bị sốc khi chạy quá tốc độ chứ.

— Khi này ai đã lái xe. Huy nghiêm giọng hỏi

— Là tôi. Thy vội chen lên, cô không để Nhật Linh có cơ hội nói. Biết Thy muốn giấu nên Linh cũng đành im lặng không cãi nhiều

— Cô là bạn thân cô ấy thì phải biết chuyện sức khỏe cô ấy không thích hợp với việc chạy nhanh sao lại còn cố chạy nhanh. Huy nóng nảy quát

— Tôi là bạn thân Di chứ không phải ba mẹ nó, anh có quyền nói tôi sao, anh hay lắm chắc, đem theo bạn gái đi đua xe thì rủ bọn tôi làm gì chứ. Nếu hôm nay không phải hai người thì Di nó không ra nông nổi này đâu. Thy tức giận cãi lại. Huy lấy quyền gì để phản nài cô chứ, loại con trai như anh cô chẳng xem là gì cả

— Chuyện đã xảy ra rồi mọi người đừng cãi nhau nữa. Bảo nhảy vào can ngăn

— Phải đó mỗi người nhường 1 tiếng đi. Linh vội tiếp lời.

— Di không thích gặp hai người đâu, mời hai người về cho. Thy nói rồi kéo tay Linh vào trong khóa chặt cửa lại.

Kan làm thủ tục xong trở lại thấy vẻ mặt 2 người bạn mình thì hiểu ra mọi chuyện, anh nhẹ nhàng ra hiệu cho 2 người đó về trước để anh ở lại chăm sóc nó là được. Bực tức trong lòng, Huy lấy xe lao vội đi, bảo vội chạy theo vì biết Huy đang giận. Kan đẩy cửa bước vào thì thấy ba cô nàng đang ngồi nói chuyện vui vẻ, nó đã tỉnh lại, sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng không đến nỗi phải lo. Linh lúc này đang nhìn nó bằng ánh mắt đầy sát khí, cô đã nói dối giúp nó và giờ cô cần biết mọi chuyện. Cả Thy và Kan cũng muốn biết nguyên nhân thật sự khiến nó ngắt xỉu, họ biết bác sĩ nói dối có thể là vì nó đã yêu cầu.

— Thôi mọi người không cần nhìn nữa, tôi nói là được rồi chứ gì. Nó biết không thể thoát khỏi nên cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi

— Cậu biết đưa xe đúng không? Linh nhẹ nhàng hỏi nó

— Uk, biệt danh của mình là Black Angel, Thy là White Angel. Chuyện này bạn phải giữ kín đó. Nó ngượng ngùng thú nhận

— Wao có thật không, 2 người là huyền thoại Dốc Tử Thần sau, hèn gì khi nãy lái kinh vậy. Nhưng nếu vậy chuyện sốc do chạy quá tốc độ không phải thật. Linh hét lên rồi ngập ngừng suy nghĩ

— Đó cũng là chuyện tớ muốn biết. Thy nhìn xoáy vào nó

— Cả em nữa. Kan tiếp lời

— Thật ra tớ dị ứng với mùi nước hoa nồng, lúc nãy tớ đã thấy khó chịu rồi nên mới đi ra ngoài. Nó thành thật thú nhận

Kan, Linh và Thy lúc bấy giờ thở phào nhẹ nhõm, không ngờ nó lại bị chứng bệnh kì lạ đến vậy, mà phải công nhận 2 nhỏ tiểu thư khi nãy xúc nước hoa rất khó chịu. Cả 3 người ở trong bệnh viện với nó cả đêm, đến sáng mới xin cho nó xuất viện ra về.

End chap~

10. Chap 10:học Sinh Mới

Đêm hôm đó sau khi cãi nhau với Thy xong, Huy lái xe đến bar Wind, 1 bar thuộc sở hữu của Kan để uống rượu. Trước giờ anh chưa bao giờ lo lắng tới con gái nhưng nó lại là người đầu tiên phá vỡ nguyên tắc của anh. Còn Thy, bạn thân của nó lại dám ngang nhiên mắng thẳng vào mặt anh, thiếu gia như anh còn thể diện gì nữa chứ. Bất chấp lời khuyên của Bảo, Huy cứ mặc nhiên uống cho đến khi say khướt thì thôi, Bảo đành mặc kệ anh, dặn dò quản lí khi Huy say rồi thì đưa về, còn anh thì về nhà trước. Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra khiến anh cảm thấy không thoải mái, nhất là chuyện nó nhập viện Bảo thấy phần nào cũng lỗi do anh. Bên trong quán bar một cô gái xinh đẹp, trang điểm lòe loẹt, ăn mặc hở hang đang nhấp từng ngụm rượu nhỏ. Nhìn Huy say khướt cô mỉm cười ma mị, một âm mưu đen tối hiện lên trong đầu cô âm mưu mà mãi sau này bọn nó còn cảm thấy kinh tởm.

Sáng hôm sau, vừa xuất viện xong nó vội vàng chuyển mail bản thiết kế mới cho tập đoàn Angel, sắp tới họ sẽ cho ra mắt bộ sưu tập thu đông với sự tham dự của nhiều nhà phê bình xuất sắc, đây là cơ hội tốt cho tên tuổi nó vươn xa. Tuy nó không thích hợp tác với tập đoàn Angel cho lắm nhưng với danh tiếng của tập đoàn này có thể khiến những mẫu thiết kế của nó được chú ý hơn ở thị trường nước ngoài. Cũng nhờ tập đoàn này mà tên tuổi nó được nhiều người biết đến, trước đây nó có ý định hợp tác với tập đoàn khác nhưng họ chê thiết kế của nó nên nó phải gửi mẫu cho Angel.

Vừa đến lớp Bảo đã vội vàng ra chào hỏi nó, nhìn thái độ nhiệt tình của anh nó cũng không đến nỗi nhỏ nhen mà giận dai. Riêng Thy thì cứ làm mặt lạnh chẳng thèm nói chuyện với anh khiến anh chàng tiu nghỉu, xụ mặt trở về chỗ ngồi. Mà cũng khó, hai người ngồi chung bàn mà không nhìn mặt nhau, Bảo luôn tìm cách bắt chuyện nhưng đều bị Thy gạt phắt đi. Cả lớp cứ lóng ngóng vì không hiểu mô tê gì mà hot boy, hot girl giận nhau, chỉ biết đó là dấu hiệu đáng mừng cho họ. Huy hôm nay vắng mặt, điều đó cũng hay vì

nó chẳng muốn gặp Huy chút nào cả. Linh và Kan thì trò chuyện vui vẻ hết nhu quen biết từ kiếp trước vậy, họ nói đủ chuyện trên trời dưới đất. Nó chán nản cắm headphone vào rồi gục xuống ngủ, cả nhóm đều biết rằng khoảnh khắc bình yên ấy sẽ thật ngắn ngủi.

Cô giáo chủ nhiệm bước vào, theo sau là hai cô gái xinh đẹp với lớp phấn son lờ lợc trên mặt, vậy là lớp nó lại nhận thêm học sinh mới. Thy đờ người vì nhận ra đó là hai cô nàng tiểu thư tối qua chế giễu bọn nó, oan gia ngõ hẹp, chẳng biết sao lại chuyển đến chung lớp bọn nó mới ghê chứ. Xem ra lần này thế giới chẳng chút bình yên rồi, nó mà không bày trò để phá hai cô nàng này thì hai cô nàng này cũng sẽ gây chuyện trước mà thôi.

— Chào mọi người, mình tên Đỗ Ngọc Trân, mong mọi người giúp đỡ nhiều. Ngọc Trân khẽ cười hiền giới thiệu khiến Thy suýt nôn ra, chẳng biết nai thật hay giả nai nữa

— Mình là Thái Bảo Anh, ngày đầu đến lớp mong mọi người giúp đỡ cho. Bảo Anh cũng bước lên giới thiệu khiến hàng loạt nam sinh điêu đứng. Họ biết cô vì cô là người mẫu tạp chí, lại là tiểu thư gia đình giàu có.

— Ngày đầu đến lớp. Vậy trước đây 2 cô chưa từng được đi học à, tội thiệt nhà giàu mà thất học. Thy nổi hứng lên tiếng khiến Ngọc Trân và Bảo Anh tức giận, bọn con gái thì được dịp hả hê.

— Chắc cô hiểu lầm rồi, tôi mới vừa từ nước ngoài về. Bảo Anh dù tức nhưng vẫn cố gắng mỉm cười trả lời

— Vậy là cô ở Mỹ về hả? Linh ngây thơ hỏi

— Đúng vậy, tụi này du học ở Mỹ mới về. Ngọc Trân chớp thời cơ lên tiếng

— Linh kì thiệt, sao không nói hết câu. Ý cậu là Mỹ Tho hay Mỹ Thuận vậy. Thy được dịp tiếp tục xiên xỏ khiến cả lớp té rần lên cười. (Chóe : *hoan hô*)

Bảo Anh và Ngọc Trân tức đến đỏ mặt, đây là lần đầu hai nàng bị chơi xỏ một vỏ đau điếng đến thế, dù vậy hai cô vẫn cố mỉm cười tỏ vẻ ngại ngùng trước đám nam sinh. Bọn con gái thấy vậy liền nguýt dài, dù họ không thích Thy do cô xinh hơn họ nhưng hôm nay họ phục Thy sát đất vì giúp họ chằm chọc hai cô tiểu thư kia.

— Thưa cô, em muốn ngồi chỗ bạn Băng Di. Bảo Anh lên tiếng đề nghị rồi chạy thẳng đến chỗ nó đang ngủ

— Cô lấy tư cách gì mà đòi ngồi đây. Kan tức giận lên tiếng

— Băng Di còn chưa có ý kiến cậu lấy quyền gì nói. Vừa nói Bảo Anh vừa lấy tay đẩy nó ra làm nó choàng tỉnh dậy.

Mùi nước hoa mỏng nặc xộc vào mũi khiến nó khẽ chau mày, tay nhẹ nhàng ôm lấy ngực, hơi thở có vẻ bất đầu khó lại. Thấy nó có gì đó bất bình thường Thy vội vàng nắm tay nó kéo đi, cô biết nó đang khó chịu lắm. Linh thấy vậy cũng theo ra ngoài, trước khi đi không quên ném cái nhìn khinh bỉ về phía cô tiểu thư kia. Bảo Anh vội lấy cặp nó vứt sang bàn khác, cô ngang nhiên ngồi vào chỗ nó, Ngọc Trân cũng nhanh chóng chiếm vị trí bên cạnh Bảo. Kan hừ lạnh rồi ra ngoài, chuyện này anh không xen vào mà để nó tự giải quyết, dù gì anh cũng là con trai, đánh con gái sẽ bất tiện lắm. Bảo cũng chẳng màng đến cô gái đang ông ẹo mời gọi bên cạnh mình, anh cắm headphone vào rồi quay mặt đi thẳng ra ngoài. Trân và Anh tức lắm khi thấy Bảo làm ngơ mình, còn bị Thy làm nhục giữa lớp nữa, 2 cô nàng xì xầm to nhỏ với mưu đồ đen tối. Nụ cười ma quỷ hiện lên, lần này 2 cô nhất định khiến nó và Thy phải quỳ xuống xin lỗi. (Chóe : mơ à =.)

End chap~

11. Chap 11

Thy dìu nó đến nhà vệ sinh để nó nôn cho đỡ tức ngực, chỉ cần gần Bảo Anh thêm phút nào nữa là nó ngất liền chứ chẳng chơi. Chẳng biết nhỏ này có thấy khó chịu không mà xị cả bình nước hoa lên người mới chịu chứ, giờ nó cũng chẳng còn tâm trạng vào lớp. Nôn xong Thy và Linh dìu nó lên phòng hội học sinh

để nghỉ, sắc mặt nó kém đi thấy rõ. Kan đẩy cửa bước vào, anh đưa cho nó vài viên thuốc vừa lấy ở phòng y tế để uống đỡ.

— Tổ nghĩ cậu nên đi chữa bệnh đi, để lâu không ổn đâu. Linh lo lắng khuyên bảo nó

— Bác sĩ có đến nhà khám thường xuyên rồi, cậu an tâm. Nó nắm lấy tay Linh an ủi

— Bằng Di, em bị bệnh sao, sao không nói bọn anh biết? Bảo từ trong bước ra, nghe tin sức khỏe nó không tốt anh cũng lo lắng

— Nó có bệnh hay không cũng không liên quan đến anh. Đi lo lắng cho người đẹp của anh đi. Thy nóng giận hờn trách

— Ai nói cô ta của tôi khi nào chứ, tôi mà thêm thể loại con gái đó sao. Bảo tức giận nói, anh cũng muốn làm hòa lắm mà chẳng hiểu sao Thy cứ khó chịu với anh

— Mọi người đừng cãi nhau nữa, để chị Di nghỉ ngơi chút đi. Kan vội khuyên bảo

Thy không nói gì lạnh lùng bước ra ngoài, ánh mắt chẳng thèm nhìn Bảo lấy 1 lần. Bảo vội vã chạy theo, dù gì anh cũng cần phải giải thích rõ ràng hiểu lầm giữa 2 người. Linh ở lại chăm sóc cho nó còn Kan thì trở về lớp xin phép cho nhóm nghỉ. Biết có người đi theo mình Thy cố ý đi nhanh hơn, đến 1 góc khuất cô nhún người đu lên 1 bờ tường gần đó. Bảo chạy tới không thấy Thy đâu thì cuống lên tìm kiếm, không biết có chuyện gì xảy ra với cô hay không. Thy buông người nhảy xuống sau lưng Bảo, chẳng biết anh đuổi theo cô có việc gì nữa, nhưng thể loại con trai như anh làm cô cảm thấy ách cảm.

— Theo dõi tôi làm gì, tôi không trộm cắp, không giết người. Thy băng lạnh nói, đôi mắt lạnh tanh chẳng chút cảm xúc

— Cô nghe tôi giải thích được không? Bảo nhẫn nại nói

— Chẳng có việc gì để anh phải giải thích với tôi cả. Tôi với anh thân nhau lắm chẳng, muốn thì đi nói với Ngọc Trân đi, tôi chẳng muốn nghe lời nào từ anh cả. Thy hất hàm trả lời, từng lời lạnh lùng buông xuống như bóp nghẹt trái tim Bảo.

Thy quay lưng bước đi, bóng dáng nhỏ bé khuất dần trong dãy hành lang dày lạnh giá, mái tóc đen khẽ đung đưa theo từng bước chân thon. Bảo đứng ngây người chẳng nói được lời nào, nơi ngực trái khẽ nhói lên khi nghe Thy trách. Bảo cười thầm, anh là gì của Thy, chẳng là gì cả, vậy thì sao phải giải thích với cô ấy. Anh không phải bạn cô ấy hay đúng hơn Thy chưa từng xem anh là bạn, chẳng qua là chơi chung nhóm với Kan thôi, Kan là người gắn kết cả nhóm mà. Bảo có tình cảm với Thy, tình cảm với 1 người con gái, thứ cảm giác mà trước giờ anh chưa từng biết. Bảo hiểu Thy là người dịu dàng, dễ thương nhưng anh không ngờ cô lại có trái tim đá đến vậy. Có phải cô chưa từng ngó mắt đến anh, phải chăng Thy đã có người trong mộng nên mới không ngó ngang đến anh. Giằng xé bản thân, Bảo lấy xe rời khỏi trường, tâm trạng anh rối bời.

Kan từ xa thấy hết cảnh 2 người trò chuyện, dù không nghe được gì nhưng thấy thái độ của Thy và vẻ mặt của Bảo anh cũng đoán được phần nào câu chuyện. Hai cô chị của Kan vẫn ngốc đến thế, rõ ràng biết người khác có tình cảm với mình mà vẫn cố tình từ chối. Kan đã cố gắng để kết nối họ, vậy mà mọi dự tính của anh dường như đổ sông, đổ biển.

Tối hôm đó, Kan hẹn mọi người đến bar Wind để nói rõ mọi chuyện, dù gì cũng học chung với nhau, cứ tình trạng này thật không mấy tốt đẹp. Huy và Bảo đến sớm hơn dự tính, họ chọn 1 góc bàn yên tĩnh để ngồi chờ, Kan vội lái xe đến nhà để rước nó và Thy; Linh thì bận việc nên sẽ đến trễ. Chiếc BMW dừng hẳn trước cổng ba Wind, từ trong xe bước ra 2 cô nàng xinh đẹp khiến cả bar phải ngoái đầu nhìn lại. Kan quàng chìa khóa cho 1 tên đàn em rồi cùng cả 2 bước vào trong. Nó quỳn rũ trong chiếc váy đen bó sát cơ thể để lộ đường cong hoàn hảo, đôi giày đen 10 phân được đính thêm 2 cái chuông nhỏ điệu đà, ruy băng hồng tên mái tóc nâu xoắn dài. Cổ đeo vòng bạc to có đính đá ruby lấp lánh, hoa tay cánh thiên thần bằng bạc và vòng tay đá nhiều màu, bộ trang sức Thy làm tặng nó vào dịp sinh nhật. Thy nổi bật với áo crop top trắng nổi bật, quần short jeans lưng cao màu rêu, chân đi boot cổ thấp màu đen cao 10 phân. Mái tóc đen dài uốn lọn được cái 2 chiếc nơ trắng xinh, cổ đeo chuỗi đá màu xanh lá, hoa tai đầu lâu với 2 mắt làm bằng đá ruby, lắc kết chuông nhỏ kêu leng keng vui tai. Cả 3 nhanh chóng tiến đến chỗ Huy và Bảo đang ngồi,

thì thấy 2 nàng ông a ông ọo bám lấy 2 chàng nhà ta. Nhếch môi tạo nụ cười nửa miệng nó đá mắt nhìn Kan, Thy ngoảnh mặt quay đi, cô chẳng muốn nhìn thêm giây phút nào nữa. Kan lạnh lùng lôi 2 ả kia ra tát cho mỗi người 1 cái giáng trời rồi cho đàn em tổng cổ ra khỏi bar.

— Thy, Di ngồi đi. Huy bối rối nhìn nó và Thy

— Tở ra nhảy. Thy lạnh lùng nói rồi quay đi

Nó ngồi xuống, chẳng thèm nhìn lấy 2 người 1 lần nào, với tay lấy cốc rượu định uống thì bị Huy giật lại. Lúc bấy giờ nó mới chịu quay lại, ánh mắt băng lãnh nhìn Huy, lửa giận bùng lên trong lòng, chưa ai dám ngăn nó uống rượu huống chi là giật lấy li rượu trong tay nó.

— Con gái đừng uống rượu. Huy bối rối nói

— Kan. Nó lạnh giọng kêu. Kan thấy mọi việc không ổn liền lấy li rượu khác đưa cho nó rồi ra hiệu cho Huy đừng can nó.

Cầm cốc rượu trên tay nó từ từ uống cạn, mắt nhìn Thy đang lắc lư theo điệu nhạc. Từng động tác mạnh bạo, rắn chắc khiến mọi người ngây ngất, hiếm khi Thy có hứng biểu diễn và hiếm khi cô lại nhảy có hồn như hôm nay. Được một lúc thì Linh tới, cô nàng thấy tình hình căng thẳng liền đến bên kéo Thy về bàn, dù gì hộp mặt hôm nay cũng là để nói rõ cho mọi người hiểu nhau chứ không đến ăn chơi nhảy nhót. Bất đắc dĩ Thy mới chịu bỏ cuộc chơi trở lại bàn, nhưng khuôn mặt cô nàng vẫn lạnh như tiền. Cầm chai rượu trên bàn cô tu ừng ực hết như uống nước lã khiến Huy và Bảo trở mắt kinh ngạc. Nó bất ngờ giật lấy chai rượu từ tay cô nàng, Thy ít khi nào uống kiểu đó chỉ khi cô buồn mới phải như vậy.

— Lấy ly mà uống. Nó khẽ nhắc nhở, Thy gật đầu mỉm cười nhìn nó.

— Có chuyện gì thì nói ra hết đi, chúng ta cùng giải quyết. Linh khẽ lên tiếng đề nghị

— Bảg Di, Thy Thy thật ra 2 người đang hiểu lầm bọn tôi, 2 cô tiểu thư đó không liên quan gì đến bọn tôi cả. Huy vội cất tiếng nói

— Chuyện đó không liên quan đến bọn tôi, chỉ là hai anh làm ơn đừng để họ phiền đến bọn tôi. Nó nhếch miệng cười nói, chính mắt nó thấy những 2 lần mà còn chối được.

— Chị Thy, chị Di, Huy với Bảo nói thật đó, em là bạn của 2 đứa nó lâu nay nên biết rõ tính tụi nó lắm, trước giờ tụi nó chưa để ý đến ai hết, 2 chị đừng hiểu lầm tội nghiệp họ. Kan cũng lên tiếng đỡ lời

— Đúng vậy đó, nhất là cái tên hội trưởng lạnh lùng này nè. Linh chiêm thêm lời vào.

Ngay lúc đó Ngọc Trân và Bảo Anh xuất hiện, sự có mặt của hai cô gái khiến mọi người trong bar ngất ngây vì độ nóng bỏng cùng độ hờ tảo bạo của hai cô nàng. Trân mặc đầm bó màu đỏ cut out táo bạo ở ngực và eo, đôi giày trắng cao 10 phân, vừa đi vừa đảo mắt đưa tình với bọn con trai. Bảo Anh mặc 1 chiếc áo thiết kế theo kiểu sườn xám, chẻ sâu tận đùi, mái tóc buông hững hờ, đôi giày búp bê cao 5 phân cũng góp phần tôn lên vóc dáng chuẩn người mẫu. Vừa thấy thấp thoáng bóng dáng Huy và Bảo cả hai cô vội vàng chạy lấy ôm chầm nũng nịu, nó nhìn thẳng vào mắt Huy không chút biểu cảm. Mặc cho Huy và Bảo cố lôi hai cô gái đó ra nhưng không được, cứ như đĩa đối càng lôi thì dính càng chặt, hai người lại là con trai nên không thể đánh con gái được. Được thế 2 cô nàng càng làm lừng hơn, cứ thế như cố tình chọc tức nó và Thy Thy vậy. Nhật Linh thấy chướng mắt liền lôi 2 ả ra đánh cho mỗi người 1 bạt tay khiến 2 ả chao đảo, má in hằn những còn tay đỏ hơn

— Con điên kia mày làm gì thế. Bảo Anh tức giận hét lên

— Đánh chó chứ làm gì, bar này cấm thú vật mày không biết sao. Linh thẳng thừng dạy nghiêm.

“Bốp” 5 ngón tay in hằn trên má Nhật Linh, máu từ khóe miệng tuôn ra, chủ nhân của bàn tay đó chính là Ngọc Trân.

— Mày nói ai là chó hử, mày dám động đến bọn tao thì tao không để mày yên đâu. Trân lớn giọng đe dọa

— Không để yên thì 2 người làm gì chúng tôi hử? Nó bất chợt lên tiếng

— Ba mẹ bọn tao sẽ khiến tụi mày sống không được chết không xong. Bảo Anh gắng mạnh từng chữ, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống nó

— Vậy thì bọn tôi chờ xem cô định làm gì. Nhưng trước đó thì ăn một trà hai. Thy mỉm cười cay độc, giờ tay đánh hai người đó mỗi người 2 cái tát trả thù cho Linh.

Xong ba cô nàng phải tay bước thẳng ra ngoài, ở đây thêm chút nữa chỉ thêm chướng mắt mà thôi. Trân và Anh đứng chết trân, bị làm nhục giữa chốn đông người thế này thì còn gì mặt mũi tiểu thư danh giá chứ. Thù này chắc chắn 2 cô nàng sẽ tính với bọn nó thật gọn gàng, đảm bảo bọn nó sống không được, chết không xong. Huy, Bảo, Kan vội chạy theo 3 nàng nhà ta nhưng vừa ra khỏi bar thì chiếc BMW lao vút đi mất, giờ họ có lấy xe cũng không đuổi kịp vì người cầm lái chẳng ai khác là nó. Cả ba chán nản lấy xe lao đi, họ cần phải giải tỏa stress nếu không chắc sẽ ức chế mà chết mất.

End chap~

12. Chap 12: Tổ Tình

Nó không muốn về nhà nên đề nghị hai cô bạn mình cùng đến trường đua tranh tài liền nhận được cái gật đầu tán thưởng của 2 nàng nhà ta. Dùng chìa khóa mở cửa phòng bí mật, ba cô gái nhanh chóng vào trong thay đồ. Trong Dốc Tử Thần có 1 căn phòng đặc biệt được xây dựng riêng, chỉ có những người có chìa khóa mật mới có thể mở cửa vào. Bên trong có phòng thay đồ, phòng khách bày trí tiện nghi với tủ rượu đủ loại, sofa và cửa kính nhìn ra bên ngoài. Hôm nay ba đứa nó chỉ mặc đơn giản gồm áo da và quần Jeans ngắn, boot cổ thấp, tóc buộc gọn. Mỗi đứa thêm 1 chiếc mặt nạ, của nó màu đen, Thy mà trắng biểu tượng của Angel, Linh màu tím biệt danh Violet. Uống cạn ly rượu cả 3 bước xuống hầm lấy xe, ngay lúc này phía trên đã có ba chàng trai chờ sẵn. Không hẹn mà gặp cả nhóm đều tới Dốc Tử Thần và hiện giờ đang chuẩn bị để đua, nhìn thấy ba dáng người quen quen Huy và Bảo không khỏi ngạc nhiên. Hình như hai chàng này đã gặp họ ở đâu thì phải, ngoài 3 biệt danh Black, White và Violet thì ba cô gái mang đến một cảm giác vô cùng thân thuộc.

— Các vị, hôm nay Devil và Evil sẽ thách đấu cùng Angel. Huy bất ngờ giật mic nói lớn khiến mọi người giật mình quay lại.

— Chúng tôi tin chúng tôi có đủ năng lực để thách đấu trực tiếp, mong Angel nhận lời. Bảo tiếp lời

— Vậy các vị có điều kiện gì trao đổi sao. Nó hừ lạnh rồi hỏi

— Đơn giản, nếu chúng tôi thắng, cô gỡ mặt nạ ra. Nếu chúng tôi thua, từ nay rút khỏi trường đua. Huy hất mặt trả lời

— Tôi chấp nhận. Nhưng Kan và Violet sẽ không tính trong cuộc thi, 2 đấu 2. Thy Thy thắng thường lên tiếng.

Sau khi thỏa thuận xong 6 chiếc xe có mặt tại vạch xuất phát, người xem đông như kiến, ai cũng hồi hộp chờ đợi cuộc đua này. Phát súng bắt đầu được vang lên, tiếng máy xe gầm rú khắp các đoạn đường đua, khói tỏa mù mịt. Giống như lần đua trước, vẫn có vệ tinh theo dõi trên từng cm đường đua, dẫn đầu vẫn là nó và Huy. Cả 2 xe cạnh tranh nhau từng chút 1 không ai nhường ai khiến cho không khí ngày 1 căng thẳng hơn. Theo sau là Thy và Bảo, 2 người này lấy danh nghĩa tham gia cuộc đua thực chất là chơi trò mèo vờn chuột, hễ Thy tăng tốc thì Bảo tăng tốc, Thy giảm tốc thì Bảo cũng làm y trang, mục đích là để chạy song song cô nàng. Riêng Kan biết rõ Violet là ai, cả 2 từ từ vừa chạy vừa nói chuyện với nhau khá vui vẻ, trong nhóm thì 2 người này là ít xảy ra tranh cãi nhất. Đến khúc cua nguy hiểm nhất nó và Huy cùng nhau phô diễn những kĩ thuật điều luyện để lèo lách con xe vượt qua khúc đua trở về đích. Nhưng vừa qua khỏi khúc cua thì Huy đột ngột tăng hết tốc độ, anh chàng này xem ra rất có quyết tâm thắng nó. Nó cũng không vừa vội nhấn ga tăng tốc chạy về phía trước, cả 2 chạm vạch gần như cùng lúc với nhau nhưng sự thật lại không phải thế. Nhóm nó đã thua, xe nó chạm vạch chỉ sau 0.01 giây mà thôi nhưng nói gì nói, thua vẫn là thua và nó chấp nhận điều đó. Bước xuống xe, tháo chiếc nón bảo hiểm, nó hất ngược mái tóc lòa xòa về phía sau, đưa tay toan gỡ chiếc mặt nạ như lời đã hứa. Đột nhiên 1 cánh tay rắn chắc nắm lấy

tay nó khiến nó khựng lại, Huy lôi nó đi thẳng lên phòng bí mật, cả nhóm nhanh chóng chạy theo. Vừa vào trong nó giật mạnh tay Huy ra, chiếc mặt nạ rơi xuống đất vỡ tan tành để lộ khuôn mặt tức giận đầy diêm lệ, Thy cũng tháo bỏ chiếc mặt nạ, lạnh lùng lấy cốc rượu trên bàn uống cạn. Huy sững người, trước giờ suy đoán của anh là đúng, bởi vậy anh mới cảm thấy ánh mắt nó có gì đó thu hút và thân thiện đến thế.

— Bằng Di, Thy Thy, thật sự là 2 người. Huy đột nhiên thốt lên

— Bọn tôi thì sao, nhìn đủ chưa? Thy gắt lên

— Sao em không chịu nghe bọn tôi giải thích chứ. Bảo tức giận hồi

— Anh điếc hay không hiểu ý tôi nói, chúng ta không liên quan gì nhau, chẳng cần dài dòng giải thích gì hết. Thy tiếp tục cáu gắt

— Ai nói chúng ta không có quan hệ, được vậy anh nói ANH THÍCH EM, bây giờ chịu nghe bọn anh giải thích chưa. Bảo nắm chặt lấy tay Thy, nhìn sâu vào đôi mắt cô mà nói

Tại Thy ù lại, cô chẳng biết có phải mình nghe lầm hay chẳng nữa, người con trai trước mặt đang ngỏ lời với cô. Chẳng hoa hồng, chẳng nến lãng mạn, đơn giản chỉ 3 chữ mà nói lên hết mọi chuyện, đơn giản như con người Bảo vậy. Nó đang uống rượu thì suýt nữa phun ra mất, biết Bảo có tình cảm với Thy nhưng nó nào ngờ anh lại táo bạo đến thế. Kan và Linh nhìn nhau mỉm cười hài lòng, cuối cùng cũng có người chịu thú nhận mọi chuyện rồi, không uống công họ sắp xếp. Huy thì này giờ lo ngấm nó nên hông để ý, khi nghe Bảo tỏ tình anh mới sực tỉnh lại. Thy vội đẩy Bảo ra, cô mở cửa bước ra ngoài, vẻ mặt hây hây hồng hồng trông khá đáng yêu.

— Đuổi theo Thy đi, để vụt mất anh đừng có trách em đó. Nó vỗ vai Bảo nói. Được sự khích lệ từ bạn bè, anh chàng vội vàng đuổi theo bóng dáng cô gái bé nhỏ khuất sau cánh cửa

Bên trong mọi người vẫn tiếp tục cười nói, uống rượu, nó thì chẳng mấy để ý Huy đang nhìn mình mà chăm chú vào 2 kẻ đang ngồi đối diện. Linh và Kan cười giòn vui vẻ suốt cả buổi, từ trong ánh mắt của họ nó nhận ra tình cảm sâu nặng giành cho nhau. Thy chạy thẳng lên sân thượng, nước mắt cô nhạt nhòa, lòng cô rối bời như tơ vò, mọi chuyện diễn biến quá nhanh, nhanh đến mức cô không ngờ. Ôm lấy 2 vai, thân hình bé nhỏ run lên từng đợt theo tiếng nấc, đầu lắc lắc như muốn phủ bỏ hết những gì cô vừa nghe được. Bảo chạy theo, thấy cô khóc anh lại gần, vòng tay ôm chặt lấy cô từ phía sau, chẳng hiểu sao cô lại khóc nức lên như vậy. Thy toan đẩy Bảo ra nhưng vòng tay rắn chắc của anh không cho phép cô làm điều đó, cô càng đẩy anh lại càng siết chặt cô hơn, vòng tay ấm áp che chở thân ảnh cô bé nhỏ.

— Buông ra. Thy cáu gắt

— Anh không buông, cho đến khi anh chưa biết được đáp án của em thì anh sẽ không buông. Bảo cãi bướng

— Đáp án gì chứ, anh muốn biết thì đi tìm Ngọc Trân mà hỏi. Thy cố giãy giụa

— Ôh hay, em ghen đấy ak, vậy là yêu anh đúng không. Bảo mỉm cười gian xảo

— Ai nói yêu anh, ảo tưởng cao quá đấy. Thy tiếp tục đốp chát, cô vẫn không chịu chấp nhận Bảo

— Không yêu anh sao lại khóc khi anh ngỏ lời, sao lại ghen với Ngọc Trân. Bảo tiếp tục tấn công

— Tôi... Tôi... Thy ấp úng chẳng biết trả lời sao. Tình cảm cô giành cho Bảo là gì đến giờ cô vẫn chưa xác định được, chỉ biết khi thấy Trân ôm chầm lấy Bảo cô khó chịu vô cùng, chỉ muốn cãi nhau với anh, muốn cho Ngọc Trân 1 bài học.

— Em không biết trả lời như thế nào chứng tỏ em có tình cảm với anh. Anh với Trân chẳng có quan hệ gì cả, 2 năm nay cô ta với Bảo Anh bám lấy anh và Huy nhưng bọn anh không thềm để mất tới. Với anh thì em là người con gái đầu tiên mà anh có tình cảm, xin em tin anh và cho anh cơ hội được bên cạnh, bảo vệ em. Bảo thì thâm bên tai Thy

— Anh nói không có quan hệ với cô ta sao không cho cô ta bài học mà cứ để cho cô ta bám lấy anh hoài vậy. Thy ngạc nhiên hỏi

— Vì bọn anh là con trai, không muốn ra tay đánh con gái thôi. Trước đây cũng có lần anh định đánh cô ta nhưng Kan can lại. Bảo vội vàng phân bua

— Đó không phải do Kan, là quy định của Băng Di. Thy thở dài nói

— Vậy thì hết hiểu lầm anh rồi nha. Bảo khẽ mỉm cười bẹo má Thy

— Em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu, nhưng tạm chấp nhận anh thì có thể. Thy tinh nghịch nói

— Vậy em muốn sao mới tha thứ cho anh đây, vì em chuyện gì anh cũng làm hết. Bảo vờ hối lỗi nhìn Thy

— Từ nay anh không được ngắm nhìn bất cứ người con gái nào hết, không được để con gái đụng vào người anh. Còn riêng bọn Ngọc Trân, Bảo Anh chắc họ cũng sẽ sớm gây chuyện thôi, để cho Băng Di giải quyết. Thy nghiêm mặt ra lệnh

— Tuân lệnh. Bảo mỉm cười phụ họa theo

Đôi bạn trẻ nhìn nhau mỉm cười khúc khích, trao nhau vòng tay hạnh phúc, từ nay trên thế giới bớt đi 2 kẻ FA. Mọi chuyện vẫn mới là bắt đầu, hạnh phúc mỏng manh cũng giống bồ công anh bao theo gió, sóng gió rồi lại sẽ nổi lên. Chẳng biết Thy và Bảo có đủ can đảm để vượt qua sóng gió hay không, tình cảm của họ sẽ đơm hoa kết trái hay tan vỡ giữa chừng...

End chap ~

Thích ghê hai bạn chế đã về với nhau =))))))

13. Chap 13

Sáng hôm sau, tại lớp 11A1 người ta thấy một cảnh tượng kì lạ, Bảo và Thy cùng nhau sánh bước tới trường, họ cười nói vui vẻ, nét mặt ngời lên vẻ hạnh phúc. Mới hôm trước đây còn mặt ủ mày chau, chẳng thèm nhìn nhau lấy 1 lần mà sáng nay lại tình trong như đã mặt ngoài còn e. Lời xì xầm bàn tán lại rộn lên, nhiều người thì ganh ghét trước hạnh phúc này, số khác lại ghen tị, ngưỡng mộ và không ít người cảm thấy đây là duyên trời định, 1 cặp xứng đôi vừa lứa. Thy vẫn ngồi cùng Bảo mặc kệ cho ánh mắt Ngọc Trân đang liếc nhìn cô, đơn giản vì đó là chỗ của cô từ lúc đầu năm. 'Rồi các người sẽ hối hận, những gì tôi muốn nhất định tôi phải giật cho được' hai cô nàng, hai suy nghĩ giống nhau.

Trống thúc tiết học bắt đầu, cô giáo chủ nhiệm vội vàng vào lớp, giờ sinh hoạt có thể gọi là lúc thanh thoi nhất muốn làm gì thì làm. Nó lôi headphone ra đeo vào vừa nghe nhạc vừa chơi game, Huy thì cầm cúi đọc sách, thỉnh thoảng lại liếc về phía nó, Bảo và Kan thì thi nhau vật tay trong sự hò hét cổ vũ của các fan nữ, 2 cô nàng Linh và Thy thì ngồi nói đủ chuyện trên trời dưới đất. Cô giáo thấy lớp hỗn loạn liền lấy thước gõ gõ trên bàn để ổn định trật tự.

— Các em, tuần sau là kỉ niệm 10 năm thành lập trường, Ban giám hiệu sẽ tổ chức 1 cuộc thi cũng là lễ hội kỉ niệm, cô mong các em tham gia đầy đủ. Cô giáo nhẹ nhàng nói

— Cô ơi thông báo kế hoạch luôn đi. Bảo Anh phấn khích lên tiếng, biết đâu đây là cơ hội tốt để cô thực hiện kế hoạch của mình.

— Lễ hội sẽ kéo dài suốt tuần, mỗi lớp sẽ mở 1 gian hàng buôn bán tùy ý, số tiền lời sau lễ hội sẽ được quyền góp từ thiện. Trong lễ hội có cuộc thi thiết kế thời trang, nhảy, chạy tiếp sức và bóng chuyền đồng đội. Mỗi lớp sẽ cử 1 đội tham gia ở từng môn thi vì thế chúng ta sẽ bắt đầu thi tuyển trước ở lớp. Trong thiết kế gồm 2 người chuyên về trang phục và trang sức, nhảy cũng 2 người thi bên lĩnh vực đơn nam và đơn nữ, chạy tiếp sức 2 bạn cũng chia thành nam và nữ, riêng bóng chuyền sẽ có 6 bạn, 3 nam 3 nữ. Các em đăng kí cho lớp trưởng bộ môn mà các em muốn tham gia, cô sẽ chia đội thi. Cô giáo từ tốn giới thiệu

— Đúng rồi, hôm nay lớp ta cũng sẽ có thêm 4 bạn mới, các em làm quen nhau đi. Cô giáo như sức nhớ ra điều gì nên tiếp tục nói.

Cả lớp xôn xao trông chờ những học sinh mới chuyển đến, chỉ mong rằng những người mới chẳng phải ác quỷ giả dạng thiên thần như nó mà thôi. Từ ngoài cửa bức vào 3 chàng trai và 1 cô gái, độ hot không kém gì bọn nó cũng thuộc dạng trai xinh gái đẹp. Nhìn vào vài may đồng phục cũng đủ biết tất cả đều là

con nhà danh giá, chưa kể là đồng phụ kiện mà họ mang theo trên người. Bọn nó chẳng thèm để tâm đến, chỉ lo chụm lại bàn bạc xem ai sẽ tham gia cuộc thi và sẽ thi bộ môn nào.

__ Chào các bạn mình tên Thái Thanh Thanh, mình là em họ của chị Bảo Anh, mới chuyển đến đây có gì chưa biết mong các bạn bỏ qua. Thanh Thanh khẽ giới thiệu, nụ cười duyên dáng như hộp hồn lũ con trai trong lớp

__ Mình tên Trịnh Hàn Kỳ, rất vui được làm quen. Người con trai có đôi mắt xám bước lên giới thiệu

__ Mình tên Lâm Gia Quân, rất thích đua xe và thể thao, mong mọi người chiều cố. Người thanh niên có làn da hơi nâu tạo 1 nụ hôn gió khiến bọn con gái ngất ngây con gà tây

__ Dương Hoài Phong. Một giọng nói đầy hàn khí phát ra, ánh mắt lạnh băng nhìn khắp 1 lượt rồi tự nhiên bước về bàn đối diện nó.

__ Các em cứ bàn bạc đi rồi đăng kí với lớp trưởng, giờ thì các em tự quản. Cô giáo nói rồi bước ra ngoài.

Những người bạn mới đến nhanh chóng hòa vào không khí rộn ràng của lớp học, Hàn Kỳ và Gia Quân chọn 2 bàn đối diện với Thy, Linh khiến 2 cô nàng không cảm thấy thoải mái. Đơn giản là vì 2 nàng đã được ngồi cạnh 2 hot boy điển trai của lớp, giờ thì thêm 2 người mới đến với độ hot không kém cũng muốn ngồi gần khiến mấy chục ánh mắt ganh tị đổ dồn vào 2 nàng. Thanh Thanh nhanh chóng chạy về ngồi cùng với chị gái mình, nhìn mặt họ lộ rõ vẻ gian xảo. Bất ngờ cả 3 cô nàng đứng dậy tiến về phía nó, ánh mắt Bảo Anh lộ rõ vẻ kiêu kì khi nhìn nó.

__ Chúng ta thách đấu. Bảo Anh khẽ lên tiếng

__ Tôi không có hứng. Nó gạt phăng ánh mắt đó quay đi

__ Cô nghĩ cô là ai mà dám từ chối chị tôi, hay là cô sợ thua kém. Thanh Thanh giở giọng khiêu khích

__ Bằng Di nó không phải sợ thua chị cô, mà là sợ chị cô thua mất thể diện đó thôi. Thử nghĩ tiểu thư tập đoàn Angel mà thua 1 cô gái chưa từng học qua thiết kế thì có phải mất mặt lắm không? Linh nhanh chóng đốp chất lại. Cô chẳng mấy thiện cảm với Thanh Thanh, loại tiểu thư ông ọ, đã vậy còn dám liếc mắt đưa tình với Kan nữa chứ.

__ Nếu cô đã tự tin như vậy thì thi đi, nếu các cô thua thì làm ơn rời xa Huy, Kan, Bảo của chúng tôi ra. Trần hắng giọng ra điều kiện

__ Bọn tôi của cô khi nào. Huy ngạc nhiên hỏi

__ Đúng đấy, tôi và Thy là 1 cặp, cô đừng có ở đó mà nhận vợ. Bảo chen thêm vào

__ Được thôi, bọn này nhận lời thách đấu, nhưng nếu các cô thua thì sao. Thy đá đểu hỏi

__ Sẽ không có chuyện tụi này thua đâu. Bảo Anh khẳng định chắc nịch

__ Nếu các cô thua thì phiền các cô đừng bám lấy bạn của tôi như đã dúi nữa. Nó hừ lạnh ra điều kiện rồi đi thẳng ra ngoài.

Cả 3 cô nàng tức khí vì chẳng làm được gì bọn nó cả, cứ đợi đấy, nhất định bọn họ sẽ trả thù. Phong thoáng thấy sắc mặt của nó có gì đó không ổn, anh vội vàng đuổi theo mà cố tình không gây sự chú ý của mọi người. Nhóm nó không chú ý cho lắm, mọi người phải lo đăng kí bộ môn mình sẽ tham gia nữa. Nó và Thy sẽ tham gia thiết kế thời trang, Thy với Bảo kiêm phân nháy và bóng chuyền, phân chạy tiếp sức sẽ do Kan và Nhật Linh đảm nhiệm, riêng Huy thì chỉ tham gia duy nhất bóng chuyền mà thôi. Bên nhóm Bảo Anh thì Bảo Anh và Quân sẽ thi thiết kế, Trần và Kỳ sẽ thi nháy, Thanh và Phong sẽ thi chạy tiếp sức, cả nhóm bên đó cùng lập đội thi bóng chuyền luôn. Thế là lớp nó đã có 2 đội đại diện tranh tài để chọn ra 1 đội thắng cuộc tham gia lễ hội, những người còn lại thì lo cho gian hàng của lớp. Cửa sân thượng mở toang, nó từ từ bước vào hít thở vài ngụm khí trong lành, khuôn mặt nó hơi xanh đi vì mệt. Phong cũng đuổi theo nó đến tận sân thượng, nhìn vẻ mặt của nó anh biết sức khỏe của nó có vấn đề gì đấy.

__ Không sao chứ. Phong đứng phía sau nó hỏi

__ Không, sao cậu biết tôi ở đây? Nó xoay người lại trả lời

- Tình cờ thôi. Phong bước đến cạnh nó, khẽ mỉm cười, nụ cười đầu tiên mà nó thấy, rất đẹp.
- Tôi về lớp đây. Nó ngoảnh mặt quay đi
- Khoan đã. Phong bất chợt nắm chặt lấy tay nó nín lại, ánh mắt lạnh nhìn sâu vào mắt nó nói. Tôi thích cô.
- Đừng đùa, chúng ta chỉ mới gặp... Nó gạt tay Phong ra mỉm cười ái ngại, làm gì có chuyện mới gặp đã yêu chứ, tiếng sét ái tình, nó không tin.
- Không đùa, tôi biết em lâu rồi, cũng vì em mà chuyển đến đây học. Phong nhìn nó khẳng định

Nó nhẹ nhàng bước đi chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại, có thể anh ta biết nó lâu đấy nhưng không có nghĩa chuyện gì anh ta nói nó đều phải tin. Về lớp nó cũng chẳng thể chịu được thôi thì về nhà nghỉ ngơi, nhắn tin cho Thy xong nó lấy xe chạy thẳng về nhà. Đứng trên lầu cao người thanh niên nhìn nó bằng ánh mắt vô hồn, tự hỏi rằng có phải nó là người vô cảm không. Anh thấy nó ra ngoài, chạy theo nó và nghe hết những lời Phong nói với nó. Thấy nó từ chối Phong anh cũng vui lắm, nhưng anh lại không thể khẳng định được tình cảm của nó hướng về người nào cả. Đôi mắt tinh nghịch của nó rất đẹp nhưng anh chưa bao giờ đọc được bất cứ suy nghĩ nào từ đôi mắt ấy cả. Giờ thì anh cũng chỉ biết lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang dần xa, nếu anh không nhanh lên e rằng có ngày bóng dáng ấy sẽ vụt khỏi tay anh.

— Thái Thanh Thanh: Em gái song sinh của Bảo Anh, tiểu thư tập đoàn thời trang Angel. Được mệnh danh là hot girl nhưng thực chất là nhờ phẫu thuật thẩm mỹ và son phấn. Tính tình hết như cô chị nên không cần phải giới thiệu thêm

— Trịnh Hàn Kỳ (17t) Cậu chủ tập đoàn chuyên kinh doanh các sản phẩm nội thất từ gỗ. Cao 1m78, IQ 170, rất được lòng các cô gái nhờ tài ăn nói và vẻ ngoài điển trai.

— Lâm Gia Quân (17t) bạn thân của Hàn Kỳ và Hoài Phong, thiếu gia tập đoàn Lâm Gia chuyên về xây dựng. Cao 1m80, IQ 170, vẻ ngoài điển trai, đam mê xe mô tô và rất thích tốc độ.

— Dương Hoài Phong (17t) con trai ông trùm buôn bán vũ khí nên tính tình lạnh lùng khó hiểu. Là người thâm sâu, khó đoán và ra tay vô cùng tàn nhẫn. Cao 1m75, IQ 174, vẻ đẹp lạnh lùng, ít nói

Tối hôm đó nó cùng Thy đi mua sắm ít thứ cần thiết cho cuộc thi ngày mai, 2 đứa phải thiết kế 2 bộ trang phục và phụ kiện nam nữ. Phần thi này thì xem như nó nắm chắc trong tay rồi vì nói gì thì nói nó cũng là nhà thiết kế nổi tiếng cơ mà. Hai người mẫu cũng được bọn nó chọn sẵn rồi, đó là Linh và Kan, biết đâu đây là cơ hội tốt tác hợp cho 2 người thì sao. Mua sắm xong cả 2 đến cửa hàng kem để nhắm nháp thứ đồ ăn ưa thích, nó gọi 1 cốc dâu – chocolate kèm bánh quế, của Thy là 1 ly vanilla – trà xanh thơm nức mũi. Đang ăn ngon lành thì bất chợt Thy dừng muốn nhìn chằm chằm vào nó

- Bộ mặt tớ dính gì hả? Nó ngạc nhiên hỏi Thy
- Không có, cậu thấy Huy là người như thế nào. Thy vu vơ hỏi
- Thế nào là sao, chẳng lẽ cậu để ý tăng băng di động ấy sao? Nó vờ chọc Thy
- Cậu đừng có giả ngốc với tớ, chẳng lẽ cậu không biết Huy đang để ý cậu sao, dạo này anh ấy hay nhìn sang cậu lắm đó. Thy huých tay nó khiến muốn kem xém rớt ra ngoài
- Không thể nào đâu, chắc có thể anh ấy nhìn sang Bảo Anh chẳng hạn, cô ta cũng ngồi cùng hướng với tớ mà. Nó chối bay chối biến mọi chuyện
- Chuyện này 4 người bọn tớ đều biết cả rồi, chỉ có cậu là không để ý thôi. Như trưa nay nè, tớ thấy cậu khó thở chạy ra ngoài, Huy cũng chạy theo đó, không lẽ 2 người không gặp nhau. Thy nhìn thẳng vào nó hỏi
- Đúng là tớ có gặp nhưng người tớ gặp là Phong. Nó xua tay, mỉm cười cho qua

— Không thể nào, rõ ràng là đi tìm cậu mà. Thy khẽ vuốt soa xong cô nàng tiếp tục quay lại công việc ăn kem của mình.

End chap~

14. Chap 14: Rắc Rối

Tối hôm đó nó nằm gác tay lên trán suy nghĩ, ngày hôm nay có quá nhiều việc xảy ra, cùng lúc 4 người chuyển đến lớp nó khiến nó có cảm giác bất an. Hơn nữa những lời Phong nói cũng khiến nó trần trọc, theo đánh giá của nó người lạnh lùng như Phong hẳn làm việc gì cũng sẽ tính đến con đường lui, vậy những lời Phong nói với nó cũng không thể xem là 1 trò đùa. Đau đầu hơn vẫn là chuyện Thy hỏi, trước giờ nó vẫn xem Huy là bạn hay nói đúng hơn là chưa từng để mắt đến Huy. Từ cái tính đào hoa cho đến bề ngoài lạnh lùng, cái vẻ công tử nhà giàu đã khiến nó không có mấy thiện cảm tốt đẹp về Huy rồi. Với lại nó vẫn chưa xác định chuyện tình cảm, hiện tại nó chưa quan tâm và có thể tương lai cũng chẳng màng đến. Nhưng có thật sự Huy thích nó không, Huy có đi tìm nó sao nó lại chẳng gặp được, và mối quan hệ giữa Huy với Bảo Anh là gì. Nhìn cô nàng bám lấy Huy như sam còn Huy thì không chấp nhận cũng chẳng từ chối khiến nó không hiểu được anh đang nghĩ gì. Những lúc đó nó có cảm giác hơi khó chịu, cảm giác nhói nhói ở lồng ngực mà chẳng hiểu tại sao. Nói tóm lại có nhiều việc phức tạp khiến nó mệt mỏi, nó đến trường để quây nhưng chưa được quây đã chuốc rắc rối vào người rồi. Nghỉ ngơi hồi lâu nó ngủ thiếp lúc nào chẳng hay, đến khi tỉnh lại thì trời cũng vừa sáng, nó vội vào thay đồng phục đến trường.

Lễ hội chưa bắt đầu nhưng không khí rộn ràng đã tràn ngập khắp nơi nơi, người người bận rộn, lớp lớp hào hứng chuẩn bị. Các cuộc thi tuyển cũng được diễn ra trong từng lớp và ngày đầu này là cuộc thi thời trang chọn 1 đội dự lễ của lớp nó. Nhờ Huy, Bảo, Kan khuôn đồng nguyên liệu vào phòng, nó và Thy tranh thủ lấy số đo của Linh rồi thiết kế mẫu mà nó sắp làm. Phòng bên cạnh Bảo Anh và Gia Quân cũng bận rộn không kém, họ không nhất thiết phải thiết kế vì nhà Bảo Anh vốn chuyên về mảng thời trang, tối qua cô đã mượn mẹ mình 1 bản thiết kế để dự thi, bây giờ thì chỉ cần đo và may nữa là xong. Bên ngoài những người không tham gia thi đầu thì tranh thủ cắt đồ trang trí cho gian hàng lớp mình, lớp nó sẽ mở 1 hàng thức uống với phục vụ bàn là những nam thanh nữ tú của lớp, đảm bảo doanh số sẽ tăng đều. Đặc biệt đây cũng là 1 trong những phần thi của 2 nhóm, xem thử nhóm nào bán được nhiều và mang lại lợi nhuận cao cho lớp. Thời gian tích tắc trôi qua, mới đo mà đã trưa, mọi người tranh thủ đi ăn rồi trở lại tiếp tục công việc của mình. Nó và Thy Thy cẩn thận khóa cửa rồi đi ăn cùng mọi người, nó đâu hay rằng đó là lúc để những kẻ chơi bẩn ra tay.

Sau giờ nghỉ giải lao, 2 nàng nhà ta vội vàng trở lại để hoàn tất công việc còn lại, chỉ còn 3 tiếng nữa là nó phải cho ra mắt mẫu thiết kế của nó. Vừa bước vào phòng thì cảnh tượng hải hùng ập vào mắt nó, bộ trang phục treo trên người nộm bị cắt đứt ra từng mảnh không thương tiếc. Trang sức để trên bàn cũng bị đập bể tan tành, cả phòng lộn xộn hẳn lên, ai nấy đều ái ngại nhìn nó.

— Bây giờ 2 người tính sau? Linh lo lắng hỏi

— Hay là báo với ban giám khảo để họ dời ngày thi đấu. Bảo vội vàng góp ý

— Không cần dời đâu, mọi người đi lo việc của mình đi. Nó vội vàng ngăn cản

— Nhưng mà giờ có thiết kế lại cũng không kịp nữa, chẳng lẽ em muốn thua? Huy ngạc nhiên hỏi

— Ai nói tụi này thua. Thy mỉm cười hồn nhiên nháy mắt với nó

Lúc bấy giờ Kan mới đi vào, trên tay là mấy cây vải mới toang cùng 1 hộp gì đấy trông có vẻ khá nặng, đây là những thứ dự phòng mà bọn nó đem theo. Đúng theo dự tính của nó, với tính cách của nhóm Bảo Anh thì dễ gì mà chịu thi công bằng, nhưng nó cũng thầm cảm ơn cô ta đã tạo cho nó cơ hội, còn về chuyện gì thì sau này sẽ biết. Mang dụng cụ vào trong Thy vội vàng đóng chặt cửa lại, giờ họ cần tập trung để hoàn thành mẫu, chỉ còn hơn 2 tiếng nữa là phải dự thi rồi. “Chuyện này chưa kết thúc ở đây đâu” nó mỉm cười ma mị, đám giỡn mặt với nó e rằng những người đó phải trả giá hơi bị đắt rồi.

Gần buổi thi không khí trở nên căng thẳng hơn, tin bộ thiết kế của nó bị phá hỏng đã lan rộng khắp trường, ai nấy cũng đều tức giận và lo lắng cho nó. Thầy cô giáo cũng cảm thấy hơi bất công và sợ rằng nó không thể hoàn thành được bài thi, sau cuộc thi này chắc hẳn họ sẽ làm rõ trò bẩn này do ai gây ra.

Thy nhẹ nhàng mở cửa kêu Kan và Linh vào trong, 10 phút sau cuộc thi chính thức bắt đầu. Bảo Anh nhìn nó mỉm cười đắc ý, dù có thần thánh đi chăng nữa cũng khó mà có thể thiết kế 2 bộ đồ trong vòng hơn 2 tiếng, lần này nhóm cô thắng chắc. Quân thì cảm thấy có lỗi với nhóm nó, anh biết kế hoạch của Bảo Anh nhưng không ngăn cản lại, cuộc thi này dù có chiến thắng thì anh cũng là kẻ hèn mà thôi. Bộ thiết kế của Bảo Anh được trình diễn đầu tiên, Trân là mẫu nữ, cô trang điểm đậm với đôi mắt nhấn nhá kĩ lưỡng. Bộ váy voan hồng xinh xắn thắt eo bằng ruy băng kim tuyến lấp lánh, cổ áo được kết ren trắng tinh tế, sợi dây chuyền hình hoa mai sắc sảo cùng đôi giày cao gót cùng màu. Vì là người mẫu nên Trân tự tin xẩy bước, nhìn cô đẹp chẳng khác gì công chúa trong cổ tích bước ra. Kỳ mặc vest trắng lịch lãm, áo ghi lê đen khoác ngoài, giày tây đen. Tiếng vỗ tay lần lượt vang lên, không chỉ khen vì thiết kế tinh tế mà còn vì trai xinh gái đẹp trên sân khấu. Bảo Anh mỉm cười hài lòng, bây giờ cô chỉ chờ xem vẻ mặt miếu máo của nó mà thôi.

Đến lượt nhóm nó thi, cả hội trường gần như nín thở chờ đợi, ai cũng mong rằng may mắn sẽ mỉm cười với bọn nó sau sự việc khủng khiếp vừa rồi. Tiếng nhạc vang lên, từ bên trong 1 cô gái mặc váy đuôi cá màu tím bước ra, chiếc váy cúp ngực ôm trọn lấy cơ thể để lộ những đường cong hoàn hảo, chiếc thắt lưng bản to màu trắng được đính pha lê trắng ôm trọn vòng eo thon đúng chuẩn. Cổ thắt nơ tím thay cho dây chuyền, hoa tai pha lê trắng, tóc cột hờ uốn lọn nhẹ để xòa 2 bên vai, khuôn mặt tran điểm tự nhiên. Linh tự nhiên castwalk trước mặt mọi người không chút ngần ngại, nụ cười tươi như hoa mùa xuân khiến mọi người ngây ngất. Tiếng vỗ tay vang lên rộn rã khắp khán phòng, đây có thể gọi là sự khởi đầu hoàn hảo, Bảo Anh nhìn nó tức giận, không ngờ nó có thể làm kịp mẫu nữ nhưng chưa hẳn làm được mẫu nam. Kan mạnh mẽ bước ra, áo pull trắngvô cùng khỏe khoắn, áo khoát da lừng bên ngoài màu đen với những đường may tinh tế, quần lửng jeans được mài rách ở đùi khoe những cơ bắp rắn chắc, giày Nice trắng tinh nghịch. Mái tóc hung đỏ được chải dựng lên, vòng tay bạc bản to ở bên tay được chạm khắc tinh xảo, bao tay hở ngón màu đen bên trái cùng chiếc khuyên tai nhỏ hình đầu lâu cũng bằng bạc nốt. Linh khoát tay Kan, cả 2 tự tin xẩy những bước chân vững chắc, cả khán đài đứng lên reo hò cổ vũ. Chỉ ít phút trước đây chẳng mấy ai tin rằng nó và Thy có thể hoàn thành mẫu thiết kế, nhưng giờ đây ai nấy cũng khâm phục khả năng biến tấu trong từng chi tiết của bọn nó. 2 cặp đôi dự thi đứng trên sân khấu để khán giả bình chọn, cột phiếu của nhóm nó và Bảo Anh gần như ngang nhau nhưng cuối cùng phần thắng vẫn nghiêng về đội nó chỉ với hơn 1 phiếu. Đơn giản thiết kế của nhóm nó biết phá cách, tạo sự độc đáo riêng, còn nhóm Bảo Anh thì vẫn gò bó trong khuôn mẫu không tạo sự hứng thú cho mọi người.

— Không thể nào, sao lại có chuyện này được chứ, thiết kế nổi tiếng của Angel sao có thể thua được, các người gian lận. Bảo Anh hét toáng trên sân khấu khiến mọi người sững sờ, ác quỷ cuối cùng cũng chịu hiện thân

— Cô nói tôi gian lận, vậy thì để mọi người nói xem ai gian lận. Nó mỉm cười đáp trả.

Vừa dứt lời trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh Bảo Anh đang điên cuồng cắt mẫu thiết kế của nó, trước lúc ra khỏi phòng nó đã lén gắn 1 chiếc camera nhỏ ở góc tường để theo dõi. Trân cũng tham gia vào vụ việc này, cô dùng búa đập nát từng mẫu trang sức do Thy thiết kế ra. Việc này ngoài nó ra chẳng ai biết được kể cả Thy, cả khán đài bật lên sững sốt, thần tượng trong lòng họ giờ chẳng khác nào con quỷ dữ cả, bộ mặt thiên thần của 2 cô gái giờ bị lột bỏ hoàn toàn. Bảo Anh chết lặng người, chuyện cô làm ra không ngờ lại bị nó phát hiện, cô quỷ phục trước chân nó.

— Tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi mong cô tha thứ. Trân khóc nức lên

— Tôi quên mất còn chuyện chưa công bố. Nó tiếp tục mỉm cười quỷ quyệt

— Còn chuyện gì nữa? Thy ngạc nhiên hỏi nó

— Chuyện này tôi phải cảm ơn Bảo Anh, nhờ cô mà tôi có cơ để chấm dứt hợp đồng với nhà cô, cô chuẩn bị mà nghe tin mẹ cô phá sản đi. Nó lạnh giọng nói

— Cô nói gì hả, thứ nghèo hèn như mày thì làm gì được nhà tao hả, đừng có mạnh miệng. Bảo Anh nhìn nó bằng ánh mắt cay nghiệt

— Cô có biết rằng bản thiết kế của cô mang đến dự thi là do ai thiết kế không? Nó mỉm cười khê hời

— Tất nhiên là do tôi rồi, cô muốn nói xằng bậy gì hả. Bảo Anh hét lên

— Bản thiết kế nó nằm trong bộ sưu tập cưới mà Black Angel đã gửi cho Angel, cô tưởng cô gian xảo thì tôi không biết sao. Cô có biết rằng trong điều kiện để Black Angel kí hợp đồng với tập đoàn Angel có khoản “Nếu thiết kế của Back Angel gửi đến mà mang tên tác giả khác thì Black Angel có quyền đơn phương chấm dứt hợp đồng, tập đoàn Angel buộc phải giải thể và bồi thường toàn bộ cho Black Angel”. Mẹ cô chắc hiểu rõ điều này mà. Nó tiếp tục nói, ánh mắt lạnh lùng

— Nhưng Black Angel thì làm gì biết được chuyện này, cô đừng mơ tưởng, cô ta sẽ không tin lời 1 đứa nghèo hèn như cô đâu. Bảo Anh mỉm cười đắc ý nhìn nó

— Black Angel đã biết rồi. Huy khê lên tiếng

“Sao” cả hội trường ngạc nhiên hét lên, nếu đúng như Huy nói thì nhà thiết kế bí ẩn, nổi tiếng Black Angel đang có mặt tại đây. Tiếng xì xầm vang lên, mặt Bảo Anh tái nhợt đi, hợp đồng đó cô cũng từng xem qua, nếu Black Angel đang ở đây thì tập đoàn nhà cô sẽ thật sự sụp đổ.

— Cô có biết Black Angel LÀ TÔI KHÔNG. Nó cố gắng mạnh từng chữ cuối, ánh mắt lộ rõ sự tàn nhẫn

— Không, không thể như thế được, tôi không tin. Bảo Anh lắc đầu không chịu chấp nhận. Ngay lúc đó điện thoại cô vang lên, cô vội vàng nhấc máy, về mặt cô đang đỏ lên vì khóc giờ lại chuyển sang màu xanh nhợt nhạt. Bảo Anh nắm lấy tay nó, về mặt đau khổ. Tôi xin cô, xin cô tha cho gia đình tôi.

— Giờ cô mới biết hối hận sao, nhưng tất cả đã muộn rồi. Nó lạnh lùng gạt phắt tay Bảo Anh. Phũ phàng bước ra cổng lên xe đi mất

Nhóm của nó cũng chẳng muốn ở lại thêm làm gì, dù gì mọi việc cũng được nó giải quyết ổn thỏa rồi nên ai nấy đều bỏ ra về. Giáo viên và các học sinh khác đều lắc đầu ái ngại nhìn Bảo Anh, ác giả ác báo, những gì gây ra đã đến lúc phải trả rồi. Nhóm của Bảo Anh cũng vì thế mà bị hủy tư cách dự thi các vòng khác, nhóm của nó nghiễm nhiên trở thành người chiến thắng. Phong đứng ngây người từ nãy đến giờ, anh thật sự chưa hiểu gì về nó hết, nhìn bề ngoài thì có thể nói nó là đứa nóng nảy, bông bột nhưng nội tâm thực sự rất sâu sắc, tâm cơ khó đoán và rất tàn nhẫn. Khẽ nở nụ cười gian xảo, Phong nhanh chóng bước đi, có thể anh đã tìm được điều thú vị gì ở đây.

End chap ~

15. Chap 15

Tối hôm đó mọi người hẹn nhau ở bar Wind để ăn mừng chiến thắng, ai nấy đều cảm thấy vui vẻ vì khiến Bảo Anh thân bại danh liệt. Thy cũng không ngờ chơi với nó bao lâu nay, lần đầu thấy nó trả đòn đáng sợ đến thế, cũng may cô là bạn nó nếu không chắc thê thảm. Kan thì chẳng mấy ngạc nhiên, anh biết nó là người không thể dễ dàng đánh giá qua vẻ bề ngoài nếu không sẽ hối hận không kịp. Linh thì cảm thấy hào hứng trước phát hiện mới này, cô biết nó mê đua xe nhưng không ngờ tài may vớ cũng chẳng kém ai. Bảo thì chỉ thâm ngưỡng mộ nó mà thôi, riêng Huy thì không nói gì, anh chẳng biết người con gái trước mặt anh đang giấu mọi người chuyện gì nữa.

— Chị, đến lúc chị quay lại rồi nhỉ. Kan khê nhắc nhở

— Cũng được thôi, nếu em làm giùm chị 1 việc. Nó mỉm cười tinh quái, trong đầu hần nghĩ ra trò thú vị rồi

— Chỉ cần chị trở lại muốn em làm gì cũng được hết. Kan gật đầu chấp nhận

— Em làm sao khiến Linh trở thành em dâu của chị thì chị sẽ đồng ý. Nó đá đểu sang Linh

— Hai người bàn chuyện gì thì đừng kéo tôi vô nha. Linh đỏ mặt thẹn thùng

— Nhìn Linh ngượng đỏ mặt rồi kìa, Kan em còn không mau tới luôn đi. Thy thúc giục

Kan gật đầu mỉm cười, anh từ từ tiến đến trước mặt Linh, khẽ quỳ xuống, lấy ra từ trong túi 1 chiếc hộp gỗ màu đen giơ lên trước mặt cô.

— Em sẽ làm bạn gái anh chứ. Nếu em trả lời thì là đồng ý, nếu em im lặng là chấp nhận, gật đầu thì làm bạn gái anh, lắc đầu thì làm người yêu anh. Kan mỉm cười đắc chí (Chóe : anh nham hiểm quá :v)

— Haha thằng này coi vậy mà hay, cậu nói thế đường nào Linh cũng phải đồng ý thôi. Bảo bật cười khi nghe hết câu nói của Kan

— Linh, em còn không mau trả lời. Huy thúc giục

— Nói, có chịu làm em dâu tớ không? Nó bất ngờ dùng con dao gọt trái cây kê sát cổ Linh khiến cô nàng trở tay không kịp

— Khoan khoan bỏ dao xuống. Linh hét lên hốt hoảng, biết là nó không làm thật nhưng cô cũng đâu chắc chắn sẽ không có vài vết xước

— Trả lời rồi, vậy là đồng ý nhé. Thy vờ trêu chọc

Linh đỏ mặt ngượng ngùng, cô khẽ gật đầu. Biết là cô nàng này có tình cảm với Kan nên nó đã bày mưu trước giúp đỡ em họ của mình. Từ hộp quà tặng Linh cho đến lời tỏ tình hay cả những màn đố thúc đều do 1 tay nó biên kịch, mọi người chỉ phụ họa theo thôi. Kan vui mừng mở hộp ra, lấy sợi dây chuyền cổ 4 lá bằng bạch kim có đính pha lê màu lục cách điệu đeo ngay vào cổ Linh. Thế là cặp đôi thứ 2 đã có kết cuộc mỹ mãn, hôm nay dường như là ngày mai mắn nên chuyện gì cũng thuận lợi. Đang nhắm nháp li rượu thì quản lý vào báo có người làm loạn ở ngoài, Kan định ra giải quyết nhưng bị nó cản lại.

— Chuyện chị hứa nhất định chị thực hiện. Nó nói rồi lấy chiếc mặt nạ nửa mặt màu đen đeo vào rồi ra ngoài.

Bên trong mọi người vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra ngoài Kan và Thy, thế là 2 người trở thành tâm điểm của sự chú ý. Linh, Bảo, Huy đều nhìn 2 người bằng ánh mắt tò mò xen lẫn đe dọa, lại 1 bí mật về nó chưa được tiết lộ, nó đúng thật là rất nhiều bí ẩn kì quái. Vừa bước ra bên ngoài nó đã thấy Thanh và Bảo Anh đang điên cuồng đập phá quây bar, mọi người chỉ dám đứng nhìn mà không làm gì vì đây là quy định. Nó lạnh lùng tiến đến giật lấy tay Bảo Anh đẩy mạnh ra ngoài, Thanh cũng nhanh chóng chịu chung số phận.

— Mày là đứa nào mà dám ngăn bọn tao? Thanh tức giận hét lên

— Gia đình phá sản xem ra chưa đủ với tụi bây sao, hay là muốn cả nhà cùng nhau xuống gặp diêm vương mới chịu hối cải. Nó đánh mặt lại hỏi, mắt trừng lên trông khá là đáng sợ

— Bọn tao giờ này còn gì phải sợ, có chết tao cũng bắt tụi con Băng Di lột xác cho tụi tao, kêu nó ra đây. Bảo Anh điên cuồng hét kên

— Mày điếc hay mày ngu mà không nhận ra giọng người mày muốn tìm, nếu hôm nay mày muốn chết thì tao cũng rủ lòng từ bi giúp mày toại nguyện. Nó thực sự tức giận, vốn dĩ định tha nhưng 2 nhỏ này chưa khi nào biết điều cả, nếu vậy thì chẳng cần nương nể gì cả.

Sau câu nói nó nhẹ nhàng xoay người đá cho mỗi đứa 1 cú đau điếng vào giữa bụng, 2 nhỏ bị nó tấn công bất ngờ nên không thể tránh được chỉ ôm bụng mà rên. Nắm lấy tóc của Bảo Anh giật lên, ánh mắt vô hồn nhìn sâu vào đôi mắt Bảo Anh khiến cô nàng khẽ rùng mình. Dùng con dao xếp mang theo bên mình nó thẳng tay cắt đứt từng lọn tóc của cô ả mặc cho ả có kêu la thê thảm thế nào đi nữa. Thanh định xông vào giúp chị mình, nó liền xoay chân đá chiếc ghế gần đó về phía cô ta khiến Thanh ngã ngay xuống đất, lực đá của nó cũng đủ để phé đi 1 chân của Thanh rồi. Nó tát thẳng vào mặt Bảo Anh mấy cái tát giáng trời, cả bar như chết lặng trước hành động của nó, không một ai dám lên tiếng bênh vực nếu không muốn bị chết. Vung tay định tiếp tục cắt tóc của Bảo Anh thì 1 bàn tay rắn chắc bất ngờ nắm lấy tay nó

— Chơi nhiều đó đủ rồi, cho cô ta cơ hội làm lại đi. Huy nhẹ nhàng nói

— Cảm thấy đau lòng sau? Nó dừng tay, đứng lên khoanh tay, vẻ mặt thách thức nhìn Huy

— Không, chỉ là không muốn thấy em làm vậy thôi. Em không hợp với mấy thứ này. Huy nhẹ nhàng trả lời

— Haha, vậy anh nghĩ tôi hợp với thứ gì, may vá hay khâu thùa. Nếu anh nghĩ vậy thì đã đánh giá sai con người tôi rồi, tôi tàn nhẫn hơn anh tưởng đó. Nó cười man rợ rồi nói

— Anh không có ý đó, anh chỉ là... Huy ngập ngừng không nói

— Chỉ là thế nào, chỉ là anh không muốn tôi tổn thương người tình của anh chứ gì, vậy thì mang cô ta về mà dạy cho kĩ, đừng tưởng rằng mọi chuyện có thể qua mặt tôi. Nó vứt dao sang 1 bên, lườm Huy 1 cái rồi đi thẳng vào trong.

Huy vội chạy theo nó nhưng anh không tài nào mở được cửa vào vì nó đã dùng thẻ từ khóa bên trong. Giật mạnh chai rượu trên tay Kan nó tu ừng ực như uống nước, Thy và Kan lo lắng nhưng cũng không dám giật lại rượu từ tay nó. Nó như thế này hẳn là có chuyện gì không vui, và chắc 1 điều nguyên nhân gây ra chuyện này là Huy chứ không ai khác. “Xoảng” nó ném mạnh vỏ chai rỗng về phía cửa, chiếc vỏ chai chạm đất vỡ tan tành, trong lòng nó nhói lên cảm giác vô cùng khó chịu, tim nó đau thắt lại. Thy lo lắng chạy đến ôm chầm lấy nó, Linh cũng vội vàng ngồi cạnh nó, an ủi nó. Nếu như khi này là người khác có thể nó đã không giận như thế, nếu như nó chưa biết chuyện gì thì nó đã không cảm thấy khó chịu. Nhưng mọi chuyện quá muộn, nó tin thứ nó nhận được là sự thật, Huy bệnh Bảo Anh, mối quan hệ 2 người đó đã được nhiều thứ xác thực. Tim nó đau lắm, khó thở vô cùng, nó có tình cảm với Huy, không, đúng hơn thì nó yêu Huy nhưng đến bây giờ nó mới dám khẳng định điều đó. Lúc nhận ra cũng là lúc tim nó tan nát, tình yêu đầu của nó tan theo người con trai lạnh lùng kia.

— Kan, thông báo mọi người, Demon’s Wind sẽ trở lại. Nó lạnh lùng nói

— Em biết rồi. Kan gật đầu rồi theo 1 lối khác ra ngoài

Linh và Bảo không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng thấy tình trạng nó vậy nên thôi không hỏi nữa, chờ khi khác hỏi Kan hay Thy sẽ tốt hơn. Nó và Thy theo lối mà Kan vừa ra để trở về nhà, nó chẳng muốn chạm mặt với Huy bất cứ lần nào nữa. Demon sẽ sống lại, nó và Thy sẽ trở lại, nó phải khiến cho người làm tổn thương nó đau gấp trăm lần.

End chap~

16. Chap 16

Tuần mới lại đến, lễ hội thường niên của trường Star vẫn diễn ra theo dự định dù trước đó xảy ra vài chuyện không hay. Bảo Anh và Thanh vẫn được đi học, tham dự lễ hội vì đó là ý của nó, nó sẽ từ từ hành hạ 2 nhỏ đó trong ngôi trường này, khiến 2 nhỏ đó sống không bằng chết. Khai gian hàng đồ uống nó lần lượt phát đồng phục cho mọi người, vì nó thắng trong phần thi thiết kế nên dĩ nhiên đồng phục của lớp cũng sẽ do nó đảm nhiệm. Nữ sẽ mặc váy xòe caro nâu đỏ viền ren trắng ở chân váy, tạp dề đen thắt eo, cổ sơmi kín đáo, đầu đội ruy băng hầu gái, mang giày búp bê đen. Nam mặc áo sơmi cùng màu với nữ, quần tây đen, cổ đeo nơ đen, tay áo xắn lửng, đi giày tây đen. Giao lớp lại cho mọi người, nó và Thy bước đi đến phòng dự thi thiết kế trang phục, Linh và Kan cũng nhanh chóng đi theo. Lần này là thiết kế theo chủ đề, lễ hội năm nay lấy hình tượng hoa anh đào nên đề thi cũng sẽ xoay quanh hoa anh đào mà thôi. Mọi thứ chuẩn bị trước đã được vận chuyển lên phòng, cửa phòng khép lại, giám thị đứng canh bên ngoài, nó và Thy chăm chú thực hiện mẫu thiết kế của mình.

— Băng Di, mình biết bạn đang làm nhưng mình có chuyện thắc mắc. Linh ngại ngần lên tiếng

— Cậu cứ hỏi đi, không anh hưởng gì đến tớ đâu. Nó nhẹ nhàng trả lời, tay vẫn không ngừng cắt

— Thật ra thân phận của cậu là gì? Linh nhìn nó, vẻ mặt hơi ái ngại

— Chuyện này hay để Kan kể cho cậu nghe đi. Thy mỉm cười nhìn Kan, cậu nhóc liền gật đầu đồng ý, đúng lúc đó Bảo đem thêm ít nguyên liệu đến nữa nên ở đấy nghe luôn.

— Chuyện này bắt đầu từ 10 năm trước khi chị Băng Di và Thy bắt đầu chơi mô tô. Lúc đó cả 2 lập ra nhóm gọi là Demon’s Wind, biệt danh Black and White cũng ra đời từ đó. Nhưng Demon’s Wind không phải là cái tên được nhắc đến trong các cuộc đua mà là nhắc đến trong thế giới ngầm, bar Wind cũng thuộc sở hữu

của 2 chị ấy. Chắc mọi người cũng từng thắc mắc tại sao gia đình tớ và gia đình chị Di cách biệt nhau đúng không, thật ra là giống nhau, chỉ là họ hoạt động âm thầm mà thôi. Kan từ từ kể lại

— Trước đây tớ có nghe đến Demon's Wind nhưng chỉ vài năm sau thì họ đột nhiên mất tăm. Bảo chống cầm suy nghĩ

— Không phải đột nhiên mà là có lí do. Trong 1 lần trao đổi mua bán, địa điểm giao dịch của họ bị lộ, cảnh sát đã càn quét và làm chị Thy bị thương rất nặng, nhưng nhờ sự giúp đỡ của 1 người họ mới có thể trốn thoát và ra nước ngoài trị thương, lúc đó chị Di giao hết mọi chuyện lại cho tớ và hứa sẽ trở lại giúp sau 10 năm nữa. Kan tiếp tục kể

— Bây giờ thì mọi người không còn gì để thắc mắc nữa rồi chứ, bọn này cũng giống như sát thủ vậy, 2 người có cảm thấy ghê tởm không. Nó chợt dừng tay quay đầu lại hỏi

— Cậu nói gì thế, dù cậu là người thế nào đi chăng nữa thì cậu vẫn là bạn của tụi này mà. Linh ôm chăm lấy nó và Thy

— Và cả người mà anh yêu thương nữa chứ. Bảo nháy mắt cùng 2 đứa bọn nó. Giờ thì thân phận của nó đã được làm rõ, con đường sau này của 2 đứa nó sẽ không còn bình yên nữa mà ngày càng nguy hiểm hơn.

Nhóm tranh thủ thiết kế cho xong mẫu dự thi, vì lần này chủ đề hoa anh đào nên mẫu dự thi của bọn nó phải làm thật tinh tế, sống động và cần nhiều tâm sức hơn. Thời gian ngày 1 trôi qua nhanh chóng, tiếng chuông vừa điểm hết giờ, mũi kim cuối cùng được khâu xong và hoa văn cuối cùng cũng được chạm trổ xong. Các nhóm dự thi có 30 phút để trang điểm cho người mẫu của họ, thúc giục Kan và Linh nhanh chóng thay đồ rồi ra trang điểm. Sân diễn của bọn nó là 1 sân khấu lớn ngoài trời, giám khảo và khán giả đã tập trung đầy đủ, chen nhau chỗ ngồi tốt nhất để xem những thiết kế độc đáo. Hầu như ai cũng mong chờ bộ thiết kế của nó và Thy, 2 cái tên chưa bao giờ ngừng hot ở trường Star. Các thí sinh lần lượt trình bày ý tưởng của mình và người mẫu của họ, sắc màu rực rỡ tràn ngập sân trường. Từ trang phục của xứ sở hoa anh đào như kimono, yukita cho đến những bộ phá cách mang màu sắc hiện đại. Cuối cùng cũng đến lúc bộ trang phục của nó được trình diễn, nó và Thy vội bước lên sân khấu chào khán giả.

— Với chủ đề hoa anh đào chúng em xin trình bày mẫu thiết kế “Cánh hoa trong gió”, lấy ý tưởng những cánh anh đào tươi thắm khẽ thả mình trong làn gió xuân, chất liệu lụa mềm sẽ giúp bạn nữ trong dịu dàng đầm thắm hơn đồng thời kết hợp kĩ thuật hoa 3D. Với bạn nam thì cần có sự lịch lãm, sang trọng nên vest là lựa chọn tối ưu, gam màu trắng sẽ làm chủ đạo và cavat hồng cánh sen. Nó từ từ trình bày

— Với trang sức cho bạn nữ sẽ lấy chất liệu bạch kim và đá quý, hoa sẽ nở trong nắng sớm là ý tưởng cho lần này. Thy mỉm cười nói

Cả 2 vừa đi xuống thì Kan nắm tay Linh bước lên trong tràng pháo tay nồng nhiệt của mọi người. Linh mặc 1 chiếc váy lụa màu trắng dài vừa đến gối, 1 bông hoa anh đào màu hồng to dính ở ngực trái, chạy theo thân váy là những cánh hoa dính nổi tung bay trong làn gió mới. Chân đi hài thù hoa, mái tóc uốn xoắn với vhiếc ruy băng kết đá màu đen nổi bật. Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn đó chính là bộ trang sức cô đang đeo trên người, nó được thiết kế như những nụ hoa li ti, nhưng khi vừa bước ra ánh nắng nụ hoa ấy từ từ hé mở để lộ ra những cánh hoa làm bằng hồng ngọc bên trong, đó là kĩ thuật mà chưa ai có thể làm được. Kan thì lịch lãm như những gì bọn nó đã giới thiệu. Tiếng vỗ tay vang lên khắp cả khán phòng, lần đầu tiên họ thấy được những thiết kế độc đáo như vậy. Màn trình diễn vẫn chưa dứt ở đó khi Kan vào trong lấy ra 1 cành hoa được làm bằng bạch kim, những cánh hoa từ từ hé nở ra, anh quỳ xuống trao tận tay cho Linh. Linh đón nhận cành hoa, cô phẩy nhẹ lên không trung, hàng loạt những cánh hoa anh đào được thả xuống, theo làn gió tung bay, cảnh tượng trong vô cùng đẹp mắt. Cùng lúc đó tại 1 góc phòng, 1 ánh mắt nhìn bọn nó với vẻ thù hận tột cùng, cô căm ghét bọn nó, ghét cả những chiến thắng mà bọn nó đạt được. Nắm chặt tay lại cô khẽ mỉm cười “Các người sẽ không cười lâu được đâu”. Cuộc thi kết thúc, bọn nó trở lại lớp phụ mọi người buôn bán, đột nhiên Huy nắm lấy tay nó kéo đi mặc cho nó có cố sức thoát khỏi nhưng không được. Lên sân thượng anh đóng cửa cẩn thận rồi quay sang nhìn nó, nó cũng nhìn anh bằng ánh mắt căm ghét. Huy chấn mạnh người nó vào tường khiến bờ vai nó đau buốt, cánh tay rắn chắc kia không cho phép nó thoát ra. Chẳng biết Huy lại muốn giở trò gì với nó nữa đây, hay là định trả thù giúp cho Bảo Anh, nó khẽ nhếch mép cười khinh bỉ. Bất ngờ Huy đặt lên môi nó 1 nụ hôn, mạnh

bạo và cuồng nhiệt, nó cố đẩy anh ra nhưng không được. Anh như con thú hoang chẳng chịu buông tha cho con mồi của mình, cái lưỡi mạnh bạo cạy 2 hàm răng đang khép chặt của nó ra. Nó kiệt sức dần, hơi thở bị khổng chế để mặc cho Huy muốn làm gì thì làm, chỉ nhìn Huy bằng ánh mắt khinh bỉ mà thôi. Lát sau Huy buông nó ra, đôi bàn tay vẫn giữ chặt lấy 2 bờ vai nhỏ của nó, nó đưa tay lau miệng, cố gắng điều hòa nhịp thở của chính mình.

— Buông ra. Nó lạnh lùng ra lệnh

— Anh không buông, nếu hôm nay không nói xong mọi chuyện thì anh không buông em ra. Huy trả lời, giọng đầy quả quyết

— Anh còn muốn gì nữa chứ, đừng nghĩ là bạn của Kan nên muốn làm gì thì làm.

— Anh chỉ muốn em hiểu rõ tình cảm của anh trước giờ đều là giành cho em, đừng hiểu lầm anh nữa có được không. Huy nhẫn nại nói

— Tức cười, anh nói anh giành tình cảm cho tôi sao. Anh có biết tôi ghét nhất loại con trai trắng hoa như anh không, một mặt bảo vệ cô gái khác, một mặt nói yêu tôi. Xin lỗi nhưng tôi không phải con ngốc cũng không đến nỗi là đờ đẫn thiếu năng chẳng biết gì. Những gì anh vừa nói tốt hơn là tìm Bảo Anh mà nói, chắc cô ta vui lắm đó. Nó đẩy Huy ra, thẳng thừng day nghiêng

— Anh phải nói đến khi nào em mới chịu tin anh đây chứ. Sao em cứ phải dối lòng mình, rõ ràng em cũng có tình cảm với anh kia mà. Huy cố gắng khuyên bảo

— Tôi với anh, ngoài KINH TỎM ra thì không còn gì khác. Nó quay lại gồng mạnh từng chữ rồi lạnh lùng bước xuống

Từng câu từng chữ của nó thoát ần thoát hiện trong tâm trí Huy, chẳng lẽ anh đã sai lầm khi nghĩ nó cũng có tình cảm với anh. Dù có thể nào đi chăng nữa anh cũng không nghĩ nó có thể ghét anh đến mức thốt ra những lời phũ phàng đến vậy. Hay thực chất nó là người đáng sợ, chẳng còn chút cảm xúc nào. Huy gục xuống trong đau khổ, tình cảm của anh với nó giờ tan theo mây gió, trước mắt anh giờ hệt như màn đêm u tối chẳng còn lối đi.

Nó khụy xuống, khẽ ôm lấy tim mình, từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê thi nhau rơi xuống không ngừng nghỉ. Nó đau lắm, tổn thương người khác lại khiến tim nó đau như vỡ tung ra, nó yêu Huy, điều đó nó nhận ra chứ nhưng những gì mà Huy đã làm nó không thể nào tha thứ được. Phong từ phía sau bước đến, anh lấy khăn lau nước mắt cho nó, đỡ nó đứng dậy. Mọi chuyện trên sân thượng anh đều chứng kiến được, đều nghe thấy hết. Thấy nó khóc anh cũng đau lòng như trái lại anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nó và Huy không thành, đây là cơ hội tốt cho Phong chiếm lấy trái tim nó. Bảo Anh đã giúp Phong 1 việc rất lớn, những bông hoa này nhất định phải thuộc về nhóm của Phong. Giờ thì Phong chỉ cần giúp Bảo Anh có được thứ cô ta muốn theo đúng thỏa thuận mà thôi.

Suốt cả tuần lễ ấy nó dường như biến mất khỏi thế giới, chẳng ai có được chút tin tức gì về nó cũng chẳng ai liên lạc được với nó cả. Lễ hội trôi qua, lớp nó giành được rất nhiều giải thưởng nhưng chẳng mấy ai vui mừng vì không có nó bên cạnh. Huy thì ngày càng lạnh lùng và ít nói hơn hẳn, thái độ lúc nào cũng cau có với mọi người. Bảo Anh thì luôn tìm mọi cơ hội để tiếp cận Huy mặc dù nhiều lần bị anh từ chối thẳng thừng. Gia đình Bảo Anh nhờ sự giúp đỡ của Phong cũng mở được 1 công ty thời trang nho nhỏ, nhu cầu vật chất được đảm bảo, giờ 2 chị em cô ta chỉ cần phá hoại tình cảm của bọn nó mà thôi. Ngọc Trân vẫn luôn tìm cách gây hiểu lầm giữa Bảo và Thy, dạo này cặp đôi cứ liên tục cãi nhau vì những chuyện không đầu. Quân thì cố tình chen vào bắt chuyện cùng Linh khiến Kan cảm thấy không thoải mái. Chuyện tình của bọn họ giờ đây có rất nhiều cản trở, chẳng biết rằng họ có đủ nghị lực để vượt qua hay không.

End chap~

17. Chap 17: tai Nạn

Tối hôm đó tại bar Wind, nó triệu tập cuộc họp đột xuất, cuối cùng sau 1 tuần mất tích nó cũng chịu xuất hiện. Tuy nhiên cuộc họp lần này không chỉ có riêng nhóm nó mà còn sự có mặt của Phong, Kỳ và Quân, chẳng ai biết mục đích thật sự của nó là gì. Vừa đẩy cửa bước vào Linh và Thy đã chạy đến ôm chầm lấy nó, suốt 1 tuần qua 2 người họ vô cùng lo lắng cho nó. Bảo và Kan mỉm cười, gật đầu với nó, riêng Huy thì lặng lẽ ngồi 1 góc thản nhiên uống rượu. Đây 2 cô bạn thân mình ngồi xuống, mời nhóm của Phong vào nó nhẹ cúi đầu chào tất cả.

— Hôm nay mời mọi người đến là có việc quan trọng muốn nói, nhưng trước hết chúng ta cùng chào đón thêm 1 vị khác nữa. Nó nhanh chóng đẩy cửa ra, từ ngoài bước vào 1 thanh niên đáng vẻ cao ráo với mái tóc hàu hàu vàng.

— Anh Gia Khanh. Thy vội chạy đến ôm chầm lấy Gia Khanh

— Thy, em lớn quá rồi nhỉ. Gia Khanh xoay người Thy ngấm ngấm

— Xin giới thiệu mọi người anh ấy là Lưu Gia Khanh, giám đốc tập đoàn thương mại Roya. Nó nhẹ nhàng giới thiệu

— Chào mọi người, rất vui được gặp. Khanh cúi đầu chào

— Anh Khanh về nước có chuyện gì sao. Kan khẽ lên tiếng hỏi

— Băng Di đã gọi sao anh có thể không về. Khanh nhìn nó cười hiền

— Mục đích chính chắc không phải để cậu giới thiệu anh Khanh chứ. Linh nhìn nó hỏi

— Bingo, mục đích lần này là mời mọi người đến dự khai trương tập đoàn thời trang Black Angel. Nó vui vẻ chìa thiệp mời ra cho mọi người

— Của em sao Băng Di. Bảo đột nhiên hỏi

— Thật ra em hợp tác với Roya, các mẫu thiết kế sẽ được trưng bày chủ yếu ở trụ sở chính. Các sản phẩm sẽ được gửi đến thương mại Roya tiêu thụ. Băng Di nhanh chóng trả lời

— Vậy 1 tuần nay em nghỉ là để làm việc này sao? Phong khẽ hỏi

— Thật sự chúc mừng em nha Băng Di, có cần phụ gì cứ nói với bọn tôi. Quân nhanh nhẩu lên tiếng

— Chỉ cần mọi người đến dự đầy đủ là chúng tôi vui rồi. Khanh mỉm cười đáp lời

— Chúng tôi nhất định sẽ đến dự mà. Kỳ cũng vui không kém, đây là cơ hội để anh tiếp cận bọn nó mà

Sau khi thông báo xong nó và Khanh xin phép về trước, Huy thấy nó thân thiết với Khanh thì vô cùng đau khổ, anh chẳng nói chẳng rằng chỉ chú tâm vô uống rượu đến say khướt thì thôi. Quân, Phong và Kỳ cũng xin phép về trước, trong phòng chỉ còn nhóm nó ngồi uống rượu. Đến khuya, chẳng biết nổi hứng thế nào mà cả nhóm kéo nhau ra trường đua Đốc Tử Thần, đã lâu rồi họ không được đua. Huy cũng tham gia dù mọi người có cố can ngăn thế nào cũng không được, anh đã say khướt rồi, giờ mà lái xe thì rất nguy hiểm. Nó cũng có mặt tại trường đua trước đó, Khanh lâu lắm mới về nước nên muốn thử xem khả năng của nó như thế nào. Nhưng sự có mặt của nó thì mọi người đều không biết, cứ nghĩ là nó có việc thôi. Biết không thể khuyên được Huy nên Thy đành ra ngoài gọi điện cho nó, biết đâu nó có thể khuyên được anh chàng thì sao. Vừa nghe tin Huy say khướt mà còn ra trường đua nó và Khanh vội vàng lấy xe chạy xuống, vừa tới nơi thì Huy cũng xuất phát được 1 đoạn khá xa, chiếc xe anh lao vút trên đường đua với tốc độ chóng mặt. Nó và Khanh vội vã đuổi theo, tiếng xe gầm rú xé tan màn đêm u tối, mọi người ở bên dưới hồi hộp lo lắng nhìn 3 chiếc xe lao vút trên những đoạn đường cong. Với tốc độ bình thường nó chẳng thể nào đuổi kịp được Huy cả, nhưng nếu tăng tốc thì nó hông đảm bảo được tay lái của mình, còn nếu để Huy như vậy thì tới khúc cua sẽ rất nguy hiểm. Không nghĩ nhiều nó đành tăng ga phóng lên phía trước bỏ Khanh lại phía sau. Chẳng mấy chốc xe của nó đã bắt kịp xe của Huy nhưng đường đua gập nên rất khó có thể chạy song song với anh.

— Huy chạy chậm lại đi, anh muốn chết sao. Nó hét lên. Huy vẫn bỏ lơ mọi chuyện ngoài tai, có lẽ rượu đã điều khiển tâm trí anh hoặc là nó chẳng còn gì trong tim anh cả

— Huy anh có nghe tôi nói không, dừng xe lại ngay, anh đừng có điên như vậy nữa. Nó vẫn kiên trì bám theo khuyên bảo, sắp tới khúc quanh nên nó rất lo.

Huy chẳng những không nghe nó khuyên còn rú ga vượt lên phía trước. Mọi người bên dưới nhìn 2 chiếc xe chạy gần như song song nhau mà không khỏi hồi hộp, nếu cứ đà này e rằng cả 2 người đều gặp nguy hiểm chứ chẳng chơi. Khanh đã tăng tốc nhưng anh không tài nào bắt kịp 2 chiếc xe phía trước, đơn giản anh đã lâu không đua, chạy với tốc độ như bây giờ còn khó khăn huống chi là bắt kịp. Biết chẳng thể khuyên được Huy, nó đành rú ga phóng lên trước vượt qua mặt Huy, chiếc xe đang tăng tốc bỗng nhiên bị thắng gấp. Bánh sau ma sát mạnh với mặt đường đua tạo nên 1 hõm khá dài và sâu, xe nó chặn ngang mặt đường đua, nếu Huy cứ tăng tốc thì nó có thể sẽ bị nguy hiểm. Xe Huy vừa chạy tới, thấy nó dừng xe giữa đường anh đột nhiên thắng gấp, bánh xe anh cũng ma sát mạnh với mặt đường nhưng khoảng cách 2 xe quá gần nhau nên xe anh tông mạnh vào xe của nó. Nó ngã sòng soài trên mặt đường đua, chiếc xe bị tông mạnh vỡ nát 1 bên ngã đè lên nó, màu từ từ nhuộm đỏ con đường. Huy vội vàng vút xe sang 1 bên chạy đến đây xe nó ra, anh đỡ lấy người nó, màu nhạt nhòa thấm ướt vai anh. Mắt nó mờ dần rồi từ từ khép lại mặc cho Huy cố gắng kêu gào như thế nào đi chăng nữa.

Cảnh tượng vừa rồi làm trường đua nhốn nhào, mọi người lo gọi xe cứu thương để đưa nó vào bệnh viện. Huy bế nó trên tay chạy nhanh qua khỏi đoạn đường đua để đưa nó ra xe cấp cứu, anh tự trách bản thân mình, nếu nó có mệnh hệ gì anh sẽ chẳng thể nào tha thứ cho mình. Khanh và Kan chạy trước mở đường cho xe cấp cứu, Huy ngồi bên trong nắm chặt lấy tay nó, anh sợ nếu buông ra nó sẽ rời xa anh mãi. Bảo lấy xe chở Thy và Linh chạy theo đến bệnh viện, mọi người hồi hộp đứng ngoài phòng cấp cứu. Huy nắm chặt tay vào tường tự trách mình, màu từ từ tuôn ra khiến mọi người lo lắng. “Bốp” Khanh bước đến cạnh Huy, anh nắm chặt vào mặt Huy, nó sống chết như thế nào còn chưa biết giờ Huy lại đứng đây hành hạ chính mình.

— Cậu điên đủ chưa, mọi người lo cho Băng Di cũng đã đủ lắm rồi, cậu đừng khiến mọi người phải lo lắng cho chính mình nữa chưa. Kan chửi thẳng vào mặt Huy

— Băng Di đã cố hết sức để cứu lấy em, giờ em tự hành hạ chính bản thân mình liệu có xứng với những gì nó hy sinh không? Khanh nhẹ nhàng khuyên bảo

— Cậu đi băng bó lại vết thương của mình đi. Bảo nói

— Tôi muốn chờ bác sĩ ra, nếu không tại tôi thì cô ấy đâu có như vậy. Huy phẫn nộ nói, nước mắt anh chực trào ra

“Chát” Thy bồi thêm 1 cái tát vào mặt Huy, 5 ngón tay đỏ ửng lên, bạn thân cô đang nằm trong phòng cấp cứu vậy mà Huy vẫn chưa chịu tỉnh ra, giờ cô chỉ ước có thể đánh chết tên này mà thôi. Linh vội vàng kéo tay Huy đi, nếu không băng bó thì vết thương trên tay anh sẽ bị nhiễm trùng mất. Vừa lúc đó bác sĩ bước ra, Huy gạt bỏ tay Linh chạy đến bên bác sĩ, 2 tay anh giữ chặt lấy vai ông. Máu từ đôi tay len lõi xuống chiếc áo trắng của vị bác sĩ

— Bác sĩ, cô ấy sao rồi? Huy lắc mạnh vai Bác sĩ hỏi

— Cô ấy bị mất máu, não bị chấn thương và gãy chân. Giờ cần người truyền máu thì chúng tôi mới tiếp tục phẫu thuật được. Bác sĩ vội trả lời

— Kan, em vào trong giúp Băng Di đi. Khanh gạt đầu ra lệnh

Kan vội vàng chạy theo vị bác sĩ, vì là em của nó nên anh có máu phù hợp với nó, huống gì trước đây anh cũng đã có lần tiếp máu giúp nó nên không cần xét nghiệm phiền phức. Ba tiếng đồng hồ sau, phẫu thuật hoàn tất, nó được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, Kan cũng được bố trí nghỉ ngơi chung phòng với nó, vì phải cho máu nên sắc mặt anh xanh trắng trông thấy. Huy chờ tin của nó rồi mới chịu đi băng bó vết thương ở tay, mọi người thay nhau ở lại chăm sóc nó. Phong hay tin nó bị tai nạn nên cũng nhanh chóng đến bệnh viện thăm nó, nhìn sắc mặt xanh xao của nó khiến anh cảm thấy xót xa. Nó dần tỉnh lại, người đầu tiên nó thấy là Phong, anh đang nắm chặt lấy tay nó.

- Anh Phong, sao anh ở đây? Nó thều thào hỏi
- Anh nghe tin em bị tai nạn nên đến thăm, em thấy sức khỏe thế nào rồi? Phong vội vàng hỏi thăm
- Bằng Di cậu tỉnh lại rồi, làm mọi người lo quá. Thy khẽ reo lên
- Em đúng là liều thiệt đó nha Di. Bảo khẽ trêu ghẹo
- Bằng Di, anh xin lỗi, tại anh mà em ra nông nổi này. Huy đau khổ nhìn nó
- Anh là ai? Em bị tai nạn liên quan gì tới anh chứ. Nó nhìn Huy ngây ngô hỏi
- Bằng Di, cậu sao vậy, cậu nhận ra mọi người chứ. Linh ngạc nhiên hỏi
- Linh, Thy, Bảo, Kan, Khanh, Phong. Mọi người hỏi gì lạ vậy? Nó chỉ tay vào từng người nói
- Để em đi gọi bác sĩ, tạm thời mọi người ra ngoài đi. Kan nói rồi vội vàng chạy đi
- Bác sĩ vào xem xét tình hình của nó, lát sau ông trở ra với vẻ mệt mỏi trên gương mặt, mọi người nhanh chóng vây lấy bác sĩ.
- Em tôi nó sao rồi bác sĩ. Khanh vội vàng hỏi
- Do cô ấy ngã, chấn thương ở đầu nên gây ra tình trạng mất trí nhớ tạm thời.
- Vậy sao cô ấy chỉ không nhớ mình tôi? Huy bực tức
- Có thể trước lúc đó cô ấy bị tổn thương nhiều, hoặc cậu là phần kí ức mà cô ấy muốn quên.
- Vậy cô ấy có khả năng hồi phục không. Phong lễ phép hỏi
- Chuyện này còn tùy, người nhà nên kể chuyện trước đây hoặc đưa cô ấy đến những nơi có nhiều kí ức thì cô ấy có thể sẽ phục hồi. Ngày mai cô ấy có thể xuất viện, mỗi tuần đến tái khám định kì, 2 tháng sau thì tháo băng ở chân ra.
- Cảm ơn bác sĩ. Thy cúi đầu nói
- Vị bác sĩ chào cả nhóm rồi bước đi, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm. Huy định vào trong với nó thì bị Phong kéo lại.
- Cậu làm tổn thương Bằng Di thế là đủ rồi, từ nay cậu đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa. Phong lạnh lùng nói, ánh mắt toát vẻ căm phẫn
- Anh đang nói gì thế. Huy tỏ thái độ ngạc nhiên
- Em nghĩ anh Phong nói đúng đó, cái đĩa này em tìm được ở phòng Bằng Di, em nghĩ anh nên xem rồi hãy quyết định có nên tiếp tục ở bên nó hay không. Thy lạnh lùng đặt chiếc đĩa vào tay Huy rồi quay đi.
- Cả nhóm không ai nói gì, chỉ gật đầu tán thành với quyết định của Phong rồi lần lượt vào thăm nó. Cầm trên tay chiếc đĩa mà Thy đưa, Huy vẫn chưa hiểu việc gì xảy ra, anh vội vàng lấy xe trở về nhà để xem bên trong chứa những gì. Vừa về đến nhà Huy đã thấy Bảo Anh đang ngồi nói chuyện với mẹ mình, nhìn vẻ mặt cô hẳn có điều gì là vui lắm. Đang định đi thẳng lên phòng thì Huy bị mẹ gọi lại, anh đành ngồi xuống nói chuyện cùng mọi người. Bảo Anh thoáng thấy chiếc đĩa trên tay Huy thì cô đã biết chuyện gì xảy ra, thêm phần Phong vừa gọi điện thông báo rằng nó mất kí ức về Huy, lần này cô thẳng là cái chắc.
- Huy, mẹ muốn bàn về hôn sự của con, gia đình Bảo Anh cũng đã chấp nhận rồi, chúng ta sẽ chọn ngày tốt tổ chức lễ đính ước cho 2 đứa. Mẹ Huy mỉm cười nói
- Mẹ, con không muốn, con không yêu cô ta. Huy thẳng thừng từ chối
- Chuyện này không đến lượt con quyết định. Mẹ Huy tức giận mắng
- Con đã nói rồi, mẹ thích thì cưới về cho mẹ đi, con lên phòng. Nói rồi Huy cầm lấy chiếc đĩa đi thẳng lên phòng
- Con đừng giận nó, để từ từ bác khuyên. Mẹ của Huy nhìn Bảo Anh cười hiền

— Bác đừng lo, con tin chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi. Xin phép bác con về trước. Bảo Anh mỉm cười dịu dàng đáp lời, xong đầu đẩy cô nàng quay bước ra xe trở về nhà mình.

Bảo Anh mỉm cười đắc thắng, kế hoạch lần này của cô thành công mỹ mãn, thứ cô muốn nhất định cô phải cướp lấy cho bằng được. Nó lại mất kí ức, lần này chẳng ai còn có thể phá hoại chuyện tốt của cô nữa, chỉ cần bước chân vào nhà họ Võ cô sẽ có được mọi thứ, tiền tài, địa vị, danh vọng. Cô sẽ trả thù những ai đối xử tệ bạc với cô, cả nó và những người bạn của nó.

End chap~

18. Chap 18:hiếu Lâm

Huy lên phòng, gắn đĩa vào laptop của mình, trong đĩa có 1 clip dài chừng 5 phút, Huy vội vàng bật lên xem. Hiện ra trước mắt anh là hình ảnh Bảo Anh đang ôm chầm lấy anh trong 1 khách sạn, trên người chẳng còn mảnh vải nào hết, chỉ có 1 chiếc chăn đắp hờ. Nhìn kĩ gương mặt anh lúc đó có vẻ là đang say, nhưng Huy chẳng tài nào nhớ ra là khi nào cả, cũng chẳng nhớ giữa 2 người đã xảy ra quan hệ gì. Thy nói lấy chiếc đĩa này từ phòng của nó, hẳn là có ai đó đã gửi đến, nếu nó và Thy đã từng xem qua thì có thể giải thích được tại sao nó luôn không chấp nhận tình cảm của anh. Thẳng tay ném mạnh chiếc laptop xuống nền nhà, tay đập mạnh vào tường, Huy như người điên dại. Chuyện này chắc hẳn mẹ anh đã biết vì thế bà mới đề nghị đám cưới chứ bấy lâu nay bà chưa từng can thiệp vào chuyện của anh. Uống cạn chao rượu trong phòng Huy lấy xe lao vút trên đường nhôn nhịp, anh cần tìm Bảo Anh để hỏi cho ra lẽ mọi chuyện. Dừng xe trước chỗ hẹn, Huy lạnh lùng bước vào, ánh mắt không chút hồn tìm kiếm người con gái đáng sợ kia.

— Anh rẽ tương lai đến rồi sao, hẳn là bàn về chuyện đính ước. Thanh mỉm cười hài lòng nói

— Anh chịu chấp nhận rồi sao? Bảo Anh đặt li cam ép xuống đánh đá hỏi

— Mọi chuyện là do cô sắp xếp đúng không, cô đừng hòng tôi chấp nhận hôn lễ này. Huy lạnh lùng nói

— Anh cứ thử xem, sẽ như thế nào khi đoạn clip đó được tung lên mạng, uy tín tập đoàn nhà anh sẽ đánh mất. Còn Băng Di, nó tin anh sao? Bảo Anh mỉm cười thách thức

— Bác gái vì không muốn công việc làm ăn trở ngại nên đã đồng ý rồi, anh tốt nhất không nên làm bác gái phiền lòng, nghe nói bác ấy bị tim đúng không. Thanh Thanh ra giọng đe dọa

— Cô cứ chờ xem, tôi không để cô toại nguyện đâu. Huy nóng giận quay đi.

Bảo Anh và Thanh Thanh dám lấy cả mẹ anh để uy hiếp anh, xem ra lần này sẽ rất khó giải quyết. Sẽ không ai tin anh cả, ngay cả anh cũng không tin được chính mình, anh không nhớ chính xác mình đã làm gì nên không thể giải oan cho mình được. Giờ đây Huy rất nhớ nó, nhưng anh không dám vào gặp nó, anh sợ khi thấy nó anh sẽ đau lòng, sẽ không kìm chế được mình. Anh sợ lại làm tổn thương nó lần nữa, sợ ánh mắt khinh bỉ của bạn bè... anh sợ nhiều thứ lắm. Trở về nhà, Huy đi thẳng lên phòng, khóa cửa lại rồi lấy rượu ra uống, giờ đây thứ duy nhất bên cạnh anh chỉ có rượu. Uống để quên đi tất cả, uống để xua đi muộn phiền nhưng càng uống lại càng đau, càng muốn say lại càng tỉnh.

Suốt thời gian này Phong luôn túc trực bên cạnh chăm sóc nó, anh chọc nó cười, chăm lo cho nó từng miếng ăn giấc ngủ. Nó cũng chẳng còn nhớ đến Huy, được mọi người bên cạnh nó cảm thấy vui lắm, hạnh phúc và bình yên nữa. Vì nó bị thương ở chân nên ngày khai trương Black Angel nó đành giao lại cho Khanh thực hiện, suốt ngày lo ở nhà dưỡng thương mong cho chân mau khỏi.

Sáng hôm ấy, tại trường Star, khi tiết học sắp bắt đầu thì Linh nhận được 1 tin nhắn hẹn gặp ở sân thượng, cô vội vàng bước đi. Kan thấy biểu hiện lạ trên sắc mặt của Linh liền vội vàng theo dõi, anh không biết cô đang gặp chuyện gì. Vừa đến nơi thì Kan thấy Linh đang đứng nói chuyện với Quân, anh vội tìm chỗ nép xem họ nói gì nhưng khoảng cách xa nên không nghe thấy.

— Việc gì không thể nói trên lớp mà phải gọi tôi lên đây? Linh hỏi

— Tôi sắp phải đi nước ngoài du học nên có chuyện muốn xác minh. Quân mỉm cười ầm áp nhìn Linh

- _ Chuyện gì anh nói đi. Linh khẽ mỉm cười trả lời
- _ Tôi thích Linh, trước khi đi tôi muốn biết tình cảm của Linh. Quân hơi ái ngại hỏi
- _ Tôi cảm ơn anh, nhưng tôi có bạn trai rồi, xin lỗi anh nhiều lắm. Linh dịu giọng nói
- _ Không sao, tôi có thể nhờ Linh giúp 1 việc không? Quân mỉm cười hỏi
- _ Anh nói đi. Linh gật đầu chấp nhận
- _ Tôi có thể ôm Linh được không, để chia tay thôi. Quân đề nghị

Linh gật đầu mỉm cười, cô dang tay ôm lấy Quân, cái ôm ấm áp dành cho tình bạn. Quân mỉm cười đắc ý, anh biết có người đang theo dõi, anh biết rõ người đó là ai và chắc rằng họ sẽ lọt vào cái bẫy mà anh giăng sẵn. Kan từ xa nhìn thấy hành động của Linh thì vô cùng thắc mắc, theo anh biết Linh không phải người tùy tiện. Nhưng 2 người họ ôm nhau là sự thật còn lí do thì anh không biết được, chỉ thấy mặt của Quân có vẻ rất đắc ý và phấn khởi. Tức giận quay đi, trong lòng Kan ngập tràn cảm xúc khó tả, trong lúc sơ ý anh đụng trúng Thanh làm cô ngã ra đất. Kan vội vàng chạy đến đỡ Thanh ngồi dậy, nhìn vẻ mặt nhăn nhó của cô có thể cô bị thương ở đâu đó.

- _ Thanh không sao chứ. Kan vội vàng hỏi
- _ Chắc Thanh trật chân rồi, đau lắm. Thanh vờ nũng nịu
- _ Để Kan dìu Thanh lên phòng y tế. Kan đỡ Thanh đứng dậy nhưng cô nàng lập tức khụy xuống
- _ Thanh đau lắm, đi không nổi. Thanh giả lả
- _ Vậy để Kan công Thanh lên phòng y tế. Kan nói rồi quay lưng lại để Thanh leo lên anh công.

Thanh mỉm cười đắc ý, cô vội vàng leo lên lưng Kan. Cùng lúc đó Quân và Linh đi xuống, nhìn thấy Kan đang công Thanh lòng Linh không khỏi thắc mắc. Cô vội chạy đến chặn trước mặt Kan

- _ Hả người đang làm gì thế. Linh đánh giọng hỏi
- _ Thanh bị trật chân nên anh công cô ta lên phòng y tế thôi. Kan vội thanh minh
- _ Cô ta trật chân, anh dìu không được sao mà phải công. Linh nhìn đầy ẩn ý
- _ Đúng đó Kan, dù gì Linh cũng là bạn gái cậu, làm vậy không hay lắm đâu. Quân vội vàng chen vào giả vờ phân giải
- _ Kan bỏ Thanh xuống đi, mặc kệ Thanh. Thanh vờ khóc, giọng có vẻ hờn giận
- _ Cô trật chân chứ gì, vậy để tôi bế lại cho. Linh xắn tới
- _ Em vừa phải thôi Linh, cổ ấy đang bị thương mà. Kan vội ngăn cản, giọng anh có phần hơi khó chịu
- _ Ý anh bây giờ là sao đây, anh bên vực cô ta sao, không biết chân trật thiệt hay giả nữa. Linh mỉa mai
- _ Anh không bên ai cả nhưng thái độ của em là rất quá đáng. Kan bực tức nói, anh còn chưa hỏi Linh lí do ôm chầm lấy Quân mà giờ cô lại hếch sách anh đủ điều
- _ Em quá đáng, được lắm vậy thì anh đừng quên đưa quá đáng này nữa, đi mà quên cô ta đi. Linh tức giận quay đi, nước mắt tuôn dài trên đôi má

Quân vội vàng đuổi theo, đằng sau đó là 1 nụ cười đắc ý, kế hoạch chia rẽ có thể gọi là thành công mỹ mãn. Linh và Kan lớn tiếng như thế hẳn sẽ chẳng dễ gì làm lành. Chỉ cần Quân ở bên cạnh tạo thêm chút sóng gió thì tình cảm của họ sẽ tan vỡ. Đến lúc đó cả Quân và Thanh đều có được thứ mình mong muốn, 1 mũi tên trúng 3 đích.

- _ Kan chạy theo Linh đi, không cần lo cho Thanh. Thanh giả vờ khuyên can
- _ Kệ cô ấy, Kan đưa Thanh lên phòng y tế. Kan phẫn nộ bước đi, rõ ràng người sai không phải là anh vì thể anh chẳng có lí do gì để năn nỉ cả.

Suốt buổi học hôm ấy Linh chuyển sang chỗ nó để ngồi, vì nó không đi học nên chỗ được để trống. 2 người chẳng thèm nói với nhau câu nào, về mặt hầm hầm trông vô cùng đáng sợ. Ngay cả khi tan học 2 người cũng đường ai nấy đi, chẳng thèm quan tâm nhau như trước. Thy và Bảo thấy lạ nên hỏi thì cũng không ai nói lí do gì, chỉ nói 1 câu chia tay vậy thôi. Hơn thế nữa hôm ấy Quân lại đưa Linh về nhà, kan thì đi Thanh ra cổng. Từ đó Bảo có thể biết được tác nhân gây ra chuyện gì, anh âm thầm điều tra mọi việc. Thy cũng cảm thấy mọi việc dường như đang có người ra tay sắp đặt, có hôm cô thấy Thanh và Quân xì xào to nhỏ nhưng vốn tính không tò mò nên cô không để ý cho lắm. Giờ nghĩ lại mới thấy mọi việc không ổn, xem ra cô nên cẩn thận hơn, dù gì thì Trần cũng sẽ không buông tha Bảo dễ dàng được.

End chap~ Chap này hơi ngắn nhĩ ==

19. Chap 19

Chiều hôm ấy nó mở tiệc ăn mừng xuất viện, những người được mời ngoài nhóm của nó ra còn có nhóm của Phong và Trần, Trần là do Phong mời, vì Phong chăm sóc nó suốt mấy hôm nay nên nó không tiện từ chối. Trong không khí vui vẻ có 2 người chẳng thèm nhìn mặt nhau lấy 1 lần, Linh thì ngồi cạnh nó vui vẻ hỏi thăm nó, còn Kan thì băng quơ uống rượu chẳng màn đến ai. Chuyện của 2 người này nó đã được Thy báo trước cho biết nên cũng không thấy làm lạ lắm, nó muốn hàn gắn giúp họ nhưng còn 1 số chuyện cần giải quyết, thôi thì cứ để vậy cũng chẳng sao. Nhiều lúc trong tình yêu cần có những khoảng lặng, những lúc dỗi hờn để sau này nghĩ lại đó là 1 kỉ niệm khó quên. Nó biết Linh và Kan sinh ra vốn đã dành cho nhau, những người có âm mưu phá hoại sẽ chẳng thể nào đạt được mong ước.

_ Thy cậu ăn thêm thịt gà này. Kỳ gấp vào chén của Thy 1 miếng thịt gà to ư

_ Cậu không biết Thy bị dị ứng với thịt gà sao mà còn gấp. Bảo nhanh tay gấp miếng thịt gà trong chén của Thy trả lại đĩa khiến Kỳ xụ mặt vì que

_ Bảo lo cho Thy ghê nhĩ, nếu 2 người mà chia tay chắc sẽ đau khổ lắm đây. Trần vu vơ nói

_ Bọn tớ yêu nhau thế làm gì phải chia tay. Cậu không cần quá lo thế đâu. Thy chẳng ngại ngùng vì mà dộp chất lại

_ Còn chưa nói trước được gì đâu, cũng như Băng Di đấy, trước kia luôn bám theo Huy nhưng giờ Huy và Bảo Anh sắp sửa đính hôn đấy thôi. Trần tiếp tục nói mà chẳng để ý rằng mặt nó đang biến sắc

_ Ngọc Trần, nếu cô cứ tiếp tục nói thì sẽ ghen chết đấy. Cái gì của mình thì không đi đâu được, của người khác thì dù có giành cũng trở về với chủ cũ mà thôi. Nhưng nếu tôi biết những người có ý đồ xấu xa chia rẽ tình cảm của bạn tôi thì đừng mong tôi để yên. Nó nhếch mép cười khinh bỉ, vừa nói ánh mắt vừa nhìn thẳng vào Trần, Quân khiến 2 người họ rợn sống lưng.

Câu chuyện kết thúc tại đó, ai nấy đều lo cúi xuống ăn chẳng dám nói thêm điều gì nữa, không khí như chùng xuống, nó nhấp nhấp tách trà rồi cùng Khanh quay trở lại phòng mình. Bữa tiệc hôm nay ngoài ăn mừng nó thoát nạn còn là giằng mặt những người tâm địa không tốt lành. Lễ đính ước giữa Võ gia và Thái gia đã được ấn định, nó cũng được mời đến tham dự, chẳng hiểu sao khi cầm trên tay tấm thiệp mừng nó cảm giác khó chịu trong lòng. Cái tên Võ Gia Khánh Huy hình như nó từng biết qua, chỉ là mỗi khi nghĩ đến đầu nó lại đau âm ỉ.

Thời gian trôi qua, vết thương của nó cũng dần lành lại, chân nó cũng hồi phục bình thường, chỉ là giờ nó chưa được phép trở lại đường đua mà thôi. Tập đoàn thời trang của nó kinh doanh ngày càng tốt, nhờ danh tiếng có sẵn trước đó và những mẫu thiết kế gần đây mà tên tuổi nó thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí trong nước lẫn thế giới. Kan và Linh cũng đã giận nhau gần 2 tháng, những buổi có mặt Linh thì không có mặt Kan, có mặt Kan thì Linh viện cớ không đến. Tình hình ngày 1 tồi tệ hơn nó nghĩ, Thanh dạo này cũng hay xuất hiện cùng Kan ở bar Wind, cô nàng còn không ngại ngùng ông a ông ọ trước mặt nó, gọi nó 1 tiếng chị nghe đến rợn người. Quân dạo này cũng tỏ ra thân thiết với nhóm nó, mục đích của anh là tìm hiểu những sở thích của Linh. Công việc của nó cũng bận rộn hơn trước, vì sự trở lại của Demon's Wind nên người hay tìm đến bar để gây sự. Và điều khiến nó mệt mỏi hơn cả là sắp đến ngày đính ước của Huy,

nó không muốn đến đó nhưng lại có điều gì luôn thôi thúc nó gặp anh. Đang ngồi suy nghĩ trong bar thì cánh cửa bar bị 1 lực mạnh đánh sập. Đàn em nó vội vàng ra xem việc gì thì thấy Trần thô bạo bước vào, nhìn về mặt cô ta nó biết sẽ có trò gì đó rất vui. Trần tiến đến bàn của nó và Thy đang ngồi, tay chống mạnh hất cằm nhìn Thy.

— Tôi muốn thách đấu. Trần hắng giọng nói

— Cô không có tư cách. Thy lạnh giọng trả lời

— Hay cô sợ thua tôi, nghe nói cô lái mô tô cũng khá lắm mà. Trần tiếp tục nói khích

— Cô muốn đua? Điều kiện là gì? Nó hất mặt hỏi

— Nếu Thy thua tôi, cô ta nhường Bảo lại cho tôi, nếu tôi thua cô ta muốn làm gì thì làm. Trần mỉm cười ngả giá

— Bảo không phải là vật trao đổi giữa tôi và cô. Thy tức giận hét lên

— Em cứ đấu đi, anh tin em làm được. Dù kết quả có như thế nào thì tình cảm của chúng ta cũng không vì thế mà tan vỡ. Bảo từ ngoài bước vào âu yếm nhìn Thy

Thy mỉm cười gật đầu, 4 người lên xe phóng thẳng đến trường đua Dốc Tử Thần. Trần mỉm cười ma mị, cô nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng. Cuộc đua lần này không chỉ giành Bảo về tay cô mà còn thuận tiện trừ khử cả Thy. Đến trường đua nó thì thầm điều gì đó vào tai Thy, Thy mỉm cười gật đầu hiểu ý nó, cô rút ga điều khiển xe vào vạch xuất phát. Tiếng súng bắt đầu được bắn ra, 2 chiếc xe lao vút trong màn đêm u tối, tiếng hò hét cổ vũ vang lên. Xét về ưu thế thì Thy nắm phần hơn bởi kỹ thuật của cô không thua kém gì nó, nhưng xét về mức độ chơi bắn hẵn không ai sánh bằng Trần. Cô điều khiển xe trước mặt cố ý không để Thy vượt qua, dõn theo màn hình lớn nó bất chợt mỉm cười. Bảo thì vô cùng bất an, chẳng biết sao anh cảm thấy cuộc đua này có điều gì không ổn cho lắm, nhất là về mặt đặc ý của Trần khi bắt đầu. Bảo đi tới đi lui, chăm chú quan sát, nét lo lắng phản phát trên gương mặt điển trai.

— Đừng quá lo lắng, ác giả ác báo. Nó mỉm cười nói

— Hình như em đoán được điều gì. Bảo quay lại nhìn nó tò mò

— Lát nữa anh sẽ biết, em đảm bảo Thy sẽ khiến anh ngạc nhiên. Nó nói đầy ẩn ý.

Đến gần khúc cua nguy hiểm, Trần lấy từ thùng xe phía trước 1 chai dầu nhờn, cô mỉm cười đắc ý đổ ập dầu về phía sau. Nếu Thy cố tình vượt qua thì cô sẽ trượt khỏi đường mà rơi xuống vực thẳm tan xương, nếu Thy dừng lại đồng nghĩa cô sẽ thua và Bảo sẽ thuộc về Trần. Đằng nào Trần cũng có lợi, đây là cuộc đua chẳng hề có quy định nên dù có chơi bẩn cô cũng không phạm luật. Thy không những chẳng giảm tốc độ xuống mà còn rút ga nhanh hơn, cô nghiêng xe hợp với đường đua 1 góc 10 độ, lợi dụng 2 bờ cao xung quanh đường đua để điều khiển xe vượt qua. Kỹ thuật điều luyện ấy trước đây chỉ có 1 người có thể thực hiện được đó chính là Ken – vua tốc độ - đã biến mất 8 năm trước. Vượt qua vũng dầu 1 cách ngoạn mục, Thy cho xe tăng tốc, lách nhẹ vượt mặt Trần và tiến nhanh về đích trong sự reo hò cuồng nhiệt. Bảo vui mừng dang rộng cánh tay chào đón, Thy ôm chặt lấy anh, cái ôm đầy hạnh phúc. Mới vài phút trước đây anh còn nghĩ là cô thua không ngờ cô lại cho anh chứng kiến 1 kỹ thuật điều luyện đến vậy. Trần tức giận, cô hùng hổ bước đến chỗ Thy và Bảo, 1 vết sáng xẹt ngang qua mắt nó.

— Thy cẩn thận. Nó bất chợt hét lên.

Bảo vội vàng kéo Thy sáng bên, nhát dao lệch cầm thẳng vào vai trái của Thy, máu tuôn ứa đầm. Nó xoay người đá tung con dao trên tay Trần ra, tiếp đà nó tung thêm 1 cú vào mặt khiến cô ả ngã lăn xuống đất, máu từ nơi khoe miệng tuôn ra tanh nồng. Bảo đỡ lấy Thy, máu từ vết thương không ngừng tuôn, anh nhanh chóng đưa cô vào phòng bí mật để băng bó lại vết thương. Nó dùng dây trói Trần lại, thẳng tay ném cô vào 1 góc phòng, cánh cửa khóa lại không để cô trốn thoát. Lần này Trần khó lòng mà thoát khỏi hình phạt của nó, dám làm người bên cạnh nó tổn thương, xem ra cô đã chán sống rồi.

— Cởi áo ra để anh băng vết thương lại. Bảo lo lắng ra lệnh

— Nhưng mà... Thy đỏ mặt từ chối

— Em còn ngại gì nữa chứ. Bảo ngạc nhiên hỏi

— Ngốc vừa thôi, nam nữ thụ thụ bất tương thân, để em làm cho. Nó cốc thẳng vào đầu Bảo khiến anh chàng đỏ mặt quay đi.

Thấy vết thương trên vai Thy, Bảo cuống lên chứ có suy nghĩ gì nhiều cho cam. Nghe lời nó Bảo vội ra ngoài để nó băng bó vết thương cho Thy.

Tối hôm đó, Trân được người của nó đưa về giam giữ ở mật thất của bar Wind, nhìn vẻ mặt hối lỗi của cô ta khiến nó càng cảm thấy căm tức. Nếu như cô ta không gây tổn thương Thy thì có lẽ nó sẽ tha cho cô ta, nhưng giờ thì mọi việc chờ vết thương của Thy hồi phục rồi sẽ tính tiếp. Để Bảo đưa Thy về nhà, nó lặng lẽ ngồi ở 1 góc khuất trong bar, tay vâng vâng li rượu sảng sảng mà lòng nặng trĩu. Cùng lúc đó 1 người thanh niên điển trai tiến về phía nó, gương mặt quen thuộc làm nó không khỏi bồi hồi xúc động. Nó không biết người đó nhưng trái tim thì lại đau nhói khi đối mặt nhau.

— Anh nói chuyện với em được chứ. Huy ái ngại hỏi nó

Nó thẩn thờ nhìn Huy, chẳng biết có thể tin người con trai trước mặt mình không, chẳng biết có nên nói chuyện với anh không. Lễ đính ước của Huy đang cận kề, anh không thể phủ nhận được điều đó nhưng có 1 số thứ anh cần phải xác nhận và đó là lí do anh đến gặp nó hôm nay. Cảm giác người con gái mình yêu thương nhìn mình bằng ánh mắt xa lạ, nghi ngờ khiến Huy đau lắm, trăm sai vạn sai cũng do anh và anh chấp nhận gánh chịu, chấp nhận nghe nó trách móc thậm chí là giết anh nhưng anh không chấp nhận được việc nó quên anh. Từ bên ngoài Phong nhanh chóng bước vào, đến nhà tìm không thấy nó, nghĩ nó đang ở đây nên anh đến tìm. Vết thương nó khỏi nhưng không có nghĩa là nó không gặp nguy hiểm, anh cảm thấy bất an cho nó. Đến nơi thấy Huy đứng trước mặt nó, cảm giác ghen tức dâng lên tột độ, Phong ghét Huy, ghét người con trai làm trái tim nó tổn thương đến mức khó có thể chấp nhận anh. Thẳng bước đến chỗ Huy, Phong giật mạnh vai Huy, nắm đấm vững chắc hạ xuống gương mặt điển trai, máu tứa ra.

— Tôi đã nói anh đừng làm phiền cô ấy kia mà. Phong phẫn nộ hét lên

— Anh lấy quyền gì cấm tôi, anh đâu phải bạn trai cô ấy. Huy cũng chẳng vừa, anh thẳng tay đấm trả lại Phong

— Anh cũng không có tư cách nói chuyện với cô ấy, về với vợ sắp cưới của anh đi, cô ta mới thuộc về anh, đừng phá rối người của tôi. Phong phẫn uất hét lên

“Xoảng” âm thanh trong trẻo vang lên khiến 2 người giật mình quay lại, chiếc ly trên tay nó rơi xuống đất vỡ tan tành. Trên khuôn mặt xinh đẹp ẩn chứa đôi mắt vô hồn, giá lạnh, khôn mặt không chút biểu cảm nhìn 2 tên điên trước mặt mình. Nó mệt mỏi lắm rồi, đầu óc thì rối tung mà lại có kẻ dám phiền nó lúc này. Cả quán bar lặng người, vẻ mặt mà họ đang nhìn thấy là của Black Angel, không phải của 1 Bả Di tình nghịch như mọi hôm. Phong buông Huy ra, anh tiến đến ngồi cạnh nó, ánh mắt nhìn nó đầy lo lắng.

— Em sao vậy, có cần anh đưa em về không. Phong hỏi dồn dập, cái anh lo bây giờ là nó sẽ nhớ lại Huy

— Tôi. Của Anh. Khi nào? Nó ngược nhìn Phong, giọng băng lãnh lại

— Anh... Anh chỉ là... Không muốn anh ta phiền em thôi. Phong áp dụng giải thích

— Đừng can thiệp cuộc sống của tôi. Nó phũ phàng đứng dậy, hất mặt ra hiệu dọn dẹp đồng thủy tinh trên sàn rồi khề quay đi.

Phong chết lặng người, anh biết nó vốn tính lạnh lùng nhưng không ngờ nó có thể thốt ra những lời phũ phàng như thế với anh. Tất cả cũng tại Huy mà ra, xem ra ngày nào Huy còn xuất hiện trước mặt nó thì ngày đó Phong chưa thể chiếm được trái tim nó. Tức giận bỏ đi, Phong cần tìm người con gái đó, nếu cô ta không trối được Huy lại thì anh nhất định sẽ ra tay. Huy vội vã đuổi theo nó, thái độ của nó đã cho anh chút hy vọng, hy vọng níu kéo lại những gì đã mất, dù chỉ là bạn anh cũng vui lòng.

Rảo bước trên phố vắng, nó khề run. Gió đêm lạnh ùa vào từng làn tóc rối tung, hết như cảm xúc của nó lúc này. Phong yêu nó, nó biết. Phong chăm sóc nó, nó cũng không quên. Ân tình Phong dành cho nó nhất định nó sẽ trả. Nhưng không có nghĩa là nó để Phong tự tiện phát ngôn những điều không thật, tương tự

như nó là của Phong. Nó không có tình cảm với Phong, điều này đã rõ như ban ngày, nhưng tình cảm nó giành cho ai, nó lại không biết. Cảm giác mơ hồ về mọi thứ, mơ hồ về 1 người con trai nó hết lòng yêu cũng là người tổn thương nó nhiều nhất. Và Huy là ai? Nó có cảm giác rất quen thuộc khi thấy Huy nhưng cũng rất đau khổ khi nhìn sâu vào đôi mắt anh. Nhưng nó lại chẳng nhớ gì về Huy, chẳng có kỉ niệm nào về anh, đầu nó giờ là 1 khoảng trắng vô định.

Huy cố bước nhanh để đuổi kịp nó, anh níu lấy tay nó, ôm chặt nó trong lòng anh, cảm giác yêu thương lại ùa về. Nó định đẩy anh ra nhưng sự ấm áp len lõi đã khiến nó thôi không làm vậy. Nó đứng yên, tay buông thõng, cảm nhận từng hơi ấm phả ra từ người anh và cái cảm giác nhói lên ở trong tim. Vòng tay Huy ngày 1 siết chặt nó hơn, ôm trọn thể giới nhỏ bé vào lòng anh như thể sợ mất đi. Cả 2 chẳng nói gì, chỉ đứng như vậy, trên con phố vắng, trong đêm thanh tĩnh. Khẽ đặt lên đôi môi nhỏ xinh 1 nụ hôn phớt nhẹ, nó bừng tỉnh lại, mạnh tay đẩy Huy ra, nước mắt chực trào nơi khóe mi. Kí ức ùa về mạnh mẽ, nó khụy xuống tay ôm lấy đầu, từng hình ảnh hiện ra rõ nét như vừa mới hôm qua.

— Bằng Di, em sao vậy, cảm thấy không khỏe ở đâu? Huy hốt hoảng hỏi, nét lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt

— Tránh xa tôi ra. Nó thẳng thừng đẩy Huy, vẻ mặt đầy khắc khoải

— Bằng Di. Huy bần thần nhìn nó

— Đừng gọi tên tôi. Tại sao anh lúc nào cũng bám lấy tôi vậy, sao khiến tôi đau khổ như thế này, đến cả quên anh cũng không thể được. Nó hét lên trong tiếng nấc rồi chạy đi

Nó đã nhớ lại hết mọi chuyện, nhớ người con trai làm tổn thương nó, nhớ cả những kỉ niệm giữa Huy và nó. Nhất thời nó dường như không chấp nhận được, càng cố quên sẽ càng thấy nhớ, yêu thương sâu đậm tổn thương càng nhiều hơn. Huy không đuổi theo, anh nhìn bóng dáng người con gái đang dần xa tầm tay mình. Anh không đủ can đảm để gọi nó lại, càng không có tư cách đuổi theo nó, anh là 1 thằng tồi. Chết lặng trong những suy nghĩ, Huy bước đi như người vô hồn. Đêm tĩnh lặng, gió nổi lên lạnh buốt hay lòng người không cách nào ấm được.

End chap~

20. Chap 20

Sáng hôm sau vừa đặt chân đến trường thì nó nhận thấy ánh mắt kì lạ của mọi người nhìn mình, ai nấy cũng tùm tùm lại chỉ trỏ, bàn tán. Bỏ lơ thái độ mọi người nó thẳng thừng tiến về lớp học, trên bảng là 1 dòng chữ to dùng khiến nó muốn lơ cũng không được “Thứ con gái lăng lơ chuyên đi cướp chồng người khác, có ngày tao rạch mặt cho. Thứ đĩa dói mà đòi đeo chân hạc, đùa mồm mà vùi mâm son”. Nhìn nét chữ nó đoán biết được ai viết, tiếp tục ngó lơ nó thẳng thừng bước về chỗ ngồi. Trên bàn nó vẽ đầy những hình ảnh gớm ghiếc, thoáng nhìn ngẩn bần là xác mấy con vật chết dơ bẩn. Mím cười khinh bỉ, nó ném thẳng ánh mắt về kẻ gây ra những chuyện vớ vẩn này, thẳng chân đạp đổ chiếc bàn, nó tiến thẳng về chỗ Bảo Anh đang mím cười khoái chí.

— Bẩn thỉu. Nhẹ nhàng buông ra 2 chữ như không

Bảo Anh tức giận thẳng tay tát nó 1 cái rõ đau, 5 ngón tay in hằn trên gương mặt xinh đẹp của nó. Vẻ mặt nó lạnh tanh, không hồn, chẳng cười cũng chẳng nói, phản kháng càng không. Tiếng xì xầm ngày 1 vang lên dữ dội, nào là “Đáng đời”, nào là “Nhìn xinh vậy mà lại đi phá hạnh phúc của người khác”, nào là “Ác quỷ giả dạng thiên thần” ..bla...bla... đủ thể loại. Nó vẫn tiếp tục đứng đưng, không phải nó yếu đuối không dám phản kháng mà muốn chờ xem Bảo Anh còn giữ được chiêu gì với nó.

— Ô hay, mặt mày cũng chai lăm nhỉ, còn trơ mắt nhìn tao. Bảo Anh chế giễu.

Cô nàng giơ tay toan tát nó thêm cái nữa nhưng bị 1 bàn tay rắn chắc giữ lại. Phong nhìn gò má sưng tấy của nó, nhìn thái độ đánh đá của Bảo Anh mà tức giận. Anh tìm Bảo Anh chỉ mong cô giữ Huy thật chặt chứ không mong cô dùng cách này hạ thấp danh dự của nó. Phong không nghĩ mọi chuyện lại đi quá đến

mức này, càng không nghĩ nó lại nhẫn nhịn Bảo Anh. Nó nghĩ gì Phong chẳng tài nào đoán được, vì trong tim nó chưa bao giờ có Phong, đồng nghĩa với việc nó không bao giờ để anh đọc được suy nghĩ của nó.

— Em không sao chứ Băng Di. Phong xót xa nhìn nó hỏi

— Giật chồng người khác bị đánh có 1 bạt tay là may mắn lắm rồi, trăng sao gì ở đây. Bảo Anh ngạo nghễ nói

— Hai người đừng đóng kịch trước mặt tôi nữa. Nó khinh khỉnh nói

— Em nói gì vậy Di? Phong tỏ vẻ không hiểu nhìn nó

— Băng Di đã nói quá rõ rồi còn gì, thôi cái vẻ giả tạo của anh đi, nhìn tởm quá. Linh đột nhiên chen ngang

— Còn cô nữa, lấy cớ gì bảo Băng Di, giật chồng cô, 2 người kết hôn khi nào mà bảo rằng vợ chồng, hay là cô thêm trai tới mức phải nhận vợ. Thy cũng không vừa, đụng đến bạn cô thì cô không đời nào để yên

— Nếu lo lắng thì quản lí người của cô cho tốt đi, đừng có rồi hơi mà đứng đó sửa, nghe điếc tai lắm. Linh bồi thêm 1 câu nữa

— Cô... cô... Bảo Anh giận đến đỏ mặt, nói chẳng nên lời

— Sao hả, sửa quen rồi không nói được tiếng người nữa sau, về học lại đi. Thy mỉm cười chế giễu rồi kéo nó đi.

Bảo Anh tức giận đập đổ chiếc bàn của cô, dám sỉ nhục cô trước bao nhiêu người như thế cô sẽ chẳng để cho tụi nó yên đâu. Phong vội chạy theo bóng dáng 3 cô gái bé nhỏ, anh chặn trước mặt nó, ánh mắt dò xét.

— Tránh. Nó băng lãnh nói

— Chẳng lẽ mọi chuyện anh làm cho em vẫn chưa đủ sao, đến nhìn anh em cũng làm được sao. Phong lắc mạnh vai nó, đôi tay thô bạo gần như bóp nát bắp vai nhỏ bé

— Anh đã làm gì cho tôi, đừng tưởng rằng tôi im lặng là không biết việc gì xảy ra. Trò ném đá giấu tay đó không có tác dụng với tôi. Thẳng thừng gạt tay Phong ra, nó bước nhanh về phía trước không một lần quay lại dù cho Phong có kêu gào như thế nào đi chăng nữa.

Phong thần thờ nhìn theo nó, chưa bao giờ anh thấy nó đáng sợ như thế, chưa bao giờ cảm thấy đau nhói trong lòng hơn lúc này. Tình cảm Phong giành cho nó không thua Huy, nhưng tại sao tim nó vẫn hướng về Huy, hướng về kẻ luôn gây ra đau khổ cho nó. Phong thua Huy ở điểm nào cơ chứ, anh cũng điển trai, cũng gia đình giàu có, có khối cô gái sẵn sàng đổ vì anh, anh thua ở điểm nào? Tự cười lớn, vẻ mặt Phong trông vô cùng đáng sợ, 2 bàn tay nắm chặt lại, đâm thẳng vào tường khiến mọi người giật mình. Người ta thường nói “Ăn không được thì đập đổ” Phong cũng là hạng người đó, không có được nó anh chắc chắn sẽ không để ai có được nó.

Tối đó nó đến bar theo thói quen, vừa bước vào thì 1 cảnh tượng đáng sợ ập vào mắt nó, bàn ghế đổ tứ tung, trên sàn vương vãi vô số mảnh thủy tinh. Không khí nồng nặc mùi máu tươi, mùi rượu nồng, hẳn là trước đó đã có 1 trận ác chiến diễn ra. Nhưng đó không phải là điều mà nó quan tâm, cái nó quan tâm chính là ai dám cả gan đến phá bar của nó và Kan đang ở đâu mà mọi chuyện diễn ra như thế này. Lấy điện thoại ra gọi cho Kan, 1 hồi chuông dài vang lên nhưng vẫn không có ai bắt máy. Gập máy lại nó đi 1 vòng quanh bar xem có phát hiện gì khác không. Ngoài những dấu vết mà cuộc chiến để lại nó còn thấy khuyên tai của Kan nằm dưới chân bàn gần đấy. Điều này cho thấy Kan cũng tham gia trận chiến này, hơn nữa Kan hẳn đã gặp chuyện gì đó. Cảm giác lo lắng bùng lên trong lòng nó, nó vội vã chạy khắp nơi tìm Kan nhưng vẫn chẳng có tin tức gì cả. Khụy xuống gốc cây ven đường, nó thở dốc từng cơn, tay ôm lấy tim mệt nhọc, cơ thể rã rời. Người bình thường chạy suốt 1 tiếng đồng hồ là đã mệt lắm rồi trong khi nó đã chạy đến hơn 3 tiếng hỏi sao mà không đuối được. Nó lo cho Kan lắm, dù cậu có giỏi đến đâu thì vẫn có kẻ địch lớn hơn cậu, đáng ra nó không nên để Kan quản lí bar, nếu không thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra với Kan cả.

— Băng Di, sao em ngồi đây? Chiếc Mec dừng lại trước mặt nó, Phong bước ra hỏi

— Bar Wind bị phá, Kan không rõ tung tích, em đang tìm nó. Nó gắng gượng nói

“Kan là em cô ấy, nếu dùng cậu ta làm con cờ ép cô ấy chấp nhận mình vậy chẳng phải sẽ hay hơn không?” Phong cười thầm trong lòng, anh chỉ biết Kan là em họ của nó mà chẳng biết thân phận thật sự của nó là người đứng đầu Demon’s Wind. Nó bây giờ chỉ lo lắng cho an nguy của Kan nên không chú ý lắm đến vẻ mặt của Phong lúc bấy giờ.

— Em đừng lo lắng quá, anh sẽ tìm Kan về cho em, giờ thì anh đưa em về nhà. Phong đỡ lấy nó vào trong xe rồi lao vút đi trong màn đêm.

Đưa nó về nhà, canh cho nó chìm vào giấc ngủ, Phong bắt giấc mỉm cười rồi xuống nhà, lấy xe quay đi. Anh không ngờ dự tính ban đầu của mình giờ lại có lợi đến thế, 1 mũi tên trúng 2 con nhạn. Lúc đầu nghe Demon’s Wind trở lại Phong đã vô cùng lo lắng, 1 nhóm đầy tiếng tăm đột nhiên biến mất 1 thời gian dài giờ lại xuất hiện, anh phải tìm cách trừ khử trước khi nó đe dọa đến nhóm của anh. Khi điều tra biết được bar Wind vốn là nơi họp mặt của Demon’s Wind và Kan là quản lí ở đó thì Phong đã nhanh chóng cho người san bằng bar để giăng mật, dự tính sẽ khiến Kan sống không bằng chết để thực hiện chiêu giết gà dọa khỉ, nào ngờ Kan giờ là con cờ tốt trong tay anh. Chiếc Mec đồ xịch trước 1 ngôi biệt thự ngoài ngoại thành, Phong dứt chiếc thẻ từ rồi mở cửa bước vào. Bên trong biệt thự chọn 2 tông vàng và đen làm chủ đạo, căn cứ của Mãnh Hổ quả khiến người ra cảm thấy rùng rợn. Bọn đàn em cúi đầu chào Phong, anh khoát tay ra hiệu cho bọn họ lui ra, khéo môi nhếch lên 1 nụ cười đầy thâm hiểm.

— Tên đó sao rồi? Phong khẽ hỏi

— Đang sống dở chết dở dưới hầm, đại ca tính xử hắn như thế nào? 1 trong những tên thân cận của Phong khẽ hỏi

— Hay giết chết hắn đi, hắn mà chết rồi thì Linh sẽ thuộc về tớ thôi. Quân bước lên nhàn nhả cười

— Cậu đúng là độc, nhưng hắn còn có tác dụng với tớ. Phong nói rồi cùng Quân xuống hầm

Trong căn hầm tối, đôi mắt Phong sáng lên lạnh lùng hệt như mắt sói. Mùi ẩm mốc, mùi máu tanh hòa quyện vào nhau đến ngạt thở. Giữa phòng, người thanh niên bị trói đứng trên cây cột gỗ, người chỉ chút những vết thương. Phong thẳng tay hất mạnh ca nước lạnh vào người Kan, Kan từ từ mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Phong bằng đôi mắt vô hồn.

— Xem ra cậu cũng rất ngoan cố, đến giờ chưa chịu khai ra Black Angel là ai nhỉ? Phong khàn giọng hỏi

— ... Kan vẫn không trả lời, chỉ nhìn Phong bằng đôi mắt vô hồn

— Mà có biết tao ghét nhất ánh ắt đó không hả thằng khốn. Quân tức giận thẳng tay quất roi vào người Kan. Kan khẽ nhăn mặt vì đau nhưng tuyệt nhiên không hề kêu lên tiếng nào.

— Cậu không nói chuyện cũng không sao, vì sau này cậu cũng không còn cơ hội để nói đâu. Phong khẽ khích bác.

— Mà muốn gì? Kan nhìn Phong bằng con mắt đầy căm thù

— Cậu yên tâm, tôi không giết cậu đâu, cậu mà chết thì Băng Di làm sao tha cho tôi được. Nhưng nếu cậu ngủ mãi mãi thì haha... Phong bỏ lửng câu nói

— Haha đến giờ mà chưa chịu hiểu sao, chị ấy chỉ yêu Huy thôi, mà đẹp cái ảo tưởng của mà đi. Kan bắt đầu cười lớn, trước giờ anh luôn là người hiểu nó.

Anh biết nó khó mở lòng, nhưng khi đã mở lòng thì sống chết chỉ 1 người mà thôi. Hơn nữa Kan tin, Huy sẽ có cách mang lại hạnh phúc cho nó, dù trước mặt là muôn trùng sóng gió đi chăng nữa thì Huy cũng sẽ vượt qua, bởi Huy là bạn của anh, anh em tốt của anh.

— Huy sắp kết hôn với Bảo Anh, hắn không còn là trở ngại của tôi nữa. Phong mỉm cười đáp

— Vậy sao? Kan khẽ cười nhạt, Phong đã đánh giá thấp địch thủ của mình rồi.

— Không nói nhiều nữa, mà thành người thực vật thì Linh sẽ thuộc về tao, mà nên chết đi. Nói rồi Quân cầm 1 ống thuốc tiêm vào người Kan.

Chỉ lát sau Kan ngã gục xuống chẳng còn biết chuyện gì nữa. Phong và Quân đứng nhìn Kan hả hê, cái gai trong mắt họ phần nào được nhổ rồi, giờ thì chỉ việc đối phó với bọn nó. Phải tìm cách để bọn nó tin sự việc này và chiếm lấy trái tim bọn nó.

End chap~

21. Chap 21

Lúc bấy giờ tại biệt thự nhà nó, vì lo lắng cho Kan nên nó đành chờ Phong đi khỏi rồi gọi cho mọi người tới.

_ Em bảo Kan bị mất tích sao? Khanh vội vã hỏi

_ Sao lại có chuyện này xảy ra được? Linh ôm mặt nước mắt, dù giận Kan nhưng cô cũng rất lo lắng khi nghe tin này

_ Chiều nay Kan còn gửi đồ cho Huy kia mà. Bảo ngạc nhiên nói

_ Phải, là cái này, tôi chưa kịp xem. Huy quăng lên bàn chiếc đĩa.

_ Vậy xem thử có manh mối nào không? Thy đề nghị.

Nó nhanh chóng tra đĩa vào Laptop của mình, chiếc đĩa xoay vòng 1 lúc rồi hiện lên 1 đoạn clip. Đó là đoạn Clip vạch mặt Bảo Anh mà Kan vất vả điều tra được, đó là cảnh Bảo Anh dìu Huy đang say vào trong khách sạn rồi, chụp hình gửi nó nhằm gây hiểu lầm giữa 2 người, cũng là để uy hiếp Võ gia tiến hành đám cưới. Kan chưa bao giờ tin Huy phản bội lại nó, vì thế dù vất vả mấy anh cũng phải tìm ra được chứng cứ, giúp 2 người hàn gắn tình cảm. Ngoài đoạn clip ra không còn bất cứ thông tin nào khác, nó ôm mặt khóc nước mắt, ngoài việc thấy có lỗi với Huy còn vì việc Kan không rõ tung tích.

_ Bây giờ mọi người bình tĩnh đi. Thy và Băng Di đi điều tra những bằng chứng gần đây gây hấn với Demon's Wind. Anh sẽ nhờ mối quan hệ của mình để điều tra. Huy thì lo giải quyết chuyện hôn lễ của mình đi, anh nghĩ cậu cũng không muốn cưới cô ta đâu nhỉ. Bảo và Linh tạm thời 2 đứa đừng làm gì, chú ý động tĩnh của những kẻ có ý đồ phá hoại, biết đâu do họ làm thì sao. Khanh khẽ lên tiếng phân công.

Cả nhóm gật đầu tán thành rồi nhanh chóng tản ra thực hiện kế hoạch, chuyện quan trọng bây giờ là phải giải quyết triệt để mọi thứ không để cho nó lằng nhằng nữa. Có thể nói đây là động thái khởi nguồn của chiến tranh thực sự giữa các thế lực.

Ngay sáng hôm sau, Bảo Anh được mẹ Huy mời đến nhà dùng bữa, cô nàng hí hoáy chuẩn bị từ sáng sớm. Dù biết Huy chưa quên được nó, nhưng Phong đã hứa sẽ giúp cô, nhìn thái độ chắc chắn của Phong, Bảo Anh nghĩ lần này mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Mẹ của Huy sau khi xem xong clip đó thì tức giận vô cùng, trước giờ bà cũng chưa hề thích Bảo Anh bởi vẻ giả tạo của cô ta, nhưng vì gia tộc bà đành ép mình chấp nhận, giờ biết rõ sự thật thì cô ta đừng mong đặt chân vào nhà bà. Khi Bảo Anh vừa đến nhà, bà vẫn tỏ thái độ vui vẻ đón tiếp cô ta, cùng cô ta ăn cơm, vì bà không muốn làm lớn chuyện này lên.

_ Sáng nay Huy có cho bác 1 cái đĩa, hay con xem cùng bác nhé. Mẹ Huy mỉm cười đề nghị

_ Dạ vâng. Bảo Anh ngoan ngoãn trả lời, cô đâu biết đây là lần cuối cùng cô có thể cười như hiện giờ

Theo mẹ của Huy lên phòng, Bảo Anh thả mình xuống chiếc ghế bà chỉ định, cô nhắm nháp tách trà thơm, thở dài khoan khoái. Chỉ 1 bước nữa thôi người phụ nữ đối diện sẽ là mẹ chồng của cô, căn nhà này, tài sản này tất cả đều là của cô và cả Huy nữa chứ. Hạnh phúc viên mãn quá rồi, điều cô mong đợi bấy lâu nay chỉ có vậy thôi. Bất chợt Bảo Anh sắc nước, cô nuốt khan khi thấy đoạn clip mà mẹ Huy vừa bật lên, đoạn clip tố cáo âm mưu của cô. Chiếc tách trà trên tay rơi vỡ định xuống sàn vỡ tan tành, đồng tử giãn rộng, mặt tái mét, đôi môi mấp máy điều gì đó nhưng không thể thốt thành lời.

_ Bảo Anh, ta nghĩ cô cũng nên biết điều 1 chút chứ. Mẹ Huy cười nhàn nhã nói

_ Bác gái, con xin bác, con yêu Huy thật lòng mà. Bảo Anh quỳ xuống bên cạnh mẹ Huy mà khóc

— Cô đừng xưng hô ngọt đến thế nữa, loại con gái mưu mô, xảo quyệt như cô tôi không dám nhận, nếu cô còn phiền đến gia đình tôi thì tôi sẽ dùng đoạn clip này thừa cô tội tổng tiền đây. Còn giờ thì mời cô mau chóng rời khỏi đây. Mẹ Huy lạnh lùng trả lời

Bảo Anh van khóc đến thế nào cũng chẳng được, đến 1 cái nhìn mẹ Huy còn không ban cho cô hướng gì là tha thứ. Nước mắt lăn dài trên đôi má, phần nhoe ra vì ướt, Bảo Anh lao vội ra đường. “Ầm” 1 chiếc xe tải vừa trở đến, thấy người lao ra không thắng kịp nên đã xảy ra tai nạn. Bảo Anh nằm bất động trên vũng máu tươi, máu nhuộm khắp người cô, rửa sạch tham vọng quyền thế của 1 người con gái. Cái kết đầy bi thảm cho những mưu toan, tính toán, lừa lọc người khác.

Cũng ngay sáng hôm ấy, nó cùng Thy gần như lật tung cả thành phố ra, mang chiếc mặt nạ đen nó viếng thăm tất cả các băng nhóm lớn nhỏ trong thế giới ngầm nhưng chẳng được kết quả gì. Chuyện Demon's Wind sùng sạo khắp nơi tìm người nhanh chóng lan rộng, ai nấy đều nom nớp lo sợ cho sự xuất hiện lần này của bọn nó, từ nay thế giới chẳng còn bình yên. Phong và Quân cũng bắt được tin tức nhanh chóng, thế nhưng giờ đây họ chuyển mục tiêu sang nó chứ không chú ý đến Demon's Wind nữa. Đơn giản vì Demon's Wind sẽ không mất đi, nhưng trái tim nó thì rất khó nắm bắt và đây là cơ hội ngàn năm có 1 của Phong.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nó vội vàng bắt máy.

— Anh Phong, có tin của Kan không? Nó vội vàng hỏi

— Anh tìm được cậu ấy rồi, đang cấp cứu, em đến bệnh viện XX ngay đi. Phong nói trong điện thoại, giọng có vẻ gấp gáp.

Nó cúp máy, cùng Thy nhanh chóng đến bệnh viện mà quên tháo mặt nạ ra. Toan bước vào trong thì 1 bàn tay kéo nó và Thy lại, Khanh nhanh chóng giật lấy mặt nạ của 2 đứa nó cất đi rồi cùng bước vào. Trước phòng cấp cứu là Phong và Quân đang ngồi chờ, vẻ mặt 2 người toát lên sự lo lắng nhưng hằn sâu trong đôi mắt là nét giả tạo đến đáng ngờ.

— Kan nó bị sao vậy? Nó vội hỏi

— Lúc anh và Quân tìm được Kan thì cậu ấy bị đánh trọng thương, bất tỉnh trên đường rồi. Phong vội trả lời

— Theo tình trạng, e rằng khó qua khỏi. Quân tiếp lời

— KHÔNG. Nó hét lên thất thanh rồi lịm đi.

Phong nhanh chóng đỡ lấy nó, đưa vào phòng cấp cứu. Tin tức của Kan giờ là 1 liều thuốc độc đối với nó, tội lỗi đè sâu trong tâm trí nó. Nó tự trách mình không bảo vệ được mọi người xung quanh, ngay cả em nó nó còn hại thế thảm đến vậy. Black Angel là gì, Demon's Wind là gì, tất cả chỉ là ảo, nó không cần, nó chỉ cần người thân của nó mà thôi. Huy vừa đến, thấy nó gục ngã trong lòng Phong thì vô cùng khó chịu, anh định bước vào đỡ lấy nó nhưng Bảo đã cản lại. Bất lực nhìn nó trong vòng tay người khác mà tìm Huy quặng đau, nếu anh có thể làm chủ bản thân thì tình cảm của anh và nó giờ đã ở giai đoạn khác. Gác mọi chuyện Bảo và Huy lại tập hợp cùng mọi người. Linh cũng vừa đến, dù hay cãi nhau với Kan nhưng tình cảm của cô là không thể phủ nhận được, nhìn vẻ mặt đau đớn của Linh thì ai cũng phải đau lòng thay.

Một tiếng trôi qua vẫn chưa có động tĩnh gì xảy ra, không người ra vào, đèn phòng cấp cứu vẫn vậy. Bầu không khí ngày một ảm đạm hơn, chẳng ai nói với ai 1 lời, trong lòng thầm mong cho người con trai xấu số kia có thể bình an vượt qua. Tiếng chuông điện thoại vang lên, phong vội vàng bỏ ra ngoài, để cho mình Thy ở lại trông nó.

— Cô có gì muốn nói? Phong hạ giọng hỏi

— CHỊ TÔI MẤT RỒI. Giọng nữ vang lên ở đầu dây mang vẻ trầm buồn, u uất

— Bảo Anh, cô nói tôi làm gì? Phong khẽ cười hỏi, chuyện đâu liên quan gì tới anh, chẳng qua chỉ là quan hệ hợp tác, ai chết cứ mặc.

_ ANH NÓI GÌ HẢ, NẾU ANH CÓ THỂ CHIẾM LẤY TRÁI TIM BẰNG DI THÌ CHỊ TÔI ĐÂU CÓ NHƯ VẬY. BÂY GIỜ ANH CÒN KHIẾN KAN CỦA TÔI NGUY HIỂM. TÔI SẼ KHÔNG ĐỂ YÊN CHUYỆN NÀY ĐÂU. Thanh hét âm lên, thái độ cô vô cùng căm phẫn

_ Kan của cô haha, cô đừng khiến tôi tức cười, hấn yêu cô khi nào nhỉ. Phong cười nhạt nói

_ ANH CỨ CHỜ XEM, TÔI SẼ KHIẾN ANH, CÔ TA, HUY VÀ TẤT CẢ MỌI NGƯỜI PHẢI ĐAU KHỔ. Thanh lạnh giọng rồi tắt máy.

Phong gấp mạnh điện thoại, trên môi nở 1 nụ cười nửa miệng đầy mỉa mai, khuôn mặt toát lên vẻ đầy đáng sợ. Muốn dọa anh, Thanh chưa xứng đáng, nếu buộc phải lựa chọn anh sẽ ra tay trừ khử cô trước vì dám cản đường anh. Vừa định trở lại phòng bệnh của nó thì Phong bất ngờ thấy Huy đứng tựa lưng vào tường, vẻ mặt trầm ngâm nhìn anh. Lướt nhẹ qua Huy, Phong khẽ lườm anh, chẳng biết Huy có nghe được cuộc trao đổi giữa anh và Thanh hay không. Khẽ ngừng lại nhìn Huy, Phong nở nụ cười nhạt

_ Vợ sắp cưới mất rồi mà cậu còn có thể ở đây sao? Phong nhìn Huy với ý thăm dò

_ Vậy đối tác của anh qua đời nhìn anh vui quá nhỉ, hay là cô ta chết rồi thì không thể nói hết bí mật của anh? Huy đáp lời, ánh mắt hờ hững nhìn Phong. Anh biết người gọi cho Phong là ai nhưng nội dung thì không nghe rõ, việc hiện tại của anh là điều tra mọi việc đang ngầm xảy ra.

Phong hừ lạnh rồi quay đi, có thể Huy chưa biết được gì, nếu không với bản tính Huy thì anh sẽ không dễ gì buông tha cho Phong. Huy dõi theo Phong bằng đôi mắt lạnh lùng, ở Phong có cái gì đó rất đáng sợ, 1 đẳng cấp khác trong thế giới ngầm mà cả nó, cả Huy cũng không biết được. Khẽ rút điện thoại cầm vài điều, Huy nhanh chóng trở lại cùng mọi người chờ tin của Kan. Nó cũng đã tỉnh lại và đang ngồi bên cạnh Linh, 2 người dõi mắt nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, đôi mắt đắm lệ. Đèn phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ thở nhẹ nhàng bước ra, Linh lao vội đến nắm chặt vai vị bác sĩ kia

_ Kan sao rồi, ông ấy sao rồi? Linh hấp tấp hỏi

_ Cả nhà yên tâm, vết thương tuy nặng nhưng đã được bôi thuốc và băng bó, lượng thuốc bị tiêm vào người đã được giải, nhưng cậu ấy có tỉnh hay không thì chưa biết được. Bác sĩ nói, vẻ mặt thoáng nét hơi buồn

_ Sao lại có thể như vậy chứ. Linh khụy xuống

_ Linh bình tĩnh đi, Kan vẫn còn cơ hội mà. Thy vội đỡ lấy Linh rồi dìu cô vào trong

Vị bác sĩ vội bước đi, mọi người nhanh chóng vào trong thăm Kan. Phong và Quân nhìn nhau chết lặng, nếu không chắc chắn thì có thể Kan sẽ tỉnh lại, điều này hoàn toàn bất lợi cho họ. Huy thấy nét không tự nhiên trên gương mặt 2 người này, điều này khiến Huy cảm thấy nghi ngờ, nhưng giờ quan trọng là vô thăm Kan. Nó khẽ thì thầm gì đó vào tai Khanh rồi vội vàng quay đi, khi này trong lời nói của bác sĩ có 1 điều khiến nó cảm thấy khó hiểu và nó cần phải xác định lại. Lịch sự gõ cửa, nó nhẹ nhàng bước vào lễ phép chào vị bác sĩ.

_ Băng Di tiểu thư, mời ngồi. Bác sĩ mỉm cười nhìn nó

_ Cảm ơn, cháu có chuyện muốn hỏi chú. Nó khẽ gật đầu

_ Tiểu thư cứ nói, không cần phải ngại. Bác sĩ mỉm cười ấm áp trả lời

_ Thuốc mà Kan được tiêm không có trên thị trường? Nó ái ngại nhìn bác sĩ

_ Tiểu thư đúng là tinh ý, thật ngạc nhiên khi đó là loại thuốc đã bị cấm sản xuất cách đây 20 năm, tôi có 1 số tư liệu nghiên cứu về nó. Thuốc này rất nguy hiểm, tính chất gây mê của nó rất cao, nếu sử dụng quá liều hoặc không kịp thời cứu chữa thì người bị tiêm có thể trở thành người thực vật mãi mãi. Bác sĩ xoa xoa cằm trả lời

_ Chú biết ai là người nghiên cứu loại thuốc đó không? Băng Di khẽ hỏi

_ Ông ấy là Dương Thụ nhưng tiểu thư không cần điều tra thân thế đâu, mọi thứ đều là giấy trắng, ông ta mất cách đây 15 năm vì tai nạn.

_ Cháu cảm ơn, nhiều đó thông tin chắc đã đủ rồi. Mà cháu có việc muốn nhờ chú giúp.

_ Tiểu thư cứ nói.

_ Lần khám kế tiếp xin bác hãy nói thế này...

Cúi chào Bác sĩ, nó uể oải bước ra ngoài. Tuy chưa biết ai đứng sau vụ này nhưng nó tin chắc Kan vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nếu biết Kan còn sống thì hẳn họ sẽ cho người tiêu diệt Kan ngay. Nó cần nhanh chóng điều tra xem ai là kẻ đứng đằng sau vụ này, ai mà có thù hận sâu nặng đến mức sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu đến vậy. Nhưng bây giờ quan trọng là giữ an toàn cho Kan, nó cần hạn chế số người trông chừng, nhất thiết không để người ngoài xen vào chuyện này. Sau mọi việc xảy ra dường như có mối dây vô hình nào đó, nó cảm giác như có ai đó đứng sau thao túng, nó cần phải liên kết mọi việc lại.

End chap

~

22. Chap 22

Trở vào thăm Kan, vì thuốc mê nên cậu nhóc chưa tỉnh, nó vuốt nhẹ lên khuôn mặt điển trai, 1 giọt nước mắt lăn dài trên đôi má. Khấp người Kan băng trắng tinh, đôi mắt khép chặt, trên mặt còn vài vết băng keo cá nhân nữa chứ, cảnh này không khiến nó đau lòng cũng lạ. Linh cầm tay Kan khóc suốt này giờ, nước mắt hầu như thấm ướt cả giường bệnh, mọi người thì ở chung quanh thăm.

_ Mọi người ra ngoài hết đi, để Linh, Thy, anh Khanh ở lại, em có việc muốn nói. Nó lạnh lùng ra lệnh

_ Kể cả anh sao? Phong ngạc nhiên hỏi, đáng lẽ sao bao chuyện nó phải tin anh mới đúng, vậy mà...

_ Phải, cả anh. Nó gật đầu khẳng định

_ Em không tin anh sao? Phong hỏi lại lần nữa, cơ mặt co lại, anh hy vọng sẽ nhận được 1 lời giải thích từ nó

_ Phải. Nó lạnh lùng nói, trái lại với mong đợi của Phong. Đúng vậy trong chuyện này nó chưa từng nghĩ là sẽ tin Phong.

_ Cô quá đáng rồi đó Băng Di. Quân hiển nhiên là phát cáu với nó

_ Nếu Băng Di có chuyện quan trọng thì người ngoài như chúng ta cũng nên ra ngoài đi. Bảo khê thở dài nói, anh biết nó không muốn liên lụy mọi người nên mới vậy

_ Thì ra sao bao nhiêu chuyện anh làm cho em thì em vẫn chỉ xem anh là người ngoài. Phong phẫn uất nhìn nó, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm

_ RA NGOÀI. Nó quay lại quát lên, đôi mắt vô hồn nhìn thẳng vào Phong

_ Em sẽ hối hận. Phong đóng sầm cửa bước đi

Quân vội vã đuổi theo, nhìn Linh lo lắng như thế trong lòng anh cũng không cam tâm, nếu biết kết cục thế này anh đã giết chết Kan chứ không nghe theo Phong đâu. Bảo và Huy nhẹ nhàng ra ngoài, khép cửa lại, như hiểu ý nó, cả 2 đứng chặn trước cửa không để ai làm phiền cuộc nói chuyện của nó và mọi người. Nó nhanh chóng tập hợp mọi người ngồi lại trên chiếc sofa giữa phòng.

_ Em có chuyện gì muốn nói sao? Khanh nhìn nó dịu dàng

_ Mọi người xem đi. Nó ném lên bàn 1 cái bật lửa màu bạc có chạm hình mặt hổ rõ nét

_ Mãnh hổ bang. Thy ngạc nhiên hét lên

— Mọi người đang nói chuyện gì vậy? Linh ngạc nhiên hỏi, vì cô không phải là người trong thế giới ngầm nên hiển nhiên mọi việc cô không được biết

— Bằng Di nghi ngờ Kan bị tấn công là do người của mãnh hổ bang làm. Thy từ từ giải thích

— Em tìm thấy nó trong bar, tuy chưa biết người đứng đầu là ai nhưng em tin chuyện này do họ làm. Em muốn nhờ anh bảo vệ Kan giúp em, em và Thy sẽ đi xử lý chuyện này. Nó vội vàng nói

— Không được, như vậy thì nguy hiểm lắm. Khanh vội can ngăn nhưng lại nhận được cái lắc đầu cùng ánh mắt kiên định của nó, anh đành chấp nhận cho nó đi.

Khoát chiếc áo da lên người, nó nhẹ nhàng bước đi, Thy lặng lẽ theo sau. Lần này nó thực sự rất nghiêm túc, Thy nhìn thấy trong đáy mắt nó là 1 vẻ tĩnh lặng đến lạ thường. Điều này chứng tỏ nếu không san bằng mãnh hổ bang e là nó không thỏa được cơn giận của mình. 2 chiếc mô tô lao vút trên con đường tấp nập, tiếng gầm rú vang vọng khắp nơi khiến ai cũng ngoài đầu ngược nhìn. Nó không sử dụng mặt nạ, không triệu tập đàn em, bởi nó muốn chính tay làm việc này, muốn người mãnh hổ bang biết được khuôn mặt nó để sau này đừng ngu ngốc mà chạm đến người của nó. Dừng xe trước 1 quán bar do mãnh hổ bang làm chủ, nó thẳng thừng đập tung cửa vào trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Tên quản lý thấy nó quậy phá liền cho người không chế nó nhưng tất cả đều bị nó đánh cho bán sống bán chết. Thẳng tay nắm lấy cổ áo tên quản lý xóc ngược lên, ánh mắt tàn nhẫn nhìn thẳng vào hắn.

— Gọi đại ca mày ra đây. Nó gầm giọng nói

— Mày không có tư cách đó. Tên quản lý hất hàm nói

— Thy, tùy cậu xử. Nó buông tay rồi lạnh lùng quay đi

Thy mỉm cười ta mị nhìn tên quản lý, khẽ rót 1 li rượu trao tận tay nó rồi bắt đầu trò vui của cô. Nhìn vẻ mặt hiền lành của Thy chắc hẳn không ai nghĩ cô là 1 con người tàn nhẫn chẳng khác gì nó. Trói đứng tên quản lý trên cây cột lớn, cô nhẹ nhàng trút bỏ quần áo của hắn. Khẽ mỉm cười rút trong áo ra vài cây kim châm nhỏ, đây là trò mà cô thích nhất. Nhẹ nhàng đâm kim vào người tên quản lý vài phân, giống hệt như châm cứu nhưng không hẳn là vậy.

— Mày định chơi trò châm cứu với tao sao, mày nghĩ nhiều đó đủ để tao khai sao. Tên quản lý cười khẩy vì mũi kim Thy đâm vào không mấy đau.

— Không cần hấp tấp. Thy mỉm cười dịu dàng nhìn nó

— Start. Nhấp ngụm rượu nó gật đầu ra lệnh

Thy mỉm cười, mạnh tay ấn ngấp cây kim vào trong da thịt tên quản lý. Trong thủ pháp châm cứu nếu châm kim quá sâu thì sẽ gây ra những hậu quả tồi tệ. “Aaaaaaaa...” tên quản lý hét lên đau đớn nhìn 2 người con gái trước mặt mình. Họ là ai sao lại có sức mạnh và sự tàn nhẫn đến vậy, nhất là ánh mắt vô hồn đáng sợ luôn xoáy sâu vào tim hắn. Thy tiếp tục công việc còn lại của mình mặc cho hắn cứ tiếp tục kêu la thảm thiết, bọn đàn em của hắn thấy vậy đều nhắm mắt cầu nguyện, chẳng ai dám động đây huống chi là cứu hắn. Tứ chi hắn dường như bị Thy tàn phá hết, dù là hoa đà tái thể cũng khó lòng mà cứu được. Đau quá tên quản lý gục xuống ngất xỉu, Thy lắc đầu chán nản nhìn nó, trò vui bị kết thúc giữa chừng khiến cô cảm thấy tiếc nuối.

Lúc bấy giờ bên ngoài có 2 thanh niên tiến vào, nhìn cảnh tượng đó họ như không tin nổi vào mắt mình. Huy thấy nó vội vàng rời khỏi bệnh viện, nghĩ là có chuyện chẳng lành nên anh lôi Bảo theo cùng. Ai ngờ đến nơi lại thấy cảnh tượng này, anh không biết trước đây nó tàn nhẫn đến mức độ nào nhưng giờ thì anh không muốn thấy nó như vậy. Cả Huy, cả Bảo đều không muốn bàn tay người con gái mình yêu vậy máu bắn, không muốn bọn nó lún sâu vào tội lỗi.

Nụ cười tắt hẳn trên đôi môi, Thy nhìn 2 người thanh niên trước mặt mà chết sững. “Xoảng” li rượu trên tay nó cũng vì thế mà rơi xuống sàn vỡ tan tành. Mọi người khiếp sợ nó, xa lánh nó nó cũng không buồn nhưng để Bảo chứng kiến Thy như thế lại khiến lòng nó không yên.

— Sao.. sao 2 người... lại đến đây? Thy lắp bắp hỏi

Bảo ôm chầm lấy Thy vào lòng, anh biết cô đang lo lắng cảm xúc của anh và đây là cách để anh trấn an cô. Vòng tay bảo mạnh mẽ, ấm áp khiến Thy xua đi cảm xúc hỗn tạp trong lòng, cô choàng tay ôm lấy Bảo mỉm cười.

— Nhiều đây đủ rồi, đừng để tay mình nhuộm máu. Huy cầm lấy tay nó dịu dàng

— Đưa Thy về đi, chuyện còn lại để tôi giải quyết. Nó lạnh lùng rút tay lại, một khi chưa làm xong việc nó sẽ không từ bỏ

“Chát” Huy thẳng tay tát mạnh vào mặt nó trong sự ngạc nhiên của nó, Bảo, Thy. Đây là lần đầu tiên Huy ra tay đánh con gái và cũng là người mà anh hết lòng yêu. Và nó cũng vậy, cái tát đầu tiên trong đời bởi người khiến tim nó rung động. Đưa tay ôm lấy 1 bên má đang đỏ ửng, nó trừng mắt nhìn Huy

— Em đừng nghĩ mọi người là con nít nữa, có chuyện gì thì nói ra cùng giải quyết, đừng tự ý hành động 1 mình. Em làm vậy khiến mọi người lo lắng và buồn thêm thôi. Huy mắng nó

— Nhưng...

— Đừng để mình thành kẻ giết người, em mà có chuyện ai sẽ chăm sóc Kan, ai sẽ bên cạnh mọi người đây. Huy hạ giọng dần

Nước mắt nó chực trào ra, hóa ra trong mắt mọi người nó chiếm vị trí quan trọng đến mức nó chưa từng nhận ra. Ôm chầm lấy Huy nó khóc nức lên, cảm giác hạnh phúc len lỏi trong trái tim sắc đá, niềm hạnh phúc mà bấy lâu nay nó khao khát. Để lại chiếc hoa tai hình đầu lâu có gắn ruby đỏ, nó cùng mọi người nhanh chóng rời khỏi bar. Có ở lại cũng chẳng có thêm tin tức gì, cái nó làm là giết gà dọa khỉ, nếu tân cầm đầu trở lại ắt sẽ tự dẫn xác đến tìm nó.

Cùng lúc này, tại 1 con hẻm vắng, Thanh mỉm cười nhìn 2 người thanh niên trước mặt mình, vẻ tức tối của họ cho cô biết họ đã thất bại và có thể lợi dụng được. Cái chết của Bảo Anh khiến Thanh dường như trở thành con người khác độc á hơn và đáng sợ hơn. Cô nhất định sẽ trả thù cho chị mình dù có phải đánh đổi bằng mạng sống đi chăng nữa. Nhưng với sức hiện giờ thì cô chẳng thể nào làm gì được, vì thế Quân và Phong là lựa chọn tốt nhất cho việc này.

— Muốn gì thì cô cứ nói. Phong thẳng thừng

— Tôi muốn làm giao dịch cùng 2 người. Thanh mỉm cười đề nghị

— Cô nghĩ cô là ai hả. Quân chần mạnh người Thanh vào bờ tường gần đó

— Cô không nghĩ bọn tôi sẽ giết cô sao? Phong mỉm cười kê sát mặt vào cổ Thanh hỏi

— Giết tôi không có lợi cho 2 người đâu. Thanh mỉm cười trả lời

— Nói tôi nghe thử xem. Phong gạt tay Quân ra

— Tôi sẽ giúp 2 người giết Kan. Thanh thẳng thắn ra điều kiện

— Đổi lại. Quân mỉm cười hỏi

— Tôi muốn mạng của Huy. Thanh trả lời

— Sao bọn tôi phải đồng ý với cô. Phong nhìn Thanh nghi ngờ

— Đơn giản, Kan chết thì bí mật 2 người không bị lộ, Huy chết thì tôi có thể trả thù cho chị mình, còn 2 người thì có được Bằng Di và Thy, 1 tên 2 nhận, lợi quá còn gì. Thanh khề thì thắm vào tai Phong

— Được, tôi đồng ý. Phong mỉm cười gật đầu chấp thuận

Thanh mỉm cười hài lòng rồi quay mặt bước đi, trong khi Phong và Quân không được vui cho lắm. Thanh nghĩ cô là ai mà có thể đặt điều kiện với họ, chỉ cần trừ khử Kan xong thì cô cũng sẽ sớm gặp mặt chị cô mà thôi. Những kẻ cản đường Phong đều sẽ không có kết cuộc tốt, bất kể là ai đi chăng nữa Phong cũng thẳng tay tiêu diệt. Nấp sau bức tường, người thanh niên ấy đã nghe hết toàn bộ câu chuyện, dù chẳng phải người tốt gì nhưng anh cũng không để khoanh tay đứng nhìn Phong ngày càng dần sâu vào tội ác.

Chiều hôm ấy, tại công viên gần bệnh viện mà Kan đang nằm, Thy ngó nghiêng chung quanh tìm kiếm người đã hẹn cô ra ngoài. Chiếc váy trắng tinh khôi tung bay trong nắng chiều, Thy lung linh như nàng công chúa bước ra từ thế giới cổ tích. Ngồi vắt vẻo trên cành cao, chàng thanh niên khẽ buông mình đáp đất 1 cách điệu nghệ thu hút nhiều ánh nhìn về phía mình. Anh tiến lại gần Thy, nụ cười ấm áp, thân thiện khiến cô ngại ngùng.

— Anh gọi em ra có việc gì không? Thy hỏi

— Anh có 1 chuyện muốn xác định. Kỳ trầm giọng nói

— Anh cứ nói đi.

— Nếu như không có Bảo em có yêu anh không? Kỳ nhìn sâu vào đôi mắt Thy

— Em... em xin lỗi, trước giờ em chỉ xem anh như anh trai thôi. Thy cúi xăm mặt xuống trả lời, cô không đủ tự tin nhìn thẳng khuôn mặt điển trai kia

— Anh biết rồi, đúng như anh nghĩ. Mai anh sẽ rời khỏi nơi này, trước khi đi anh có món quà tặng em. Kỳ khẽ đặt vào tay Thy 1 hộp quà nhỏ rồi mỉm cười quay đi.

— Cảm ơn anh. See You Again. Thy khẽ mỉm cười dịu dàng nhìn dáng người dong cao khuất sau hàng cây.

23. Chap 23

Quay gót trở về bệnh viện, Thy nhẹ nhàng mở hộp quà mà Kỳ vừa tặng cho cô. Bên trong là 1 chiếc vòng tay bằng bạc được thiết kế khá tinh xảo, phải nói là độc nhất vô nhị với ngọc trai sáng được kết thành những bông hoa đang nở rộ. Phía dưới hộp còn 1 mẫu giấy nhỏ với dòng chữ “Cẩn thận với Thanh”. Gập tờ giấy lại Thy khẽ mỉm cười, món quà mà Kỳ tặng cô quả thật rất tuyệt vời, ở nơi đây cô cầu mong Kỳ mau tìm được hạnh phúc của chính mình.

Thảo luận với mọi người tạo ra 1 chiếc bẫy hoàn hảo, giờ thì chỉ cần con mồi xuất hiện mà thôi. Chỉ cần tóm được Thanh, nhóm nó sẽ biết được ai là kẻ đứng sau mọi chuyện này mà thôi. Trò chơi này cũng đến lúc phải kết rồi, lần này bọn nó nhất định phải giành được chiến thắng sau cùng để kết thúc mọi đau khổ không cần thiết.

Chiều hôm ấy, đúng như dự định ban đầu, Thanh vào thăm Kan, nó mỉm cười vui vẻ đón tiếp như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Đặt giỏ trái cây trên bàn, Thanh bước đến ngồi cạnh người con trai trong dải băng trắng quấn quanh người. Nước mắt cô khẽ nhạt nhòa, nhìn cô khóc thật sự rất đau lòng, có thể nói đây là cảm xúc thật không chút giả tạo nào. Nó lấy cớ có việc ra ngoài trả lại không gian riêng tư cho cả 2. Đợi nó đi khuất, Thanh vội vàng khóa trái cửa lại, cô dịu dàng nhìn anh.

— Kan, em xin lỗi, sau khi mọi việc xong xuôi em sẽ đến với anh, chờ em nhé. Thanh cúi xuống hôn lấy người thanh niên rồi vung dao lên.

Ánh sáng phản chiếu vào khuôn mặt trắng nõn không tì vết, mũi dao nhọn đâm phập xuống, Thanh khẽ nhắm mắt quay đi. Bất ngờ 1 bàn tay chụp lấy con dao trên tay cô, bẻ ngược lại. “Choang” con dao rơi xuống sàn tạo nên 1 âm thanh vô cùng hoàn hảo. Đẩy Thanh vào góc tường, Bảo từ từ gỡ lớp băng quanh mặt mình ra, ánh mắt lạnh lùng quét ngang người con gái đang run rẩy nơi góc phòng.

— Sao lại có thể chứ. Thanh như không tin vào mắt mình, kế hoạch của cô đã thất bại ngay từ đầu

— Sao lại không thể, có người đã cảnh báo cho bọn tôi biết được kế hoạch của cô rồi. Nó mỉm cười đẩy cửa bước vào

— Không thể nào, hắn ta không thể phản bội tôi được, đã có giao ước rồi kia mà. Thanh lắc đầu vẻ như chẳng tin vào những lời nó nói

— Cô ngây thơ thật, cứ nghĩ hắn sẽ để cô yên nếu cô biết hết bí mật của hắn sao? Bảo lạnh lùng nói

— Lâm Gia Quân, Dương Hoài Phong, tôi sẽ không tha cho 2 người. Thanh cầm dao chém loạn xạ vào không trung như người điên.

Nó vội vàng tung cú đá hất con dao sang 1 bên, giật ngược 2 tay cô ta về phía sau không chế lại. Khanh vội vàng bước vào trời Thanh dẫn đi nhốt vào hầm bí mật, nơi Trần cũng đang bị giam cầm sao khi đã thương Thy. Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng, kẻ chủ mưu sau mọi chuyện cũng được vạch trần. Nó chỉ không ngờ là Phong lại có thể tàn nhẫn đến mức đó, có lẽ nó đã quá chủ quan với con người này.

— Giờ cậu tính sao hả Băng Di. Thy khê hỏi nó

— Tạm thời cứ công bố Kan bị giết, hung thủ vì chống cự nên cũng bị bắn chết. Tổ sẽ chuyển Kan sang Mỹ điều trị. Linh và anh Khanh sẽ theo để chăm sóc. Nó thở dài nói

— Tổ không đi, tổ muốn tự mình băm vằm kẻ đã hại Kan ra nông nỗi này. Linh thẳng thừng từ chối

— Linh, nghe lời Băng Di đi, em không biết võ, ở lại chỉ thêm mối bận tâm thôi. Khi nào Di bắt được họ thì sẽ để em chính tay xử lí. Khanh vội khuyên can. Anh biết ý đồ của nó, vốn dĩ định ở lại giúp nó nhưng vì an toàn của Kan và Linh anh đành phải đi theo.

— Em nói tiếp đi Băng Di. Bảo cất lời

— Em định tổ chức tang lễ giả, tại đó chúng ta có thể bắt được họ mà không kinh động đến mãnh hổ bang, thế lực của họ rất lớn, em không muốn kéo người vô tội vào cuộc. Nó tiếp lời

— Vậy để bọn anh chuẩn bị. Huy nói rồi kéo Bảo ra ngoài.

Huy và Bảo cần phải nhanh chóng lan tin Kan mất trong thế giới ngầm, đây là cách vẹn toàn nhất để che giấu mọi việc. Nó vội vàng ra ngoài sắp xếp chuyển viện cho Kan trong điều kiện tốt nhất. Thy thì đi chuẩn bị đồ cho Khanh và Linh rời khỏi đây. Mỗi người một việc chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng này. Dù không muốn rời khỏi nhưng Linh cũng không muốn bỏ Kan ở 1 nơi xa lạ, cô đành nghe theo sự sắp xếp của nó.

8:00 pm chuyên cơ riêng của Khanh có mặt trên sân thượng bệnh viện, 3 người cùng đội ngũ bác sĩ chuyên nghiệp nhanh chóng lên máy bay xuất phát. Nó vẫy tay chào tạm biệt rồi cất bước trở về nhà sắp xếp cho tang lễ của Kan.

Phong sau khi nghe tin Kan mất, Thanh cũng thiệt mạng thì vô cùng vui mừng. Không cần đích thân ra tay vẫn có thể loại trừ được hậu hoạn, từ giờ anh có thể kê cao gối mà ngủ rồi. Quân thì phấn khởi trong lòng, Kan mất thì Linh nhất định sẽ ngã về phía anh. Điều đáng nói hơn là Quân không phải nghe theo sự điều khiển của Phong nữa, từ giờ anh có thể thoát khỏi kẻ nhấm tâm này rồi.

Thay đổi trang phục, Phong và Quân vội vàng đến dự tang lễ của Kan, dù gì cũng phải cảm ơn Kan mới đúng lễ mà. Biệt thự nhà Kan phủ 1 màu trắng tang thương, chiếc quan tài gỗ đặt giữa phòng, di ảnh mờ nhạt trong làn khói. Nó đứng bất động, chẳng cười, chẳng khóc, vẻ mặt thoáng nét đau khổ vô bờ. Mặc cho mọi người lo phần tiếp khách, nó chỉ đứng nhìn và chờ đợi. Phong và Quân bước vào, 2 người thấp nhang cho Kan, vẻ mặt cũng toát nét đau buồn nhưng giả tạo vô cùng.

— Em đừng quá đau buồn. Phong khê an ủi nó

— Cảm ơn anh, em nhất định sẽ tìm ra hung thủ hại Kan. Nó xoáy sâu vào mắt Phong mà nói

— Không phải hung thủ là Thanh sao? Quân khê giật mình hỏi

— Đúng hung thủ là Thanh nhưng kẻ chủ mưu là bang Mãnh hổ. Thy chen vào, giọng sắc lạnh

— Anh cũng biết chuyện này mà phải không Phong. Bảo từ phía sau lên tiếng khiến Phong giật mình

— Mọi người nói gì tôi không hiểu. Phong giả ngu ngơ nói

— Đúng đó, bọn tôi làm sao biết bang mãnh hổ được. Quân vội vàng chen lời

— Thật sao, vậy Dương Thụ chắc anh biết chứ Phong. Người tạo ra thuốc độc mà 2 người đã tiêm vào người Kan, hay cũng chính là ba của anh. Nó từ tốn nói

— Haha thú vị, em biết hết mọi chuyện rồi sao, nhưng đừng hòng bắt được anh. Phong lao vào bắt lấy nó, không chế lại.

Quân thì không may mắn như Phong, anh định bắt Thy làm con tin nhưng bị Bảo hót tay trên. Cả 2 so tài chẳng ai hơn ai khiến những người trong buổi tiệc lo lắng chạy tháo đi. Khung cảnh hỗn loạn cô cùng, chỉ có nó là thản nhiên trước mọi chuyện mà thôi. Lát sau Bảo cũng bắt được Quân, nó đang bị Phong khống chế nên Huy không dám làm càn, chỉ đứng yên quan sát thôi.

— Thả Băng Di ra, nếu không thì đồng bọn của anh sẽ khó sống đấy. Bảo lạnh lùng ra lệnh

— Tên đó sống chết cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả, vì mục đích của tôi đã thành công rồi. Băng Di, em có biết tôi yêu em đến thế nào không, nhưng em lúc nào cũng chỉ có Huy mà thôi. Hôm nay có chết tôi cũng bắt em phải đi theo tôi. Phong cười khẩy nói

— Vậy sao, anh đánh giá tôi thấp quá rồi, Black Angel dễ dàng để anh bắt vậy sao? Nó thản nhiên nói rồi nhún nhệ người hất ngược về sau thoát khỏi tay Phong.

— Black Angel, không thể nào. Phong hoảng loạn nhìn nó

“Đoàng” — Sao lại không. Thy mỉm cười cho sự ngu ngốc của người con trai trước mặt mình, phát súng của cô nhắm đúng huyết đạo trên chân trái khiến Phong khụy xuống

“Đoàng, đoàng, đoàng” lần lượt chân trái và 2 tay Phong cũng bị nó dùng súng phé đi. Quân như không tin được vào mắt mình, trước mắt anh là 2 người con gái vô cùng đáng sợ. Ngự trị trong vỏ bọc thiên thần ấy là sự tàn nhẫn đáng sợ hơn cả Phong nữa. Đúng là không hổ danh những người đứng đầu của Demon's Wind, những con quỷ khoét tiếng thế giới đêm.

Mọi chuyện được giải quyết sạch sẽ trong đêm hôm ấy, cơn bão đi qua trả lại cho bọn nó 1 bầu trời trong sáng. Quân và Phong cũng được nhốt trong mật thất của nó để chờ Kan và Linh trở về xử lí.

3 Tháng Sau. Chuyên cơ riêng của Khanh đưa Linh và Kan trở về, vì anh còn bận việc nên không thể về chung được. Kan nhờ sự chăm sóc và tình yêu của Linh nên đã tỉnh ngay sau đó 1 tuần, nhưng vì vết thương khá nặng nên đành ở lại tịnh dưỡng đến giờ mới có thể về. Nhìn Kan rần rở đứng trước mặt nó mà nước mắt tuôn trào, nó ôm chặt lấy Kan khiến cậu nhóc xém nữa là phải nhập viện vì ngạt. Mọi người nhanh chóng trở lại biệt thự ăn mừng tai qua nạn khỏi, Kan và Linh vui vẻ kể chuyện của cả 2 cho mọi người nghe, tình cảm của họ đã dần chuyển sang 1 cung bậc khác.

Tối đó tại bar Wind, cả nhóm nó cùng nhau xuống tầng hầm nơi mà những kẻ đáng bị trừng phạt đang chịu sự giam cầm và hành hạ dã man. Phong bây giờ chẳng khác nào là kẻ tàn phế, hằn nằm bất động trên sàn, ánh mắt căm phẫn nhìn nó. Quân thì bị đánh cho người không ra người, ma không ra ma, đầu tóc thì bù xù, rối um, vết thương lở loét bốc mùi tanh nồng. Chỉ có 2 đứa con gái là tốt số hơn hẳn, nhốt vào trong cũi chó chứ chẳng mấy may đá động đến người chúng.

— Lôi Ngọc Trân ra trước đi, Thy chắc đang ngứa tay nhỉ? Nó lạnh lùng ra lệnh.

— Các người buông tôi ra, các người muốn làm gì tôi hả? Ngọc Trân la hét ồm ồm cả lên

— Đưa cô ta ra ngoài đi, chịu khổ ở đây suốt nửa năm chắc cũng đủ rồi. Thy mỉm cười dịu dàng, với cô oan oan tương báo bao giờ mới dứt, tha được thì cứ tha.

Đàn em của nó nhanh chóng lôi Ngọc Trân ra ngoài theo lệnh của Thy, cô ta còn được gọi 1 chiếc xe đến đưa về nhà. Đồng thời cũng có người hộ tống gia đình cô ta ra nước ngoài vì Thy cũng như mọi người đều không muốn thấy sự xuất hiện của cô ta nữa. Đó cũng được coi là 1 ân huệ đối với người con gái kia.

— Băng Di, Thy, Kan tôi muốn xin mọi người 1 việc. Huy ập ứng lên tiếng

— Cậu nói đi. Kan mỉm cười nhìn người bạn thân của mình

— Tôi muốn mọi người tha cho Thanh, coi như bù lỗi cho chị cô ta, kẻ cần chịu tội không hẳn là cô ta. Huy vội vàng nói

— Mọi người nghĩ sao? Nó khề nhịu mày hỏi

— Tôi không ý kiến. Bảo nháy mắt tinh nghịch trả lời

— Chuyện này để Linh và Kan quyết định đi. Thy nhún vai trở về chỗ ngồi

— Cô ta cũng nhận được sự trừng phạt thích đáng rồi, nghĩ ra thì cô ta đáng thương hơn là đáng giận. Kan nghĩ ngợi rồi trả lời

— Em cũng đồng ý, với điều kiện cô ta phải đi khỏi nơi này. Linh mỉm cười trả lời.

Thế là Thanh cũng giống với Trân, được người của nó đưa đi. Trước khi đi cô còn quay lại nói với bọn nó 1 câu “Tôi sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho các người” nhưng từ sâu trong ánh mắt cô ta là sự biết ơn vô tận.

Giờ thì đến lượt kẻ hủ mưu phải lãnh hình phạt cho những gì mình gây ra, Phong và Quân được trói đứng trên chiếc cột gỗ, ánh mắt căm thù nhìn thẳng bọn nó. Kan khẽ bước đến trước mặt từng người quan sát, quả thật cách ra tay của nó vẫn tàn nhẫn chẳng kém gì trước.

— Không phải chị làm, em út làm đó. Nó vội vàng giải thích

— Muốn chém muốn giết gì thì các người làm đi, đừng hành hạ người khác nữa. Quân yếu ớt nói

— Chết thì quá dễ, phải cho họ sống chẳng bằng chết nữa, chị dặn tụi nó kêu người chữa cho bọn chúng đi, khi nào vết thương lành em hẳn sẽ chơi sau. Kan nói rồi lạnh lùng quay đi.

Nó vội bật cười, Kan vẫn không hề thay đổi, cách này chỉ nghĩ thôi cũng đã rùng rợn huống chi là người phải chịu. Đơn giản là khi vết thương lành Kan sẽ từ từ hành hạ bọn họ, sau đó lại trị thương rồi lại hành hạ... cho đến khi chịu không nổi tự tử hoặc trong quá trình hành hạ bị mất máu mà chết mới thôi.

24. Chap 24: End ~

Chap cuối rồi aaaa =)))) Nhanh ghê ý Chap này toàn hường không à hihi Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ~

Sáng hôm sau, khi mặt trời còn chưa lên đỉnh, sương vẫn đọng dày trên những tán lá xanh mơn, nó còn đang say nồng trong giấc ngủ thì bất ngờ 1 bàn tay rắn chắc vòng qua eo nó khiến nó thoáng giật mình. Đưa đôi tay thon mềm dụi dụi mắt, chớp chớp vài cái thì thấy Huy đang ôm lấy nó, ngấm về ngái ngủ cực yêu của nó. “Chắc chỉ là mơ thôi” nó tự nhủ với lòng rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp, chẳng thèm đoái hoài người con trai đang nằm cạnh mình. Huy phùng mang trợn má nhìn nó, chưa thấy ai mà tỉnh đến như thế, có con trai vào phòng mà thoải mái ngủ đến vậy. Anh mỉm cười gian xảo, lần này thì nhất định nó sẽ phải tỉnh cho mà xem, anh khẽ đặt lên môi nó 1 nụ hôn nhẹ nhàng đầy tình cảm. Thấy môi mình ướt lại ngọt ngọt, nó vội mở mắt to hết cỡ có thể. Mạnh bạo đẩy Huy ra khiến anh lảo đảo té hẫng xuống sàn, nó đưa tay che miệng lại, mặt đỏ ửng lên.

— Anh... anh... anh sao... sao lại ở... ở đây? Nó lắp bắp thốt không nên lời

— Kan bảo em ngủ không chịu dậy nên anh qua đánh thức vậy thôi. Huy nhún vai trả lời, mặt kẻ sát lấy mặt nó, mắt đối mắt, mỗi cách mỗi

— Ra ngoài cho em. Nó dùng hết mọi thứ gần đó ném thẳng vào Huy cho đến khi anh chịu bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại mới thôi.

Bước vào toilet, nó mở vòi sen to hết cỡ, làn nước mát lạnh khiến nó cảm thấy tỉnh táo hơn nhưng lại không xua đi được vẻ ửng hồng trên đôi má. Quần khăn tắm quanh người, nó từ từ lau khô làn tóc ướt rồi nhanh chóng bước ra. Huy vẫn đứng tựa cửa nhìn nó, anh khẽ mỉm cười đầy gian xảo nhìn khắp người nó.

— Em đang định quyến rũ anh đó hả, anh cũng là đàn ông, kiểm chế khó lắm đấy. Huy vờ trêu nó

“Phập” cây kéo trên bàn trang điểm lao nhanh về phía Huy đang đứng, cắm thẳng vào tường chỉ xuyết xoát mặt Huy 1cm là cùng. Nó quay lưng trở lại vào trong, mặc 1 chiếc váy ngủ bằng thu bóng màu violet, mái

tóc vuốt rũ ngang vai. Lườm Huy 1 cái rõ sắc nó nhẹ nhàng bước xuống dùng bữa sáng. Huy mỉm cười nhún vai bước theo, nhờ Kan mà hôm nay anh được dịp trên nó thỏa thích.

Sau bữa sáng nó vội vã lên phòng thay đồ chẳng biết Huy có bị gì đập trúng không mà nổi hứng rủ cả nhóm đến trường đua Đốc Tử Thần, đã vậy còn thách đấu với nó nữa cơ chứ. Nó mặc 1 chiếc áo pull trắng có đôi cánh thiên thần gắn pha lê đen, áo khoát da xám cộc tay bên ngoài tôn lên những đường cong gợi cảm. Chiếc quần short màu đen, thắt lưng màu da cùng đôi boot cổ thấp màu đen tôn lên đôi chân dài miên man và làn da trắng sứ không tì vết. Mái tóc xoắn cột lên cá tính, vòng cổ bằng bạc chạm hình đầu lâu với 2 con mắt là 2 viên ruby đỏ, hàm răng làm bằng ngọc trai sáng bóng, hoa tai cùng kiểu dáng. Nhìn nó có nét khỏe khoắn, bụi bặm nhưng lại rất nữ tính và xinh đẹp, nét riêng của nó.

Nó và Huy lấy xe lao vút trên đường, tiếng gầm rú vang vọng khắp nơi. Hôm nay chỉ có nó và Huy chính thức đua thôi, những người còn lại chỉ tham gia cho vui. Đường đua buổi sáng vắng tanh, 6 người trên 4 chiếc mô tô phân khối lớn đang chực chờ xuất phát. Vì được Bảo và Kan chở nên 2 nàng nhà ta tự tin diện váy dụ dàng trông ra dáng tiểu thư ra phết. Tiếng súng bắt đầu nổ ra, nó và Huy lao vút trên con đường vắng, ai nấy cũng đều tranh thủ phô diễn kỹ thuật để có thể giành thắng lợi sau cùng. Huy mạnh bạo tăng ga, chỉ lần này thôi anh nhất định phải thắng nó, nếu thắng nó anh sẽ có cơ hội bắt nó thực hiện 1 nguyện vọng của anh, đó cũng là lí do vì sao anh thách đấu với nó. 2 chiếc xe lao điên cuồng, chẳng ai chịu nhường ai, thực lực ngang nhau, có lẽ kết quả cũng không chênh lệch mấy. Tuy nhiên khi gần về đến đích, Huy nhất bồng đầu xe, rú ga khiến chiếc xe vọt thẳng lên không trung lao nhanh về trước và cán đích trước nó chỉ 0,5s mà thôi.

Dừng xe sang 1 bên, Huy tiến đến bên cạnh nó, tay cầm 1 bó hoa lan tím, khẽ quỳ xuống trước mặt nó.

— Anh sẽ chẳng nói yêu em đâu, vì lời nói sẽ theo gió bay đi mất, thay vào đó em hãy cho anh cơ hội chứng minh tình yêu của mình đối với em, làm bạn gái anh nhé. Huy nhìn sâu vào đôi mắt nó bày tỏ

— Em xin lỗi, em không thể làm bạn gái anh. Nó gạt phăng lời Huy nói khiến anh sững sờ, mọi người cũng ngạc nhiên không kém, rõ là nó có tình cảm với Huy nhưng kết quả sao lại khác đến thế.

— Đổi lại em muốn làm người yêu của anh cơ. Nó mỉm cười tình nghich.

Huy đứng dậy ôm chặt nó vào lòng, nụ cười hạnh phúc nở trên môi đôi bạn trẻ đáng yêu. Sau bao thử thách, bao sóng gió cuối cùng cũng thấy được màu xanh bầu trời, màu hạnh phúc trong tim mỗi người.

5 năm sau.

Một hôn lễ rõ ràng diễn ra giữa 5 cặp tình nhân tại khu biệt thự riêng của bọn nó, lễ cưới có sự tham dự của các doanh nhân nổi tiếng, giới showbiz và cả những người trong thế giới ngầm. Trân và Thanh nhờ sự giúp đỡ của Kỳ và Khanh lúc mới bị nó bắt ra nước ngoài nên lấy làm cảm kích, tình cảm dần nảy sinh sau đó. Tập đoàn Black Angel của nó ngày càng lớn với nhiều bộ sưu tập độc đáo, giá cả cũng chẳng mấy ai có thể mua được. Huy cũng kế thừa sự nghiệp của gia đình, nhờ sự kết hợp của nó mà anh cũng tạo ra được nhiều mẫu xe mới lạ. Kan trở thành người lãnh đạo của Demon's Wind dưới sự giúp sức của Thy và Bảo. Linh thì trở thành 1 diễn viên múa tài ba, đang sở hữu 1 trường dạy múa đẳng cấp quốc gia chuyên đào tạo những vũ công chuyên nghiệp. Cuộc sống hạnh phúc của bọn nó cũng bắt đầu từ đây...

~*~ THE END ~*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-toc-do-va-vua-xa-lo>